AMALIA WALDEN

O cenușăreasă modernă

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Rămâi din nou să lucrezi până mai târziu, Nora? întrebă Blanche Morand.

Nora Baird ridică ochii și-i aruncă o privire scrutătoare. Bănuia Blanche ceva sau era fructul imaginației sale?

– Nu, nu mai am mult, răspunse ea, forțându-se să aibă o voce normală. Vreau numai să termin aceste crochiuri. Sunt pentru cursul meu de desen din săptămâna viitoare. Nu te deranjează prea mult?

Blanche ridică ușor din umeri și își înfășură silueta înaltă în lodenul care fusese odată verde, dar pe care anii îl făcuseră să pară acum galben. După ce își puse puțină ordine în șuvițele de păr cenușiu, o fixă un moment pe Nora.

– Bună seara, zise ea în sfârșit. Ai cheia ta?

Nora afirmă printr-o mică mișcare a capului.

– Nu lucra prea târziu, reluă Blanche înainte de a ieși.

Tânăra fată rămase un moment nemișcată, abia îndrăznind să respire. Ea auzi pașii grei ai lui Blanche pe coridor, apoi se instală liniștea.

– Uf! Credeam că nu va mai pleca niciodată, murmură ea, lăsând să-i scape un lung suspin.

***

Enorma garderobă din culisele lui Metropolitan Opera era deocamdată goală. Nora își consultă ceasul. Se încadra în timp. Marea lustră de cristal va fi ridicată la ora șapte și cincizeci și cinci de minute în momentul în care lumina începea să scadă și uvertura va izbucni la ora opt precis. Era ora șapte și, grăbindu-se, era gata pentru ridicarea cortinei.

După ce aranjase crochiurile în mapa sa de desen, merse să închidă ușa și se înapoie în imensul depozit unde erau păstrate toate costumele de scenă, aranjate în ordine, de la hainele țărănești până la rochia de bal a unei regine, într-o lungă aliniere de culori strălucitoare.

Nora se repezi spre ultimul cuier, lângă zid, unde își ascunsese costumul. Ea îl luă pe furiș și fugi în direcția unei cabine de probă.

În oglindă, zări o femeie foarte tânără, îmbrăcată cu o bluză de lucru șifonată, ale cărei revere erau pline de ace. Părul negru, lung și mătăsos era strâns în coc, frumoșii săi ochi albaștri erau ascunși de lentile groase și colorate și fața fără machiaj îi dădea un aer sever.

Nora se dezbrăcă repede și îmbrăcă o lungă tunică verde pe care o luase din depozit. Țesătura fină descoperea niște sâni tari, o talie suplă și umeri rotunzi, tot ceea ce bluza ascundea de obicei.

Strângând etola verde închis care completa costumul, Nora se îndrepta apoi către o masă de machiaj. După ce aprinsese aplicele care încadrau oglinda, se întoarse la ușă pentru a aștepta acolo pe Ginny care trebuia să o ajute să se fardeze.

Astă seară era ultima „Aida", opera lui Verdi, povestea unei prințese etiopiene care murea tragic în brațele celei pe care îl iubea. Drama se desfășura în Egiptul antic, machiajul trebuia să fie exagerat, mai ales în jurul ochilor.

Nora auzi un zgomot de pași afară. O lovitură ușoară la ușă și ea deschise pentru a o lăsa să intre pe prietena sa. Cele două tinere se observară o clipă, apoi Nora pufni.

– Peruca asta! Nu te mai recunoșteam.

Capul lui Ginny era acoperit de un eșafodag complicat, din bucle și panglici negre amestecate cu perle colorate.

– Ce vrei, răspunse Ginny, clipind din genele false și luând cu haz o poză dramatică. De altfel, cine a auzit vreodată de o egipteancă blondă?

– Încetează cu gluma, zise Nora, avem puțin timp.

Ea se așeză în fața oglinzii și Ginny o observă o clipă.

– Tu nu ai nevoie de perucă, remarcă ea.

Cu un gest rapid, eliberă părul lung al Norei, apoi începu să-l perie viguros, întorcându-i vârfurile în interior.

– Iată, zise ea, satisfăcută. Ce crezi?

Nora se observa, cu sprâncenele încruntate.

– Nu-ți place?

– Nu e asta, Ginny. Mă întrebam doar dacă el nu va renunța. Această situație este teribilă pentru nervi. De fiecare dată când Red Thatcher privește în direcția mea, am impresia că ochii lui mă pătrund și mă aștept să mă alunge de pe scenă și cu această ocazie din Met.

Simplul fapt de a vorbi despre directorul muzical al Metropolitan Opera, Met, îi dădea frisoane. Acest autocrat arogant părea că simte o plăcere răutăcioasă de a-i umili pe cântăreți, de la cel mai mare solist până la cel mai umil corist.

Până acum, Nora reușise să scape ochiului său vigilent. Dar cât timp va mai dura? Dacă îi descoperea stratagema, era terminată.

– Dacă mă prinde... murmură ea.

– Cum ar putea? Când am să termin cu tine, nici propria ta mamă nu te-ar mai recunoaște.

Ginny începu să întindă în straturi groase un fard închis pe pielea sidefie a Norei, mai întâi pe față, apoi pe brațe, pe gât și pe umeri.

– Cum ai putea să renunți? Îți place prea mult opera. De altfel, dacă lucrezi aici la costume, în loc să faci carieră la un mare croitor, este numai pentru că ești o fanatică a lui „bel canto". Nu am dreptate?

Nora aprobă. Era adevărat. În sinea sa, vocea omenească fusese întotdeauna cel mai minunat instrument muzical și, descoperindu-și talentul pentru desen și gustul pentru costume, știuse imediat că va merge într-o zi la New York și aceasta pentru a intra la Met, opera cea mai celebră din lume. Ea reușise, începând de jos. Acum, era modelistă și o seconda pe Blanche Morand.

– Ai dreptate, Ginny. Dar nu vreau să-mi pierd slujba.

– De ce ai pierde-o pentru numele lui Dumnezeu? Îți cunoști perfect meseria, vei deveni într-o zi responsabilă cu

costumele de la Met... când eu voi fi primadonă! Acum, încetează să te miști. Trebuie să-ți machiez ochii.

Ea începu să deseneze un triunghi negru la colțul fiecărui ochi, cu ajutorul unei pensule, apoi îl atenuă, acoperind pleoapele cu un bleu nuit și subliniind conturul ochilor cu o trăsătură de fard închis la culoare.

Efectul era proddigios. Nora se ridică, își aranjă etola în jurul umerilor, se întoarse spre o oglindă imensă care acoperea un perete al încăperii și zări o tânără etiopiană. Ginny avea dreptate. Era de nerecunoscut.

– Ce oră este? întrebă deodată Ginny, nervoasă.

– Șapte și patruzeci și cinci de minute.

– Trebuie să mă grăbesc. Vii și tu?

– Du-te mai înainte. Eu trebuie să aranjez și să închid ușa.

Odată Ginny plecată, Nora reveni la sala de machiaj și puse totul în ordine. Îi rămânea suficient timp să urce în culise și să se ascundă în mijlocul corului. Din prudență, își scoase ceasul-brățară. Red Thacher ar fi admis cu greu că o etiopiană ar fi purtat așa ceva.

După ce stinse lumina, Nora ieși la rândul său și închise cu grijă ușa principală. Alergă apoi spre scara în spirală care ducea la scenă.

***

Trei ore mai târziu, scăldată în lumina reflectoarelor, cântând finalul din „Aida“, Nora simți cum inima i se umple de bucurie. Exaltarea pe care o simțea în acel moment era unică, nimic altceva în lume n-ar fi putut s-o provoace. Era rezultatul unui tot: muzică, decoruri, publicul... Totuși, un sentiment de vinovăție venea să-i strice ușor plăcerea.

Nora Bird, uzurpatoarea! Degeaba își spunea că nu face nici o crimă, indispoziția persista. Nimeni, cu excepția lui Ginny, cea cu vocea de aur, nu-i cunoștea secretul.

De ce nu se mulțumea să se consacre pasiunii sale, desenul? Avea talent și știa că într-o zi îi va fi recunoscut de toți; până atunci, își îmbogățea cunoștințele prin munca ei cu Blanche și urma cursurile unei școli de desen din Manhaltan. Experiența căpătată la Met se va dovedi indispensabilă mai târziu, de aceea ținea mai mult decât orice să-și păstreze slujba.

Un tunet de aplauze îi întrerupse gândurile și cortina se lăsa încetișor. Vor urma rechemări pentru vedete, dar corul putea să plece. Nora adora să asculte ovațiile. Știa că acestea nu i se adresau, totuși, modesta participare la cor o îndreptățea să-și primească, în secret, partea sa.

Ea se întoarse spre Ginny și cele două fete își zâmbiră și ieșiră amândouă din scenă în tăcere. Red Thatcher pedepsise de multe ori cu asprime pe cei care își permiteau să vorbească în culise înainte ca ultimul spectator să fi părăsit sala.

– Noi suntem vânzători de iluzii, strigase el, cu o voce aspră și impresionată, cu brațele încrucișate, formidabil. Cei din sală sunt acolo pentru a asculta „Aida“ și nu trăncăneala voastră insipidă.

Personalitatea acestui om, autoritatea vocii sale care pretindea să-l facă ascultat întru totul, strălucitoarea sa carieră internațională îi impresiona enorm pe cei din jur. Tăcea chiar și soprana, cunoscută pentru replicile sale veninoase.

În coridorul vestiarelor, cele două tinere fete putură în sfârșit să vorbească fără pericol.

– Ginny, ai fost minunată astă-seară. Vocea ți se îmbunătățește mereu. Este tot mai bogată, mai caldă.

Ginny știa că era o apreciere sinceră.

– Mulțumesc, Nora. Și tu ai o voce excelentă.

Ele izbucniră în râs. Nici una, nici alta nu ignorau că dacă Nora putea citi notele și să se amestece în cor, nu avea totuși ceea ce se numea o mare voce de solistă. Ea cântase la școală și la biserică, la ea, în Oregon, dar își cunoștea limitele. Grație lui Ginny, se strecura în fiecare seară, pe furiș, pe scena de la Metropolitan Opera. Totul începuse cu doi ani în urmă, la sosirea Norei la Met, când deveniseră prietene. Într-o zi, Nora îi exprimase lui Ginny admirația sa, felicitând-o pentru calitatea vocii sale și explicându-i cât de mult iubea opera și cât o invidia că putea participa la această sărbătoare sublimă.

Ginny o observase o clipă curioasă. O aprecia pe Nora pentru calmul și gentilețea ei, nu o considera ca pe o persoană timidă ci, mai degrabă, ca pe una rezervată. Era prima dată când zărea în privirea prietenei sale această strălucire pasionată.

– Știi să citești partiturile? întrebă ea.

– Bineînțeles, răspunse Nora.

Scena se petrecea în apartamentul lui Ginny, care se așeză la pian și cântă primele acorduri dintr-o arie celebră.

– Cântă cu mine, îi ceru ea Norei, care părea surprinsă.

La sfârșit, Ginny rămase un moment gânditoare.

– Tu ai acces la costume și la machiaj, nu-i așa?

Ce voia să spună? Nora nu întârzie să înțeleagă.

– De ce n-ai cânta în cor cu mine? Vocile noastre se acordează perfect. Dacă te machiez exagerat și vii pe scenă în momentul ridicării cortinei, nimeni nu va observa nimic.

... De șase luni, după ce se lăsase rugată mult timp, Nora nu lipsise de la nici o reprezentație. Ginny avusese dreptate. Nimeni nu și-a dat seama de prezența sa. În mijlocul a o sută de artiști, o țigancă sau o sclavă în plus nu mai conta. Și cum nu cerea nici un salariu...

Nu fusese întotdeauna ușor: Nora era foarte ocupată la cursul de desen. Dar cu prețul multor sacrificii, reușise să se integreze în trupă, spre marea ei bucurie.

– O să asiști la recepție, astă-seară?

– O, nu, răspunse Nora. Nu am ce să îmbrac și, de altfel, detest acest reuniuni.

– Dar ai multe toalete în rezerva ta, nu? Haide, vino! De ce să nu te distrezi puțin, ca și ceilalți?

Nora clătină cu putere din cap. Ea se găsea, în acel moment, pe scara în spirală, în mijlocul mulțimii de figuranți și de coriști.

– Nu în seara asta. Am mult de lucru mâine.

– Mâine, este duminică. Să nu-mi spui că lucrezi și duminică. Haide, vino, insistă Ginny. Merg să mă schimb și trec să te iau de la atelier.

Nora ezita. Exaltarea datorată reprezentației nu-i trecuse încă. Prudența sa naturală păru că se risipește. Dorea cu adevărat să se găsească singură în micul său apartament de la subsol? Și apoi, această serată, nu-i putea face rău.

– De ce nu? Sunt de acord!

– Perfect. Ne întâlnim într-o jumătate de oră.

Se despărțiră și Nora se întoarse în adăpostul ei, imensul depozit unde erau păstrate costumele. Ea aprinse o lampă și intră în atelier. Costumele pentru spectacolul următor, „Paiațe“ așezate pe umerașe, erau puse la păstrare.

Intrând în depozit, Nora făcu din ochi înconjurul încăperii. Ce să aleagă pentru serată? Erau acolo sute de toalete reprezentând toate epocile, toate repertoriile, de la cel mai simplu la cel mai sofisticat, de la rochia țărănească la rochia-furou de seară, brodată cu perle.

Nu-i luă decât o clipă să dezbrace costumul de scenă.

Punându-și bluza de lucru, Nora începu să le cerceteze. Alegerea sa se fixă în cele din urmă pe o rochie delicată, din muselină de mătase, amintirea unor reprezentații cu „Traviata“ în costume moderne. Experiența fusese un eșec și aceste costume nu fuseseră niciodată folosite. Publicul dovedise, în această ocazie, că respectă mai mult tradiția decât acești regizori la modă.

Corsajul acestei splendide toalete albastre bleu-nuit era transparent și dublat cu o mătase în aceeași culoare, care abia acoperea sânii. Trebuia să renunțe la sutien pentru ca bretelele acestuia să nu se vadă prin țesătura diafană. Jupa era un vârtej de pliuri late.

Când se îmbrăcă, mătasea, alunecând pe corp, o făcu să se înfioare. Întorcându-se spre oglindă, Nora se privi cu atenție. La început, că se găsea indecentă. Decolteul era foarte generos, dezvăluind prea mult frumoșii săi sâni. Dar nu întârzie să remarce că tăietura, studiată cu grijă, dădea doar o iluzie de goliciune și îi permitea să se miște fără jenă.

Își șterse apoi machiajul de scenă și se pudră ușor. Culoarea îmbrăcămințiii îi scotea în evidență albastrul ochilor. După ce își perie îndelung părul, Nora îl strânse într-un coc înalt, o coafură total diferită de cea pe care o purta de obicei. Cu cât va semăna mai puțin cu micuța Nora Baird de la depozitul de costume, cu atât mai mult va fi păstrat secretul său.

O mică bătaie în ușă o făcu să tresară. Încălță repede sandalele cu toc înalt pe care le alesese de la raionul de încălțăminte și alergă spre ușă.

– Cine este? întrebă ea cu o voce șoptită.

– Eu sunt, răspunse Ginny, foarte conspirativ.

Nora descuie ușa și prietena sa se strecură în încăpere. Ea o fixă cu un aer neîncrezător.

– Dumnezeule! Ești magnifică. Nimeni nu te va recunoaște.

– Nu sunt prea indecentă? întrebă Nora.

Ginny o cercetă cu atenție.

– Deloc. Cel ce a croit această rochie își cunoștea meseria. Ai impresia că vezi tot, dar rămâi flămând. Ești splendidă.

Ea se dădu înapoi cu un pas și își îngustă ochii.

– Mai ales, să nu te apropii de Ken!

Nora surâse. Ken, flirtul lui Ginny, cânta la trompetă în orchestra operei. Prietena sa glumea; bineînțeles, Ken era foarte îndrăgostit de blonda Ginny. Nora, în schimb nu avea nici o aventură, nici o legătură. De la sosirea la New York, nu se ocupase decât de cariera sa. De altfel, cei câțiva tineri pe care avusese ocazia să-i întâlnească nu păreau să fie prea atrași de ceea ce căuta ea: o dragoste care să dureze viața întreagă.

Recepția se desfășura într-un mare foaier, în spatele scenei. Era un loc destul de vast pentru a-i adăposti pe numeroșii participanți, dar care crea o oarecare impresie de intimitate.

Câțiva membri ai orchestrei cântau melodii de dans și cele două tinere auziră muzica de când părăsiră atelierul.

Nora se simțea puțin neliniștită. Nu avea nici un sens să fie acolo. Ea se întoarse spre Ginny pentru a-i spune că își schimbase părerea, dar văzu că aceasta dansa deja cu Ken. Cineva îi întinse un pahar cu șampanie și acceptă. O cupă, nu putea să-i facă rău. După aceea, va pleca.

Deodată, muzica încetă și se auzi un răpăit de tobe. Directorul operei, Nils Thordarson, urcă pe un podium și ridică brațele solicitând să se facă liniște. Era un bărbat mare și corpolent, cu părul grizonant și cu purtări ușor dictatoriale. Toți tăcură.

– Doamnelor și domnilor, începu el, nu vreau să țin un discurs.

Se auziră râsete și câteva apluze.

– Vreau doar să vă mulțumesc pentru munca pe care ați desfășurat-o cu ocazia reprezentației operei „Aida", care a fost un enorm succes.

Aplauzele se întețiră și el ridică autoritar o mână pentru a atrage atenția că n-a terminat.

– Țin, în mod deosebit, să-l felicit pe Red Thatcher pentru modul strălucitor în care a supervizat spectacolul. Unii se gândesc că a condus prea dur trupa de artiști în timpul repetițiilor, dar dacă n-ar fi fost așa, credeți că am fi înregistrat acest triumf?

De data aceasta, pe lângă aplauze se auziră și câteva râsete nervoase și chicoteli. Era evident, că unii dintre artiști nu înghițiseră aprecierile adresate pe un ton sec de director muzical.

Nils Thordarson parcurse asistența cu privirea.

– Red? chemă el.

Toți ochii se îndreptară spre înaltul bărbat brunet, care stătea în fundul foaierului. Nora o văzu, alături de el, pe Consuelo Valdez, primadona operei, agățată de brațul său într-o manieră posesivă, cu privirea admirativă ridicată către el.

Se auziră câteva strigăte.

– Un discurs! Un discurs!

Red Thatcher refuză cu un semn din cap.

– Nu! Nu! strigă el cu frumoasa-i voce de bariton. Nu m-ați auzit destul?

Toată trupa izbucni în râs și orchestra începu să cânte. Un mașinist micșoră puțin lumina; mai multe cupluri se îndreptară spre pista de dans improvizată.

Nora stătea în umbră, ținând în mână cupa cu șampanie. Cineva o servise de mai multe ori și se simțea plăcut destinsă. Câțiva tineri o invitaseră la dans, dar i-a refuzat politicos, servindu-se de un vechi truc, declarând că așteaptă pe cineva.

Nora se distra foarte mult. Faptul de a se găsi atât de aproape de artiști, dintre care unii erau cunoscuți în lumea întreagă, o încânta. Bruna și frumoasa Consuelo Valdez dansa cu Nils Thordarson. Francesco Martini, vedeta masculină a spectacolului, un bărbat mărunt cu un bust de luptător, cânta o baladă romantică, acompaniat de orchestră. Nora era foarte fericită.

Miezul nopții! Era timpul să plece. Trează de la ora șase dimineața, muncise toată ziua la atelier și cântase în timpul spectacolului. La fel ca Cenușăreasa, trebuia să părăsească această lume fermecată și să revină la realitate.

După ce lăsase paharul pe o etajeră, Nora se îndreptase spre ieșire. O mână fermă se așeză, însă, pe brațul său. Întorcându-se, întâlni privirea pătrunzătoare a lui Red Thatcher.

– Nu ai dansat, încă, zise el cu o voce gravă.

Nora îl privi, stupefiată. El își scosese haina și rămăsese într-un palton de catifea și un pulover de lână albă. Un surâs subțire îi lumina fața. Nora își aminti că acest bărbat avea reputația că nu râde aproape niciodată. Șampania, ambianța sărbătorii, îi dădură un curaj de care nu se credea capabilă.

Dintr-o dată, umerii largi și ochii aroganți ai acestui tiran cu reputația de cuceritor n-o mai înspăimântară.

– Exact, răspunse ea, rece. Nu am dansat.

El își încruntă ușor sprâncenele și, înainte ca ea să poată reacționa, o înlănțui și o duse spre pistă.

Nora ar fi vrut să reacționeze, să scape din îmbrățișare dar nu reuși. Capul i se învârtea puțin și prezența acestuia îi anihila judecata. Când o strânse mai tare, ea își lăsă obrazul pe umărul lui. Mirosurile amestecate de lână, tutun și apă de toaletă o îmbătau. Și apoi, la ce bun să reziste? Să se zbată, n-ar fi făcut decât să atragă atenția, riscând să provoace un scandal.

Ea închise ochii. El dansa la perfecție.

Ce știa despre Red Thatcher? Existau, bineînțeles, zvonuri care circulau prin culise. Dar, dincolo de astea? Mai întâi reputația sa internațională, pe deplin meritată. Acest bărbat era considerat ca unul dintre cei mai buni directori artistici din lume. Conducea el însuși câteodată, orchestre simfonice. Vârsta sa? Probabil mai puțin de patruzeci de ani, ceea ce era prea tânăr pentru un bărbat care a atins vârful profesiei sale. Muncind de doi ani cu el, Nora știa că succesul lui se baza pe o muncă îndârjită, pe o precizie continuă, un fler și talente incontestabile. Totul, absolut totul, depindea de el, de la costume până la lumini, de la interpretare la decoruri.

Dar viața lui particulară? Era celibatar și foarte bogat, toți știau acest lucru. Avusese numeroase legături cu cântărețe celebre; așa se discuta în spatele lui.

– Am vreo pată pe nas?

Vocea lui o făcu să tresară și Nora își dădu seama că se depărtase ușor de el și îl fixase câteva clipe.

– Nu, murmură ea, lăsând ochii în jos. Mă întrebam doar dacă toată această agitație este adevărată.

Ce îi venise? Înnebunise?

– Despre ce vorbești? se interesă el, puțin ironic. N-am făcut niciodată închisoare, n-am luat stupefiante, m-am purtat întotdeauna corect cu mama când mai era pe această lume.

Nora nu se putu împiedica să surâdă.

– Este bine de știut, dar vorbeam despre toate aventurile care vi se atribuie. Se vorbește că vă plac numai cântărețele pentru care aveți o slăbiciune. Cum este, de exemplu Consuelo Valdez.

Red Thatcher schiță un surâs, pe jumătate amuzat.

– Dacă este un mijloc de a afla dacă am în acest moment o intrigă amoroasă cu Consuelo, răspunsul este nu. Mărturisesc, totuși, că n-am fost întotdeauna cuminte. Totuși, sunt excesiv de pretențios în alegerea mea. Cu alte cuvinte, reputația care mi s-a construit este exagerată. Dar, să n-o repetați...

Când muzica încetă, se găseau într-un colț mai întunecat al foaierului. Red Thatcher o lăsă pe Nora dar păstră o mână pe umărul lui. Apoi se dădu înapoi cu un pas și o observă curios.

– Nu te-am văzut niciodată pe aici. Faci parte din trupă?

– Nu, răspunse Nora, mințind doar pe jumătate.

Nu se putea să fie considerate costumierele ca făcând parte din trupă. Ea începu să regrete că băuse atâta șampanie.

Muzica începu din nou, Red Thatcher o înlățnțui și, dansând, o obligă, cu o ușoară apăsare a mâinii, să-și ridice bărbia.

– Ai niște ochi extraordinari, zise el. Sunt aproape violeți.

Mâna sa întârzie mult pe obrazul Norei, ale cărei idei se limpeziră deodată. Ce era pe cale să facă? Dacă vreodată Red Thatcher ar descoperi înșelătoria sa, s-ar termina cu slujba ei și cu participarea la cor. Ea încercă, cu stângăcie, să se elibereze.

– Nu, zise el, strângând-o mai tare. Nu vreau să pleci încă, frumoasă misterioasă!

Rezistența Norei slăbi. El nu putea să știe cine este ea. Luni, își va îmbrăca din nou bluza și va redeveni croitoreasa pe care nimeni n-o remarcă. Și apoi, era atât de mult timp de când nu mai simțise brațul unui bărbat în jurul taliei sale. De ce să nu profite de această seară și apoi să dispară pentru totdeauna?

Nora își lăsă capul pe umărul lui și închise ochii. Îl auzi pe Red Thatcher scoțând un lung suspin și simți cum o strânge mai tare. Mâna sa fină cu degete lungi de artist îi mângâia spatele într-o mișcare ușoară și senzuală care o făcea să tremure.

Dansau acum obraz lângă obraz, cu buzele lui Red în părul Norei. Ea deschise deodată ochii și văzu că el părăsise ringul de dans și valsau într-un coridor mai puțin luminat. În acel moment, Red îi atinse buzele. La început încetișor, apoi, pentru că ea se abandona, cu mai multă vigoare. Tânăra femeie simțea cum o lasă picioarele.

El se depărtă puțin și privirile lor se încrucișară în timp ce el îi aranja o șuviță rebelă.

– Atât de frumoasă! murmură Red Thatcher, înainte de a pune din nou stăpânire pe buzele ei.

Nora, cu brațele în jurul gâtului lui, gemu încetișor când el îi mângâie sânii. I se părea că sângele i se preface în lavă.

– Să mergem, propuse el deodată, cu voce scăzută.

Un mic semnal de alarmă sună în creierul tinerei femei. Dorea mai mult ca orice să rămână în brațele acestui bărbat, atât de atrăgător și de senzual. Cum s-ar putea imagina că această persoană cu sânge-rece, care conducea trupa cu o mână de fier, putea să manifeste o asemenea pasiune? Fu tentată să-și uite pentru o clipă scrupulele, slujba, speranțele pentru o carieră. Simțurile o îndemnau să accepte. Dar nu risca să fie distrusă?

Cum să fugă? Trebuia să-l înșele, gest prea puțin elegant, dar necesar. Dar avea de ales?

Nora își apropie încet buzele de tâmpla lui Red Thatcher unde depuse o mică sărutare.

– Da, să plecăm, zise ea cu o voce gâtuită. Dar trebuie să-mi iau pelerina. Așteaptă-mă aici.

– Merg cu tine, spuse el, fără s-o lase.

Nora ridică ochii și-i surâse slab.

– Trebuie, de asemenea, să mă pudrez. Crezi că vei fi lăsat să intri cu mine?

Era atât de frumos și o privea cu o asemenea lumină în privire, încât era gata să-și schimbe părerea. El îi surâse și o îmbrățișă ușor.

– Întoarce-te repede, zise el. Nu sunt foarte răbdător.

Nora îi mângâie încetișor obrazul, disperată să știe că este pentru ultima dată. Red Thatcher îi luă mâna și o sărută în palmă. Apoi, o lăsă să plece.

Toaleta pentru femei se găsea aproape de scara în spirală care cobora la etajul depozitului de costume. Ajunsă acolo, Nora își scoase sandalele și coborî treptele metalice alergând și ținându-se de rampă ca să nu alunece. Picioarele sale goale nu făceau nici un zgomot pe treptele reci și era imposibil să fie auzită din coridorul pe care tocmai îl părăsise.

În depozit, Nora nu aprinse lumina, înspăimântată la ideea că aceasta s-ar putea vedea pe sub ușă. Cunoscând la perfecție locurile, se îndreptă pe pipăite spre atelier. Inima îi bătea să se rupă până într-acolo încât își imagină, o clipă, că s-ar putea auzi în spatele ușii, încuiată totuși de două ori.

Închisă în biroul său, Nora aprinse, în cele din urmă lumina. Se dezbrăcă repede și își puse îmbrăcămintea de lucru. Apoi, intră cu pași de pisică în imensul depozit și, cu toată obscuritatea, găsi ușor drumul până la locul de unde era de obicei agățată rochia albastră. Apoi puse sandalele în cutia lor și reveni în atelier.

Nu-i luă decât un minut ca să se demachieze. Își adună părul într-un coc sever, își puse ochelarii fumurii pe vârful nasului, îmbrăcă un mantou și privi în jurul său pentru a verifica dacă n-a rămas nici o urmă a trecerii ei.

Totul părea în ordine. Se duse să-și caute planșa de desen, stinse și se duse la ușa principală pe care o întredeschise. Coridorul era gol. Un zgomot vag, amestec de muzică și conversație venea de la etajul superior.

Nora ieși în vârful picioarelor, întoarse cheia în broască, aruncă o privire fugitivă în direcția scării și se îndepărtă către ieșirea artiștilor.

Încălțată în mocasini cu tălpi de cauciuc, înaintă fără zgomot.

În momentul în care ieșea în stradă, auzi un pas rapid în spatele ei. Cineva cobora scara. Tânăra femeie se lipi de zid, într-un con de umbră, și încercă să vadă despre ce era vorba.

O siluetă înaltă apăru deodată, în capătul coridorului; inima i se strânse. Red Thatcher! Cu mâinile în buzunare, cu fruntea îngrijorată, se opri și privi în penumbră. Părea furios și totodată stupefiat. Nora nu îndrăznea nici să respire.

Când îl văzu din nou urcând scara, după ce aruncase o ultimă privire spre ieșirea de serviciu, Nora scoase un lung suspin. Îi trebuiră câteva minute înainte de a fi în stare să se miște. Ieși încetișor în stradă, opri un taxi și se întoarse acasă.

Când sosi în micul său apartament, o jumătate de oră mai târziu, inima îi bătea încă puternic. Toate acestea au existat cu adevărat? Tremurând, își trecu degetul peste buze. Nu fusese un vis! Ea nu va uita niciodată această seară.

Mai târziu, întinsă în pat, nu se putu opri să nu geamă la amintirea buzelor și mâinilor lui Red Thatcher.

Nora se suci și se răsuci mult timp, neîncetând să se întrebe dacă făcuse rău sau bine, dacă fuga sa fusese înțeleaptă sau stupidă.

Capitolul 2

Duminică dimineața, Nora dormi până târziu. Ea fu trezită de zgomotul ploii. O mică burniță ușoară care lovea dalele. Primul gând matinal fu la serata de ieri, la întâlnirea cu Red Thatcher. La lumina zilei, această aventură părea de necrezut și se întreba serios dacă nu visase.

Totuși, întinzându-se alene, fu forțată să admită că totul a fost real. Cu mâinile pe ceafă, bine proptită în pernă, Nora începu să contemple plafonul. I se părea că simte încă buzele lui, corpul tare și musculos.

Tremurând ușor, sări din pat. Trebuia să-l uite pe Red Thatcher. Femeia pe care el o sărutase noaptea trecută, nu exista.

După duș, începu să-și pregătească micul dejun, când un soare palid apăru în mijlocul norilor pe care vântul îi împrăștia.

Micul apartament nu era, de fapt, decât o încăpere mare, cu un colț de bucătărie și o baie. Nora îl adora, cu toate că

ferestrele cu grilaj așezate la nivelul trotuarului, pentru că locuia la subsol, nu lăsau să treacă decât puțină lumină. Pentru a compensa, Nora pictase cea mai mică suprafață disponibilă în alb strălucitor, zidurile, podeaua, și chiar mobilierul pe care îl cumpărase, piesă cu piesă, din hala de vechituri sau din comerțul cu lucruri de ocazie. Pentru a adăuga ansamblului o notă veselă, tânăra acoperise canapeaua și două scaune cu o țesătură de un galben viu.

Pe unul din ziduri, deasupra unui divan alb care îi servea drept pat, atârna o tapiserie enormă, un amestec de flori și frunze multicolore pe fond alb.

Pernele, pe care brodase aceleași motive, erau împrăștiate pe divan și pe canapea. Un covor în aceleași tonuri acoperea podeaua.

Masa de lucru era așezată sub una dintre ferestre, pentru a beneficia de mai multă lumină și Nora investise într-o excelentă lampă de birou pe care o agățase de marginea mesei. Fiind pivotantă, îi furniza o lumină bună la orice oră.

După micul dejun, Nora aranjase puțin prin încăpere, apoi începu să lucreze.

Pentru fiecare operă prezentată la Met, în timpul sezonului, Nora desena propriile costume pe care le prezenta ca lucrări practice la Școala de Artă. Dar făcea acest lucru și pentru plăcerea sa. Cu toate că niciodată n-a îndrăznit să le arate la teatru, aceste exerciții erau benefice, permițându-i să acumuleze experiență.

Viitorul spectacol trebuia să fie „Paiațe“ de Leoncavalo, istoria tragică a bufonului Canio, trădat de Nedda, femeia pe

care o adora. Costumele se născuseră deja, sub creionul său, vesele și câmpenești și Nora lucra acum la armonizarea culorilor.

Ea deschise mapa și scoase colile de hârtie albe la care reflectase atât de mult. Suspină o clipă. Nu se putea concentra. Gândurile îi reveneau, fără încetare, la seara precedentă...

Nora se întreba ce gândise Red Thatcher când descoperise dispariția sa. Fusese dezamăgit? Sau, mai degrabă furios. Acest bărbat nu era obișnuit să fie refuzat, mai ales de o necunoscută care nu era nici măcar celebră.

Da, fusese mistuit de furie. Din fericire, nu-l jignise prea mult. Era, fără îndoială, un adversar redutabil, mai ales când era rănit.

Soneria telefonului o făcu să tresară.

– Bună! strigă Ginny de la celălalt capăt al firului. Ce s-a întâmplat aseară?

Nora ezită. Trebuia să-i povestească lui Ginny despre această incredibilă aventură? Nu acum. Dacă vreodată prietena sa vorbea, ar fi însemnat sfârșitul carierei sale. De altfel, aceasta nu se va mai repeta. Mai bine să tragă linie peste acest vis frumos.

– Oh, eram obosită și m-am întors acasă. Știi bine că nu-mi plac recepțiile de acest fel.

– Mi s-a părut că te văd dansând cu Red Thatcher. Marele om în persoană!

– Da, răspunse Nora, împotriva voinței sale, am dansat împreună.

– Și cum de s-a întâmplat? Văzându-te, am avut un moment impresia că o să te mănânce de vie!

– N-a fost decât un dans.

– Din întâmplare, n-ai plecat cu el?

Nora se simți profund șocată.

– Cu siguranță, nu!

– Haide, Nora, nu face pe mironosița. Nu trăim în secolul al nouăsprezecelea. Cunosc o mulțime de femei care ar fi încântate să petreacă o noapte cu Red Thatcher.

– Ei bine, nu este cazul meu! exclamă Nora, fără să-și dea seama că mințea. Îți repet, nu era decât un dans!

– Sper că vei avea mai mult noroc data viitoare, răspunse Ginny, fără să se tulbure.

– Nu va mai exista data viitoare, declară Nora cu fermitate. Dacă ar fi descoperit cine sunt, m-ar fi dat afară din cor și ar fi aranjat, probabil, să fiu concediată de la Met.

Vocea sa deveni, deodată, rugătoare.

– Ginny, promite-mi că nu spui nimănui nimic.

– Te asigur, Nora, voi fi mută. De altfel, dacă aș vorbi aș avea tot atâtea necazuri ca și tine. Nu uita că suntem complice.

Ea ezită o clipă înainte de a insista:

– Ești sigură că n-ai împărțit nimic cu el?

– Doar ți-am spus! Știi bine că nu mă interesează astfel de aventuri.

– Totuși, ai dispărut la un moment dat.

– El... n-a mai revenit? Nora nu se putu împiedica să nu întrebe.

– Nu, și Consuelo Valdez era furioasă. Așa am aflat că a plecat. Ea l-a căutat peste tot. Am impresia că au o relație.

– În tot cazul, Consuelo Valdez nu are de ce să se teamă de mine. Pentru Red Thatcher, eu nu exist și vreau să rămân așa mult timp.

După ce a pus receptorul în furcă, Nora s-a întors la desenele ei. Dar nu înceta să se gândească la Red Thatcher și fu incapabilă să se concentreze tot timpul zilei. Spre seară, totuși, după ce a pus capăt golului din minte, lucrul ei avansă în mod satisfăcător.

Se culcă devreme. Ploaia revenise, și ea, cu ochii larg deschiși, asculta în întuneric stropii ce cădeau pe trotuar.

De ce Red Thatcher nu se întorsese în foaier, știind, mai ales, că este așteptat de Consuelo? O căutase? Ce s-ar fi întâmplat dacă, în loc să fugă, ar fi mers să-l aștepte pe treptele scării? Acest gând o neliniști și corpul ei se înflăcără de dorință.

***

Zilele care urmară fură o continuă agonie pentru sărmana Nora. Se aștepta mereu să-l întâlnească pe Red. Îl vedea deja arătând cu un deget acuzator către ea, ca s-o dea afară de la operă.

Totul demonstra că ar fi fost posibil. Un bărbat de o asemenea importanță nu avea ce să facă acolo unde lucra ea, în fundul culiselor. Și chiar dacă ar pune într-o zi piciorul acolo, cum și-ar putea imagina că o va recunoaște pe Cenușăreasă sub tristele veșminte ale unei ființe cu un coc sever și pe nas cu niște ochelari enormi?

Când îl văzu, în sfârșit, vinerea următoare, Nora fu atât de surprinsă încât uită de frică.

El intră, deodată în atelier cu un pas grăbit.

– Doamna Morandi! strigă el.

Nora era așezată la masă, într-un colț al camerei. Zărindu-l, fu cât pe ce să cadă de pe taburet.

Blanche sosi imediat. Văzându-l înțepenit în mijlocul sălii, cu brațele încrucișate, teribil, ea surâse ușor.

– Bună ziua, domnule Thatcher. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

El aruncă pe birou, un costum roșu.

– Aș dori ca veșmintele care ies din atelierul dumneavoastră să fie conforme cu desenele pe care vi le furnizăm!

Blanche luă țesătura în mână. Era corsajul pe care Consuelo Valdez trebuia să-l poarte în „Paiațe". Nora îl recunoscu imediat, pentru că ea îl lucrase. Costumiera examină cu grijă obiectul în discuție și-i aruncă directorului o privire uluită.

– Nu văd nimic care... începu ea.

– Nu vedeți nimic? Această bluză nu corespunde desenului stilistului. Cine l-a confecționat?

Blanche se gândi un moment.

– Nora... Miss Baird l-a cusut. Dar nu ea l-a croit, nici nu l-a montat.

Privirea lui Red făcu înconjurul sălii.

– Care este miss Baird? întrebă el cu o voce amenințătoare.

– Eu sunt, zise Nora, ridicându-se.

El smulse bluza din mâinile lui Blanche și se îndreptă către Nora.

Inima tinerei fete încetă practic să bată. Ar fi vrut să moară pe loc... Toate speranțele i se năruiră. Nora înțelese deodată

că era imposibil să continue astfel, tresărind la orice zgomot, înspăimântată și de umbra ei. Ridicând capul, el o fixă drept în ochi.

– Eu am cusut această bluză, zise ea cu o voce limpede.

– În acest caz, răspunse el agitând-o în fața ei, puteți să-mi spuneți de ce ați schimbat linia decolteului? Ați decis peste stiliștii noștri că nu-ți place desenul pe care eu l-am ales?

Nora simți că tremură de furie. Ea își strânse pumnii și-i făcu față curajoasă.

– Vreau să vă spun domnule, începu ea, apăsând pe fiecare silabă, că eu am cusut această bluză. Dar nu eu am făcut tiparul. Nici nu am croit-o. Dacă acest costum nu vă place, vă sugerez să-i indicați doamnei Morandi ce retușuri să facă; noi o vom rectifica, după dorința dumneavoastră.

Red îi aruncă o privire uimită și ea se temu, o clipă, că o recunoscuse. Dar el era atât de furios încât nici n-o văzu.

– Vă mulțumesc mult pentru această sugestie originală, zise el foarte sarcastic.

Întorcându-se, el merse s-o întâlnească pe Blanche, care nu scotea nici un cuvânt.

– Pentru că experta dumneavoastră, de acolo, crede că se poate remedia această greșeală, aș dori s-o faceți imediat. Prima repetiție în costume are loc în această seară. Această bluză trebuie să fie gata la orele șapte și jumătate. Proba la ora patru!

El ieși trântind ușa și totul atelierul rămase nemișcat până când nu se mai auziră pașii pe coridor. Atunci, doar abia atunci, fiecare își reluă încet lucrul. Blanche se apropie de Nora, cu un surâs pe buze.

– Felicitări! Ce curaj! Mă întreb cum de ți-ai mai păstrat slujba.

Nora ridică din umeri, fatalistă.

– Ziua abia începe.

– Sunt dezolată. Am încercat să-i explic că nu ai nici o vină, dar...

– El nu dorea să asculte, o întrerupse Nora. Și strigătele nu mi se adresau numai mie. Cred că ar fi urlat și într-un atelier gol.

Și totuși, spuse Blanche, tu, atât de calmă! Cine ar fi crezut. Îți invidiez temperamentul!

– La ce îmi va servi dacă-mi voi pierde postul? De fapt, ce s-a întâmplat?

– Era o idee a Consuelei. După gustul său, bluza nu era destul de sexy. Ea a determinat modificarea tiparului. Acest decolteu este la limita indecenței.

– Nu pot s-o condamn, murmură Nora. Este atât de bine făcută....

Nora luă bluza din mâinile lui Blanche.

– Vreau s-o refac, declară ea. Nu vă neliniștiți.

La prânz era gata de probă când Ginny trecu s-o ia pe Nora la masă.

Era una dintre acele zile răcoroase de octombrie al cărui secret îl știe doar New York-ul. Aerul părea purificat de ploaia de peste noapte. Nora respiră adânc și se îndreptă cu prietena sa spre cafeneaua apropiată.

În timp ce-și devora sandvișurile, Nora îi povesti lui Ginny scena de dimineață cu Red Thatcher.

– I-ai vorbit așa! Este de necrezut!

– Nici mie nu-mi vine să cred, răspunse Nora. Eram atât de furioasă, Ginny! Nici nu-ți poți imagina până unde... Cu ce

drept vine urlând, fără să știe ce s-a întâmplat? În plus, nu eram cu nimic vinovată.

– Este nedrept, comentă Ginny dând din cap.

La întoarcere, o interogă pe Nora cu privire la repetiția în costume.

– Vii și tu, nu este așa?

– Nu cred, răspunse Nora după o clipă de gândire.

– Crezi că te-a recunoscut?

– Nu. Era prea furios.

– În acest caz, de ce nu vii? Vrei să abandonezi viața ta secretă pe scenă?

– Mi se rupe inima, dar cred că nu ar fi prudent. Chiar dacă nu m-a recunoscut în această dimineață, în bluza mea de lucru, există riscul să mă demaște la repetiție.

– Poartă o perucă blondă, îi sugeră Ginny. Sau mai bine, adăugă ea observând-o pe Nora de aproape, lasă-ți părul liber, ceea ce îți va schimba complet fizionomia. Și apoi, nu uita că vei fi foarte machiată.

Nora se gândi mult timp. Abia când sosiră la ușa teatrului îi răspunse lui Ginny la sugestia ei.

– Este prea imprudent. Ar fi mai bine să mă fac uitată câtva vreme. În plus, am o probă târziu și nu aș mai avea timp să mă schimb.

– Cum dorești, zise Ginny mergând spre scara metalică. Dar nu ai dreptate.

După-amiaza trecu precum un vis. De la ora patru, Nora începu să o aștepte pe Consuelo Valdez într-un salon de probă. Corsajul era aranjat. De cum l-ar fi ajustat pe primadonă, nu-i mai rămânea decât să-l coasă și să-l calce.

Ora patru și un sfert, nimic! Patru și jumătate, sunete de voci în atelier.

Ușa cabinei se deschise larg și o furie brună, cu buzele răsfrânte de furie, își făcu apariția dramatică, aruncând, în trecere, pe jos, somptuoasa haină de vizon.

– La ce bun aceste stupidități! exclamă ea, postându-se în fața Norei, cu o mână în șolduri, arătându-i cu un semn din cap, mantoul care zăcea pe jos.

Nora ignora cu mândrie invitația, mai degrabă ordin. În situația în care se găsea, a se supăra cu soprana nu mai avea nici o importanță. Ea îi arătă bluza.

– A trebuit să refacem veșmântul pe care îl veți purta în actul întâi, zise ea pe un ton rece și profesional.

Consuelo fremăta.

– Din al cui ordin? o chestionă ea pe un ton veninos.

– Al meu! declară o voce calmă.

Cele două femei se întoarseră pentru a-l vedea pe Red Thatcher care stătea lângă ușă. El intră, ridică mantoul și îl puse pe un scaun. Nora își plecă repede capul. Consuelo se calmă subit.

– Să vedem, Red, scumpule, gânguri ea, ce vrea să însemne această schimbare.

Nora o observa cu coada ochiului, încercând să nu se facă remarcată. Efort inutil: nici unul dintre cei doi ocupanți ai cabinei nu-i acordau nici cea mai mică atenție muncii croitoresei.

Consuelo se apropiase de Red și își pusese mâna cu unghii roșii pe pieptul lui.

– De ce îmi faci asta? întrebă ea cu o voce îmbufnată.

Red avu un gest de neputință și cu mult calm îi explică.

– Trebuie să folosim costumele care au fost desenate și aprobate, Consuelo. Eu nu pot să accept excepții, altfel toată lumea ar face după cum îi taie capul.

– Dar eu sunt vedetă, dragule!

Red îi luă mâna și-i sărută vârful degetelor.

– Tocmai pentru că ești unică, replică el foarte diplomat, nu ai nevoie să te distingi printr-un decolteu ametitor.

El se întoarse spre Nora, fără s-o vadă, cu mâna întinsă.

– Dați-mi desenul original, îi ordonă el.

Ea îl dădu în tăcere.

– Acum, privește bine, Consuelo. Această bluză are un elastic în tivul de sus, pentru ca Francesco să-ți poată dezgoli umerii, în scena seducției.

– Dar atunci, eu mă găsesc în fundul unei șarete și nu mi se văd decât picioarele! protestă diva.

– Dar ieși ca să-l ataci cu cuțitul, nu? insistă el, la capătul răbdării. Haide, Consuelo, fii înțelegătoare, încearcă această bluză.

– Bine, de acord, zise ea, în silă. Și aceasta, pentru că ești tu.

Ea se dezbrăcă de rochia de mătase neagră cu o mișcare rapidă din umeri, o întinse Norei și așteptă, îmbrăcată doar cu o lenjerie minusculă de dantelă transparentă, mergând și întorcându-se prin fața lui Red care se rezemase de zid, lângă ușă.

Nora era obișnuită cu ședințele de probă care presupuneau, uneori, prezența bărbaților, directori artistici, stiliști... În general, acestea se petreceau simplu și cu chibzuială. Dar să o vadă pe Consuelo dedându-se la acest

prost număr de seducție, o scotea din sărite. Totuși, Red, și ea o știa, nu se interesa decât de costum, atât era de perfecționist.

Enervată, trecu un pic prea brusc bluza peste capul cântăreței, înțepând-o în trecere cu un ac pe care uitase să-l scoată.

– Au! urlă Consuelo.

Dintr-un salt, se întoarse spre Nora și o săgetă din privire.

– Ai făcut-o dinadins, scorpie mică!

Nora deveni stacojie și trebui să se stăpânească să nu răspundă răspicat. Dar nu era momentul să iasă în evidență.

– Sunt dezolată, murmură ea, scoțând acul.

Cu bluza pe ea, Consuelo mergând, se privi în oglindă, ridicând umerii, apoi brațele, din profil, apoi din spate; veșmântul îi venea perfect. Decolteul, redus cu câțiva zeci de centimetri, o înfrumusețea considerabil.

– Nu, strigă, deodată, primadona, bătând din picior. Nu voi purta așa ceva! Este o zdreanță!

Ea îl înfrunta pe Red, care nu se mișca.

– Nedda este o femeie frumoasă și seducătoare, nu o țărăncuță.

Scoțând bluza, o aruncă pe jos, ceea ce părea să fie un obicei, apoi începu să se îmbrace, într-o tăcere mortală.

Nora, după ce ridicase veșmântul, aștepta urmarea. În oglindă, putea să vadă fața crispată a lui Red. Consuelo își dădu seama de furia sa și încercă să se justifice.

– Trebuie să înțelegi, Red, că...

Cu un gest, el o făcu să tacă.

– Sau porți acest veșmânt la repetiție, astă seară, sau este inutil să mai vii.

Și cu acestea, ieși fără a mai spune un cuvânt. Era mai rău ca un discurs sau ca o izbucnire. Nora zări expresia de neîncredere zugrăvită pe fața divei, dar aceasta nu ținu mult. După ce își netezi rochia cu dosul mâinii, surâse și își închise pleoapele pe jumătate, cu un aer lacom.

– Ce bărbat! murmură ea pe un ton admirativ.

Deschizând ochii, îi aruncă Norei o scurtă privire.

– Dar nimeni nu-i dictează Consuelei Valdez cum să se poarte! adăugă ea cu vehemență.

Luând cu un gest neglijent vizonul pus pe un scaun, ieși din cabina de probă făcând să răsune tocurile ridicol de înalte și de ascuțite ale pantofilor săi.

Nora rămase un lung moment în salon, fără să vorbească, ascultând zgomotul pașilor cântăreței lovind dușumeaua atelierului. Ea auzi ușa trântită cu putere, apoi se făcu liniște. Ținea în mână bluza, subiectul de scandal. Ce să facă? se întreba.

Nu-i trebui mult timp să decidă. Red Thatcher era stăpânul, ea trebuia să urmeze întocmai ordinele sale. Își privi ceasul. Era ora cinci. Din atelier venea zgomotul mașinilor de cusut. Întrucât avea numeroase retușuri de făcut pentru toate primele repetiții în costume, lucrul trebuia imperativ terminat pentru ora șapte și jumătate.

Când Nora termină de cusut bluza și de înlăturat și ultimul fir însăilat, o călcă și o agăță pe un umeraș. Era ora șapte, ceilalți plecaseră.

Odată bluza terminată, se întrebă încă o dată ce să facă. Toate costumele fuseseră livrate la timp dar cea care o îmbrăca pe Consuelo nu venise să-l ia pe al ei. Aceasta nu putea să însemne decât război între frumoasa cântăreață și teribilul director. Nora fu sigură, Consuelo nu va veni la reprezentație.

Dar, nu era problema ei. Odată lucrul terminat, nu rămânea decât să plece acasă. Încheindu-și mantoul, se așeză în fața oglinzii și se privi o clipă. Ceea ce văzu, o făcu să ridice din umeri. Valdez era mai frumoasă. Nora nu se putu abține să nu o invidieze pe divă. Mai întâi, pentru vocea ei, apoi pentru stilul de viață, deși acesta nu-i convenea. Dar una fără alta nu mergea.

Nora deschise ușa și stătu neclintită. De la etajul superior se auzeau primele note ale uverturii operei „Paiațe". Pentru această repetiție, orchestra era completă, spre deosebire de repetițiile obișnuite unde era suficient un pian.

Ea suspină, cu mâna pe clanță, cu ochii pe jumătate închiși, cucerită de melodie, receptacol pasiv ce se lăsa invadat de această muzică minunată.

De ce să se priveze de o asemenea plăcere? O invadă, deodată, o dorință fantastică de a se găsi pe scenă, aproape de orchestră, amestecată printre coriste și dansatori. De ce trebuia să renunțe? Ea nu făcea nimic rău. Red Thatcher nu o recunoscuse, acum era sigură. Micuța tânără care lucra la costume nu semăna cu cea pe care o luase în brațe, nici cu corista foarte machiată care se ascundea în ansamblu. De altfel, cum ar putea să întâlnească aceeași femeie în trei locuri

diferite și sub trei înfățișări diferite? Nu, nu era nici un pericol... Decizia sa era luată: chemarea muzicii era prea puternică.

Și apoi, fără să îndrăznească să-și mărturisească, era puțin supărată că Red o ignorase în acel mod. Cum putea acest bărbat să trateze oamenii ca pe niște mobile? Nici bună ziua, nimic! Nici un cuvânt de mulțumire pentru munca suplimentară pe care o depusese.

Nora se decise. Va merge! La ce bun să se mintă? Ea o știa încă de dimineață. Deschizând cu febrilitate, tânăra se repezi în depozit, aruncându-și în trecere mantoul la întâmplare. Pe un umeraș se găseau costumele suplimentare care se păstrau, în rezervă, pentru fiecare spectacol. Ea luă unul dintre ele și se grăbi spre cabina de probă. Acest veșmânt era identic cu cel al Consuelei Valdez, dar jupa țărănească era neagră și bluza albă. În față era fixat un șorț brodat cu dantelă.

Cinci minute pentru a se machia și coafa și Nora era gata transformată.

Ea încuie ușa de două ori și alergă spre scara în spirală și urcă treptele patru câte patru. Ajunsă în culise, se opri o clipă pentru a-și recăpăta suflul. Toată lumea se găsea pe scena strălucitor luminată și uvertura tocmai se sfârșea.

Nora îl văzu pe baritonul Francesco Martini, care juca rolul lui Tonio, înaintând și pregătindu-se să cânte lungul prolog.

Nu mai avea timp! Luându-și mii de precauții, trecând peste cablurile electrice și făcându-se cât mai mică, ea trecu în spatele cortinei, întredeschizând-o și așteptând ca atenția să se concentreze asupra lui Francesco Martini, pentru a se strecura la locul său, lângă Ginny.

Red Thatcher, cu un aer istovit, stătea pe un mic podium în fața scenei. Părul său negru îi cădea pe frunte, mânecile cămășii erau rasfrânte până la coate.

După prolog, el se adresă trupei, explicând încă o dată resorturile intrigii, într-o manieră pretențioasă.

Nora, ca și toți membrii trupei, cunoștea libretul pe dinafară. Ea îl asculta, totuși, cu atenție. Mai curând decât a se mulțumi să descrie acțiunea, Red evoca atmosfera, propria sa lectură a capodoperei.

– Vreau să păstrați spiritul că aceste personaje sunt, înainte de toate, inconstante, zise el, cu vocea sa gravă și totuși clară, cu forță și convingere. Este vorba de actori, cântăreți, artiști ambulanți care nu trăiesc după standardele convenționale ale societății. Ei formează o comunitate într-un fel marginalizată, cu propriile legi și obiceiuri cam la fel ca aceia care compun această companie.

Cineva râse nervos, fulgerat imediat de privirea lui Red.

– Nedda este căsătorită cu Canio, continuă el imperturbabil. El o adoră, este de o gelozie bolnăvicioasă. Nedda este o cochetă ucigătoare. Ea l-a ademenit pe Tonio, pentru care nu simțea nimic și l-a adus într-un asemenea hal de pasiune și dorință încât acesta încearcă să se impună prin forță, mergând până la viol.

El făcu o pauză.

– Pe acest subiect, orice se poate imagina dar cred că nu trebuie mers prea departe. De altfel, chiar dacă a existat, nu văd cum am putea evoca în operă o astfel de scenă.

Trupa surâse și el se ridică, satisfăcut.

– Bine, reluăm. Saltimbancii sosesc în oraș în căruțele lor. Nedda și Tonio sunt singuri. El va încerca s-o seducă. Și iată-ne în fața uneia dintre cele mai puternice scene din repertoriu!

El luă bagheta, lovind ușor pupitrul.

– Liniște! Începem!

Orchestra atacă preludiul scenei seducției și Francesco Martini, Tonio, înaintă încet pe marea scenă, căutând-o pe Nedda din ochi. O Nedda care trebuia să apară din partea opusă ieșind din culise ca și când s-ar fi plimbat prin oraș.

Nedda își reținu respirația. Nu se petrecu nimic. Consuelo Valdez nu intra.

Red Thatcher lovi pupitrul atât de puternic cu bagheta încât crezu că l-a spart.

– Consuelo, urlă el, este intrarea ta!

El era răbdător. Toți ochii erau pironiți pe acea parte a scenei pe unde trebuia să intre... Dar, nici urmă de Consuelo!

Nora, care se aștepta puțin la aceasta, se întreba dacă primadona își va pune în practică amenințarea și se va abține de a apărea în bluza refăcută. Partenerul său, săracul, nemișcat lângă o căruță în mijlocul scenei, nu știa ce să facă.

Red își încrucișa brațele. Nimeni nu îndrăznea să murmure. Secundele se scurseră, apoi minutele. În sfârșit, costumiera Consuelei Valdez, o femeie timidă și jenată, într-o rochie neagră fără forme, ieși din culise.

– Senor Thatcher, spuse ea după un timp de ezitare, cu o voce cu accent foarte pronunțat.

Red Thatcher îi aruncă o privire furioasă.

– Doamna Valdez s-a îmbolnăvit.

El o fixă un moment fără a vorbi și costumiera cu părul încărunțit părea că se micșorează sub privirea lui implacabilă. Deodată, buzele sale, bine desenate, se întredeschiseră într-un surâs pe jumătate batjocoritor. Lăsând bagheta, el sări pe scenă.

– Foarte bine, foarte bine, murmură el. E bolnavă, spui? În acest caz, ne vom lipsi de ea. Nimeni nu e de neînlocuit, la operă ca și oriunde în altă parte.

Cu mâna sub bărbie, el se gândi un moment.

– Vom folosi o dublură, decretă el, în sfârșit.

Traversând scena cu pași mari se îndreptă spre coriste și parcurse grupul cu o privire rapidă. Ochii săi se opriră asupra Norei.

– Tu, zise el. Vino s-o înlocuiești pe doamna Valdez.

O alesese fără s-o recunoască.

– Presupun că știi rolul.

Înainte ca Nora să aibă timp de ales, o prinse de mână și practic o trase până la căruță, în mijlocul scenei, în fața întregului colectiv.

Capitolul 3

Nora îl urmă, îngrozită, rugându-l pe Dumnezeu s-o pulverizeze, s-o facă să dispară sub podea. Cu toată uimirea sa, Nora era conștientă de toate perechile de ochi fixate asupra ei. Cu excepția bătăilor sale de inimă, liniștea era absolută.

Red Thatcher îi vorbea cu voce joasă; ea nu îndrăznea să-l privească!

– Cunoști rolul, cel puțin? insistă el pe un ton sever.

De mulți ani, el le impunea membrilor corului să cunoască perfect rolurile principale.

– Hm! suflă Nora, incapabilă să pronunțe o silabă.

Ea încercă să-și limpezească vocea și avu, deodată, o idee.

– Am o laringită, hârâi ea.

Red avu un gest de nerăbdare și-și consultă ceasul cu sprâncenele încruntate.

– Pierdem un timp prețios! strigă el, exasperat. Va fi suficint să vorbești. Eu nu am nevoie decât de o figurantă, de un corp.

Luând-o pe după umeri, o îndreptă către scărița căruței, forțând-o să se urce. El se îndepărtă câțiva pași și o observă, în timp ce ea se făcea tot mai mică, paralizată de teamă. Apropiindu-se de căruță, obligând-o să se așeze și să-și încline corpul înainte, cu picioarele întinse în față, cu umerii degajați, neavând drept sprijin decât mâinile puse pe scândura vehiculului.

Red îi făcu un gest lui Francesco Martini.

– Ești gata, Francesco?

Baritonul înclină din cap.

– Bine, să începem.

El își reluă locul pe podium și ridică bagheta.

Orchestra atacă din nou aria seducției și Francesco Martini înaintă spre Nora, țeapăn, cântând partea sa din duet. Vocea de aur a baritonului, muzica atât de romantică și faptul de a nu mai fi ținta trupei, o calmară pe Nora. Nu era poate atât de teribil cum se temea, cu atât mai mult cu cât cunoștea opera pe dinafară, auzind-o de zeci de ori și studiase fiecare rol și, datorită stratagemei sale, era suficient să vorbească.

Francesco se îndreptă spre ea, oarecum ca un robot. Micul baron era cunoscut pentru sărăcia jocului de scenă ca și pentru bogăția vocii sale. Vederea sa o înveseli pe Nora. Această situație extraordinară avea și ceva caraghios. Și, apoi, avea iluzia că este o divă veritabilă, ceea ce nu-i displăcea. Începu să-i dea replicile cu seriozitate, urmând, bineînțeles vorbind, tempoul orchestrei, prinzându-se în joc cu entuziasm.

Deodată, farmecul fu rupt de câteva lovituri seci, venind dinspre partituri. Orchestra se opri. Francesco se clătină și

Nora îl văzu venind pe Red Thatcher, trecându-și exasperat mâinile prin păr.

– Nu, nu, Francesco! strigă el, încercând să se controleze. Asta nu e totul!

Văzându-l coborând de pe podium și apropiindu-se, Nora se înspăimântă din nou. Fălcile lui erau încleștate, ochii pe jumătate închiși aruncau flăcări. Puțin ciufulit, se opri în fața lui Francesco care se dădu înapoi cu un pas, cu brațele încrucișate ca pentru apărare. Micul bariton era de obicei calm, dar detesta să fie criticat.

– Eu sunt cântăreț Red, nu actor!

Red părea că se controlează cu greu. Respira adânc și își încreți fruntea. Nora era întinsă pe jumătate în căruță, prea înspăimântată ca să poată vorbi. Red o ignora complet.

Frecându-și fruntea, Red începu să cerceteze căruța și pe Nora ca și când ar fi fost vorba despre două obiecte ce se armonizau între ele. Aplecându-se deodată, o împinse puțin mai în spate, practic întinzând-o pe fundul căruței. Apoi, punându-i mâinile pe umeri o examină din cap până în picioare.

Apoi, după ce se gândi puțin, Red avansă, îi ridică fusta țărănească până la coapse și trase apoi de elasticul bluzei pentru a-i descoperi un umăr și dulcele început al unui sân.

Nora devenise stacojie sub machiaj, în timp ce tot corpul îi lua foc. Se simțea profund jignită de atitudinea pe care i-o impunea în fața întregii companii, dar contactul mâinilor lungi și ferme pe pielea sa, făcea ca toată ființa sa să fie străbătută de mici furnicături delicioase care o tulburau.

Totuși, știa perfect că, pentru acest bărbat, ea nu reprezenta nimic mai mult decât un manechin folositor punerii în scenă a spectacolului; un obiect pe care îl manipula gândindu-se la ceea ce îi va explica mai târziu celei care își va lua rolul în serios.

Această constatare o dezamăgi, dar nu avu timp să se întrebe de ce. Red dădu, deja, un ordin care îi era destinat.

– Bine, cântă acum partea ta!

Întrucât ea deschidea gura pentru a-i aminti de pretinsa laringită, el ridică mâna cu un gest nerăbdător.

– Știu, știu! Vorbește, dar repede!

Nora își limpezi vocea și își spuse replica atât cât putu de bine.

– Merge, murmură Red, întorcându-se și uitând-o imediat. Francesco, nu uita că o iubești la nebunie. Dar ea te disprețuiește și este soția lui Canio, cel mai bun prieten și patronul tău.

El îl luă pe bariton pe după umeri.

– Vino aici. Așază-te în fața ei și apleacă-te. Ai prins-o în cursă și trebuie să te asculte. Apleacă-te mai mult. Ea își bate joc de tine, ești nebun de furie și dorești să te răzbuni, posedând-o, chiar violând-o.

Cu ochii plecați, împotriva voinței sale, Francesco îl lăsă pe Red să-l așeze cum dorea. Foarte jenat, el îi adresă Norei o privire de scuză. Red îl împinse, fără înconjur, pe ea.

– Bine, dă-i replica îi ordonă el Norei.

El ridică brațul, orchestra atacă, și ea se execută. Baritonul, țeapăn ca un par, începu să cânte dar fu imediat întrerupt de Red, disperat.

– Nu, nu, nu! urlă el.

O liniște de moarte invadă platoul. Cineva tușea nervos. Nora nu îndrăznea să se miște, o dureau brațele. Cu coada ochiului, îl observa pe Red, cu șuvița pe frunte, descompus de furie. Ea încercă să se redreseze puțin, dar el strigă imediat.

– Nu te mișca!

Baritonul era livid. Red se apropie și făcu un efort pentru a se arăta mai amabil.

– Așteaptă, zise el, îndepărtându-l cu amabilitate. Vreau să-ți arăt ce doresc.

În doi pași se găsi în fața căruței, zdrobind-o cu statura sa pe sărmana Nora, absolut terifiată. Cu un gest vioi, făcu un semn orchestrei, apoi așteptă ca Nora să-i dea replica. Când aceasta o făcu, se aplecă spre ea. Expresia feței sale era transformată, ochii săi negri străluceau de furie, gura se făcuse mai dulce, buzele erau larg întredeschise. Nora, ca hipnotizată, crezu că sângele începe să-i clocotească în vine.

Red începu să cânte cu o voce clară. Își puse mâna pe umărul gol al Norei care simțea că leșină la această atingere. Aplecat deasupra ei, Red începu să-i mângâie picioarele cu cealaltă mână.

Nora își ținu respirația. Greutatea corpului lui Red o făcu să uite că este pe scenă, înconjurată de toată trupa, că jucau o scenă iar ea nu avea nici un drept să fie acolo. Nimic nu conta, decât acești ochi, aceste buze, aceste mâini al căror contact o înnebunea.

Red juca într-adevăr un rol sau dorința ce se citea în ochii lui era reală? Înainte să-și răspundă la această întrebare, el se ridică.

– Vezi ce vreau de la tine, Francesco? îl auzi ea spunând. Trebuie să mimezi dorința. Acest sentiment trebuie să se facă simțit în voce, bineînțeles. De aceea vin oamenii la operă, pentru a te auzi cântând. Dar această dorință o poți exprima și prin gesturi.

Nora, ascultând aceste explicații, se ridicase și își trăsese bluza. Cum să explice reacțiile sale? Trupa remarcase efectul pe care îl produsese Red asupra ei? Încă odată, dorea să se ascundă într-o gaură de șarpe.

Rugămintea sa fu pe jumătate ascultată.

– Destul pentru astăzi, strigă brusc Red. Viitoarea repetiție, mâine dimineață la ora nouă.

Nora nu așteptă să spună a doua oară. Ea sări din căruță, alergă spre culise, ca și restul trupei. Dar nu se putu stăpâni să nu arunce o ultimă privire către călăul său.

Aplecat spre micul bariton, el vorbea cu însuflețire. O uitase cu desăvârșire. Ea suspină. Însă așa era bine. Atâta timp cât continua să o considere ca pe un obiect, nu avea de ce să se teamă, nu avea nici un motiv să se creadă... cum să spună? Violată.

Liniștită, surâse, până în momentul în care Red se întoarse. Privirile lor se încrucișară și i se păru că un zâmbet batjocoritor se ivea pe buzele sale. Simțind că demnitatea i se clatină, ieși din scenă cât mai repede.

Ginny o luă de braț.

– Uf! exclamă ea. Bine că am scăpat de catastrofă.

Nora surâse ușor, încă împărțită între ușurare și sentimentele pe care le încercase.

– Să plecăm, murmură ea.

Cele două tinere traversară repede culisele. Aproape de cabinele electricienilor stătea un bărbat în haine de seară. Când ele treceau, el o atinse ușor pe Nora de braț.

– Scuză-mă, spuse el.

Nora se opri și-l privi înspăimântată.

– Mă numesc Peter Winston, zise el. Aș putea să vă vorbesc?

Surâsul lui era călduros și prietenos.

– Mie? întrebă Nora pe un ton nervos. Ce doriți?

Era oare vreun responsabil al operei chemat pentru a-i face cunoscută concedierea? El o luă politicos de braț și o conduse la o parte.

– Domnule Winston, sunt dezolată dar mă grăbesc. Ce doriți? Este important?

Trebuia să plece din culise înainte ca Red s-o găsească.

Tânărul bărbat îi surâse liniștitor. Putea să aibă în jur de treizeci de ani, era înalt, zvelt, blond și bine îmbrăcat.

– Cred că da, zise el. Mă întrebam dacă ați accepta să beți un pahar cu mine.

Nora era stupefiată. Nu se aștepta la așa ceva.

– Sunt dezolată, domnule, dar mai întâi este târziu și apoi, nu vă cunosc.

– Mă temeam de acest răspuns, mărturisi el, suspinând. Ascultați, am referințe bune, dacă acestea vă pot ajuta. Mama mea este Agnes Graham Winston, o mecena cunoscută la Met. Sunt, după cum vedeți, respectabil.

Nora o cunoștea pe doamna Wiston după reputație și nu dorea să-i ofenseze fiul dar, pentru o clipă, nu avea decât o idee în minte: să plece.

Era sigură că Red Thatcher ar fi recunoscut-o pe tânăra femeie misterioasă cu care dansase. Altădată, afirmase că nu face parte din trupă și o descoperea în mijlocul coristelor. Ce ar fi putut să gândească?

Privirea pe care i-o aruncase demonstra cu claritate că nu era gata să-i ierte fuga și minciuna. Dacă Nora nu intra din nou în anonimatul atelierului de costume, putea să-și piardă slujba.

Tânăra femeie știa că, pentru ea, corul se sfârșise; îl regreta, dar se hotărâse să facă totul pentru a-și păstra cel puțin locul de muncă. Întârziind în culise, făcea situația mai periculoasă. Pe când se pregătea să-i furnizeze o scuză tânărului bărbat, Red pătrunse în culise, fulgerând-o cu privirea. În panică, Nora se agăță de brațul lui Peter Winston.

– De acord, voi bea un pahar cu dumneavoastră, domnule Winston, dar să ne grăbim!

Surprins de această schimbare subită, el deschise gura ca să întrebe, apoi renunță. Nora părea, cu adevărat grăbită. Își strecură brațul sub al său și o conduse spre scara cea mare care dădea către intrarea în teatru.

Afară era răcoare și Nora tremura.

– Nu aveți un mantou? întrebă Peter.

Ea clătină din cap. Dinții îi clănțăneau. Peter își puse brațul în jurul umerilor ei și coborâră în stradă.

– Mașina mea este foarte aproape, zise el.

O limuzină mare era parcată pe strada cinci și el deschise repede ușa pentru a-i permite să se adăpostească de frig. După ce demară, dădu drumul la căldură și ea se simți mai bine.

Și acum? se întreba Nora. Suspină. Pentru o tânără femeie care nu se gândea decât la cariera sa și își dorea mai presus de orice o viață liniștită, reușise să intre într-o situație imposibilă.

Cu coada ochiului, îl observă pe Peter Winston. Foarte destins, conducea cu o mână, surâzând.

– Știți că aveți ochi violeți? întrebă el deodată.

Nora deveni stacojie, amintindu-și că și Red rostise aceleași cuvinte.

– Ascultați, domnule Winston...

– Spuneți-mi Peter, vă rog. Unde mergem?

Nora își dădu seama că purta costumul de scenă. Trebuia să-l ducă la teatru și să-l pună la loc fără să se observe. Încă o problemă!

– Peter, vreau să merg acasă.

El aprobă și ea îi indică pe unde să meargă. Câteva minute mai târziu, opriră în fața apartamentului său. Peter opri motorul.

– Mulțumesc foarte mult, Peter, zise Nora, pregătindu-se să iasă din limuzină cu mâna întinsă spre portieră.

Tânărul bărbat făcu un gest spre ea.

– Ascultați-mă, sunt un om inofensiv și cinstit. Informați-vă, sunt cunoscut de toți pentru conduita mea corectă. Nu puteți să-mi faceți așa ceva. De ce nu aveți încredere? Doresc doar să vă invit la cină.

El adoptă un aer grav și solemn.

– Iată, pentru a vă liniști, considerați-mă ca pe un frate mai mare.

Nora surâse.

– Nu am avut nici un frate, zise ea gânditoare, deja mai puțin neliniștită.

Figura lui Peter exprima franchețe. Și apoi, nu o ajutase să scape răzbunării lui Red Thatcher?

– Adoptați-mă, insistă el, râzând.

– Nu știu dacă se poate adopta un frate, răspunse Nora.

– De ce nu? Dar pentru a deveni cu adevărat mai apropiați, trebuie să-mi spuneți cel puțin cum vă cheamă.

– Nora. Nora Baird.

– Haide, Nora, fă un gest frumos!

– Trebuie mai întâi să mă schimb și să mă demachiez, veniți, voi termina repede.

Ei coborâră din mașină și Nora căuta cheia de rezervă pe care o ascundea în spatele unui burlan, pentru cazuri de urgență. Deschise ușa, apoi se dădu la o parte pentru a-l lăsa pe Peter să intre. Acesta aruncă o privire prin încăpere și scoase un fluierat admirativ.

– Foarte drăguț! exclamă el. Nu m-aș fi așteptat niciodată să întâlnesc primăvara în octombrie într-un apartament la subsol în inima New York-ului.

– Ia loc, Peter, zise Nora, indicându-i canapeaua galbenă. Nu întârzii mult.

Abia sub duș, Nora se întrebă cum se întâmplase ca Peter Winston să apară, deodată, în viața ei. El era mulțumit să-și exprime dorința de a ieși cu ea, dar tânăra femeie era sigură că nu-l întâlnise niciodată.

Ștergându-se, începu serios să se îndoiască. Era înțelept că invitase la ea un necunoscut? Mai ales, la această oră târzie...

Nora își îmbrăcă repede lenjeria și merse să deschidă dulapul. Cu cât mai repede vor părăsi apartamentul, cu atât se va simți mai în siguranță. Ce să aleagă? De ce nu această fustă neagră de șantung și această frumoasă bluză albastră cu mâneci lungi și guler mare? Încălță escarpeni negri, se pieptănă și se machie ușor.

Când Nora reveni în cameră, îl găsi pe Peter lângă masa de lucru, gata să examineze desenele pe care ea le făcuse pentru „Paiațe". El își ridică ochii și-i aruncă o privire admirativă.

– Știți că sunteți foarte frumoasă? zise el cu o voce răgușită.

Nora se opri, ezitând. Ce mai urma să se petreacă? Peter sesiză mica lucire de teamă din ochii ei. El se întoarse și-și concentră atenția asupra desenelor.

– Aveți mult talent. Sunteți stilistă?

– Este o poveste lungă, răspunse Nora, după o ezitare. Vă voi povesti în timpul cinei.

Peter o ajută să-și îmbrace mantoul negru de cașmir și mâinile sale întârziară puțin pe umerii ei, nu de destul de mult ca ea să poată protesta.

El o conduse la un restaurant foarte cunoscut, la doi pași de Met, unde se întâlneau toți iubitorii de belcanto.

Sala era arhiplină, dar chelnerul se repezi imediat către ei și nu trebuiră să aștepte o masă.

– Bună seara, domnule Winston.

– Bună seara, Claude. Totul este ocupat?

– Nu pentru dumneavoastră, domnule Winston. Urmați-mă, vă rog.

Peter o luă pe Nora de braț și o conduse către una dintre cele mai bune mese ale restaurantului. Tânăra femeie începu să considere agreabil să iasă cu un străin. Ea nu frecventase niciodată un loc atât de elegant.

Claude luă micul carton ce arăta că masa este rezervată și o ajută pe Nora să-și scoată mantoul și să se așeze. Dispăru apoi, chemat la o altă masă.

Orchestra cânta arii la modă și Nora ascultă un moment, prea puțin deranjată de discuțiile discrete. Foarte destinsă acum, surâdea mulțumită. Munca sa o absorbea într-atât încât nu avea ocazia să iasă. Ea își încruntă sprâncenele. Ar fi trebuit să-și aleagă cu mai multă grijă toaleta.

– Ce nu este în regulă? întrebă Peter

– O, nimic. Acest loc este atât de șic. Regret puțin că m-am grăbit și nu mi-am pus o îmbrăcăminte corespunzătoare.

– Dar este perfectă!

Privirea lui admirativă, care întârzia mult timp asupra ei, o făcu să roșească. Nu știa că bluza albastră se mula pe ea ca o a doua piele și că decolteul era puțin prea decoltat. Dar ce mai putea face?

Chelnerul reveni să ia comanda. Peter alese un whisky, Nora un porto.

Bându-și aperitivele, consultară meniul.

– Vă este foame? întrebă Peter.

– Sunt înfometată, mărturisi Nora.

Lucrase atât de mult la costumul Consuelei, încât nu mâncase nimic de la dejun.

– Doriți melci?

Nora făcu o strâmbătură.

– Mai bine, nu!

– Sunt totuși delicioși. De ce nu încercați?

– Acolo de unde vin eu, melcii sunt enormi și, din primăvară până în toamnă, distrug grădinile.

– Și de unde veniți?

– Din Oregon. Un orășel de lângă Portland, pe râul Columbia.

– De cât timp trăiți în New York?

– De doi ani.

– Și familia dumneavoastră? întrebă el surâzând. Știu deja că nu aveți nici un frate.

Nora surâse, la rândul său. Acest băiat era, într-adevăr, un tovarăș plăcut.

– Nu am nici soră. Sunt unul dintre acei teribili copii unici.

– Presupun că părinții v-au răsfățat.

Nora reflectă o clipă.

– Nu. Nu cred. Tatăl meu este pescar. În anii fără somon, erau prea puțin bani în casă. Părinții m-au iubit întotdeauna, dar doreau să fiu independentă.

Peter o observă un moment, gânditor.

– Înțeleg, spuse el, în sfârșit. Cred că n-a fost ușor să vă părăsiți căminul pentru a veni la oraș.

Nora izbucni în râs.

– Nu sunt atât de provincială. S-ar spune că pentru voi civilizația se oprește la periferiile New York-ului.

– Noi am fi deci, adevărații provinciali?

– Nu am spus așa ceva, răspunse ea pe un ton ironic. Dar cred că vă imaginați că noi ne batem încă cu indienii. De fapt, suntem civilizați. Viața este mai lentă, atâta tot. Noi găsim timp să trăim și considerăm că micul nostru oraș este o mare familie.

– S-ar zice că duceți dorul locului natal. Nu vă lipsesc cei apropiați?

– În unele zile. New York este un oraș atât de impersonal. Dar este un loc atât de minunat. Mi-am făcut mulți prieteni aici, la Met și la școală.

– Și băieții? întrebă Peter, după o ezitare vizibilă. Există în Oregon un tânăr cu inima sfâșiată că l-ați sacrificat pe altarul carierei?

– Nu, răspunse ea, râzând. Cred că mi s-a părut că sunt îndrăgostită, o dată sau de două ori, în liceu, dar am fost crescută în ideea că munca este mai importantă decât plăcerea.

În fața privirii stupefiate a însoțitorului său, Nora precizează:

– Munca poate fi o plăcere. N-ați știut încă?

– Gândiți așa pentru că n-ați întâlnit omul care trebuie.

– Este adevărat. Nu l-am găsit încă.

Claude sosi și Nora comandă pasăre în sos de vin, Peter ținând neapărat la melcii săi.

– Acum, explicați-mi cum puteți fi, în același timp, cântăreață și stilistă?

Nora suspină. După discuția din această seară, trebuia să se destăinuie.

– De fapt, nu sunt nici una, nici alta.

Ea respiră profund, și începu să vorbească despre experiența sa de la Met, despre ambiția de a deveni stilist, despre munca pe care o făcea la teatru, cursurile pe care le urma, modul în care începuse să cânte. Dar îl trecu sub tăcere pe Red.

La sfârșitul povestirii sale, Peter izbucni într-un râs puternic.

– Fantastic! Și păreți atât de timidă! Cine ar crede că duceți o viață dublă?

Nora roși.

– Din păcate, totul s-a sfârșit. Am avut neșansa să fiu aleasă astă-seară de Red Thatcher. Dacă va afla, voi fi concediată.

– O, nu cred. Eu îl cunosc. Este un perfecționist, dar are o inimă bună.

Nora fu tentată să-i povestească ce se întâmplase la recepție, dar se opri la timp.

– Poate este agreabil cu prietenii, murmură Nora, dar este un monstru cu cei care lucrează pentru el. Toți cei din teatru se tem de el.

Chiar în acel moment întâlni privirea lui Red. Tocmai intra în sală. Consuelo Valdez, îmbrăcată într-o rochie care nu ascundea nimic din farmecele sale, era agățată de brațul său.

Cu toate că Red era însoțit de un grup zgomotos, Norei i se părea, când privirile li se încrucișară, că erau singuri în restaurant și își întoarse ochii, confuză. Va face oare scandal în public? Deodată, Red veni să-l salute pe Peter.

– Ce mai faci, Peter? zise el, strângându-i mâna. Nu te-am văzut de mult timp.

– Eram la repetiție în această seară. Sper că s-a făcut bine Consuelo?

– Este sănătoasă, răspunse Red, pe un ton rece. Contez pe ea pentru repetiția de mâine.

Fără o privire pentru Nora, se îndepărtă, lăsând-o decumpănită. Ea suspină și se întoarse spre Peter, care o observase curios.

– Există o oarecare ostilitate între voi? întrebă el. Ar fi trebuit să vă prezint unul altuia, dar credeam că vă cunoașteți deja.

– Nu, nu există nici o ostilitate între noi. Domnul Thatcher nu se coboară să vorbească unor oameni atât de puțin importanți, cum sunt eu. N-ar avea nimic de câștigat.

Amărăciunea acestor cuvinte îl făcu pe Peter să fie atent. Cu mult tact, el schimbă subiectul. Începură atunci să discute despre operă, muzică, spectacole, despre gusturile fiecăruia, despre meritele unuia sau ale altuia, despre compozitori. Spre desert, ajunseră chiar la dispute cu privire la Wagner și Verdi, Norei plăcându-i amândoi, cu o ușoară preferință pentru italian. Peter era un admirator necondiționat al maestrului german.

După cafea, Peter sugeră o băutură digestivă, dar Nora refuză. Era deja epuizată. Ziua fusese atât de lungă... Cu toate că nu va lucra a doua zi, aștepta să fie chemată pentru a pune încă o dată la punct costumul Consuelei.

În timpul cinei, nu-l mai revăzuse pe Red decât o dată. El dansa cu diva. Frumoasa soprană îi trecuse brațele pe după gât în timp ce el o ținea de talie. Dorea din toată inima să-i vadă plecați.

Când se pregăteau să părăsească restaurantul și se găseau deja la intrare, Claude se apropie de Peter spunându-i că este chemat la telefon. Tânărul făcu o grimasă de dezgust.

– Nu poți să fii niciodată liniștit, mormăi el. Nora, poți să mă aștepți puțin? Dacă au reușit să mă găsească și aici, înseamnă că este ceva important. Mă voi întoarce cât pot de repede.

– Nu te necăji, Peter. Du-te repede să vezi despre ce este vorba. Te voi aștepta.

Claude îl conduse într-un mic birou, iar Nora se îndreptă spre un panou pe care era etalat un montaj fotografic al gloriilor din belcanto. Erau acolo Carusso, Ezio Pinza, Lauritz Melchior, Kirsten Falgstad, Galli-Curci, toți marii cântăreți pe care îi ascultase în înregistrări, dar pe care nu-i văzuse niciodată pe scenă.

Deodată, o mână puternică i se încleștă de braț, deasupra cotului.

Nora se întoarse brusc și se găsi în fața lui Red Thatcher. Ochii lui erau pe jumătate închiși, figura severă. Avu impresia că inima îi încetează să bată.

Capitolul 4

– Acum, mormăi Red printre dinții strânși, explică-te.

– Mă doare, gemu Nora când își reveni din surpriză.

– Perfect! Ar fi trebuit să-ți rup gâtul.

El începu să se miște, împingând-o în fața lui și obligând-o să intre într-o mică încăpere care dădea spre intrarea în restaurant, nu departe de biroul în care telefona Peter. Fără s-o lase, el încuie ușa.

Micul birou era mobilat cu o masă, un fotoliu, o canapea mare așezată lângă un perete și o consolă mică pe care era așezată o lampă.

Red o prinse pe Nora de ambele brațe, o îndepărtă de el și o contemplă câtva timp în tăcere. Apoi, deodată, începu s-o scuture.

– Așadar, nu faci parte din trupă, nici nu cânți. Așa mi-ai spus, nu?

Vocea sa era tăioasă iar el era livid.

– Mincinoasă mică! Ești la fel ca altele. Te gândești, seducându-l pe directorul muzical, că vei face carieră?

El o ținea acum de umeri mai puțin brutal, dar ferm. Privirea sa, asociată cu un surâs batjocoritor o cerceta în amănunțime, întârziind pe sânii ei pe care frica și indignarea îi făceau să palpite spasmodic.

– Trebuie să admit, zise el în sfârșit, că modul tău de a mă apropia era ieșit din comun.

– Nu știu despre ce vorbești, răspunse în sfârșit Nora, șocată.

Furia lui Red îi făcea frică, dar, în același timp, simțea urcând în ea o furie rece. Cu ce drept o trata astfel?

– Dacă mi-aduc bine aminte, reluă ea, ești cel ce mi-a făcut avansuri.

Ochii lui aruncau flăcări.

– Evident. Te-ai și aranjat pentru aceasta: purtai o rochie provocatoare, stăteai singură, izolată, într-un loc unde nu puteai să nu fii remarcată. În sfârșit, mi-ai căzut în brațe înainte de a dispărea. Ce uneltire frumoasă! Credeai cu adevărat că, venind în această seară la repetiție, voi fi atât de fericit să te revăd încât să-ți cad la picioare?

– Puțin îmi pasă de ceea ce crezi! strigă Nora, fără voia ei. Lasă-mă să ies. Peter o să se neliniștească.

Red își încruntă ușor sprâncenele.

– În fond, l-ai prins pe bietul Winston în plasa ta. Asta îți aduce două săgeți în arc. Foarte vicleană. Speri că el va avea mai multă influență decât mine? Seducându-l, ai calculat că ți se va accelera cariera decât folosindu-mă?

Aceste acuzații repetate, fără să fie adevărate, o făceau pe Nora să sufere. Și încă nu era sfârșitul!

– Peter te aștepta, în cealaltă seară, după repetiție? A terminat el ceea ce începusem eu?

Nora era atât de supărată acum, încât rămase fără voce. Ea nu putu decât să-l fixeze cu o ură profundă în priviri. Faptul că îi simțea pe obraz răsuflarea lipsită de căldură, nu o făcea să se calmeze.

– Personaj arogant! N-am întâlnit niciodată pe cineva atât de vanitos! Nu aș vrea nimic din partea ta, pentru toate carierele din lume! Acum, lasă-mă!

Ea începu să se agite în speranța că o să scape.

– Scorpie mică! mormăi Red, dându-i drumul.

Dar o făcu în așa fel, încât Nora fu pe punctul de a cădea.

Eliberată, ridică instinctiv mâna pentru a-l pălmui. Dar el pară lovitura și brusc, o trase către sine. Înainte ca ea să poată reacționa puse stăpânire pe gura ei cu sălbăticie, o înlănțui atât de tare încât ea își pierdu răsuflarea, o strângea lângă el cu atâta violență încât i se părea că se va zdrobi la pieptul lui tare ca piatra.

Ea încercă să se zbată, să se elibereze din strânsoare, dar sărutul lui prelungindu-se, forțele o abandonară încetul cu încetul, voința îi slăbi. Îngrozită, își simțea inima cum bate înnebunită, o dorință demențială îi invada fiecare părticică din corp. Încetând să mai lupte, tânăra femeie se lăsă în voia lui, învinsă.

Red o duse până la canapea pe care o imobiliză numai prin puterea sărutării sale. Nora era pierdută. Ea o știa, dar nu-i păsa. Cu toate că îl ura, era incapabilă să reziste puterii pe care o avea asupra ei.

O mângâia și corpul ei se cambra, se lipea mai mult de el. Ea scoase un geamăt și nu mai fu în mâinile sale decât o păpușă dezarticulată, fără putere.

El îi dezgolise umerii și sânii și îmbrățișarea sa devenea mai precisă, mai intimă. Înnebunită de dorință, Nora se agăță de gâtul lui, fericită și rușinată în același timp.

– Vrei să fac dragoste cu tine? murmură el deodată.

Puțina rațiune care îi mai rămăsese o îndemna să răspundă negativ. Totuși, se auzi acceptând cu o voce gâtuită.

Ridicându-se puțin, el îi trecu ușor mâna peste față. Când îi vorbi, vocea îi deveni dulce.

– Aici, pe canapea?

Ceva nu se potrivea. Norei i se păru, deodată, că el juca o comedie în care ea era actriță fără să-și cunoască precis rolul. Instinctiv, își aranjă bluza și încercă să se ridice. Ea intuise just.

Red se ridică dintr-un salt și izbucni tare în râs. Cu picioarele depărtate, o domina cu înălțimea lui și își trecea mâna prin părul pe care ea i-l deranjase.

– Suntem chit, declară el. Asta să-ți servească drept lecție.

Din doi pași, ajunse la ușă. Acolo, se întoarse, îi aruncă o ultimă privire, apoi ieși.

Nora era de-a dreptul stupefiată încât rămase mai întâi nemișcată, incapabilă să gândească, să înțeleagă în ce capcană căzuse. În final, izbucni într-un râs nervos. Da, erau chit.

Se ridică suspinând și își puse în ordine toaleta, dezgustată, rușinată de purtarea sa. Cum a putut să cadă atât de jos, să se arunce în brațele acestui bărbat arogant, demn de dispreț.

În sfârșit, doar mândria sa suferise. Ea avea totuși, slujba sa; nu se putea stabili o legătură între femeia care se umilise

și mica Nora Baird care muncea la confecționarea costumelor. Era mulțumită că-i spusese lui Peter Winston adevărul despre viața sa dublă.

Peter! Dumnezeule, ce putea să creadă! Se grăbi către intrarea restaurantului și-l găsi în fața montajului fotografic. El o aștepta, cu mantoul ei negru pe braț.

Când o văzu, ochii lui se luminară brusc. Îi surâse și se îndreptă către ea. Dintr-o dată, când se apropie, surâsul se șterse și-i luă locul o expresie neliniștită.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, luând-o de braț.

Nora schiță un biet surâs.

– Nimic grav, Peter. Nu mă simt prea bine, asta-i tot. Cred că este oboseala.

– Ce pot să fac? Vrei o aspirină?

– Nu, mulțumesc. Nu-mi trebuie decât puțină odihnă ca să mă simt bine. Ziua a fost lungă.

– Este această viață dublă? zise el cu veselie, ajutând-o să-și îmbrace mantoul.

– Viața mea dublă s-a terminat, răspunse ea. Pentru mine, s-a terminat cu scena.

În stradă, el o luă de braț.

– Este păcat că abandonezi scena, murmură el. Era o idee formidabilă. Regret că nu m-am gândit eu însumi la asta.

Nora îl privi, mirată.

– Să nu-mi spui că ești și tu intoxicat de operă.

– Da, din păcate. Dar în comparație cu tine, eu cânt fals. Ajunși în mașină, pentru a-și proba spusele, Peter intonă marea arie a lui Canio, „Râzi, deci Paiață“ și Nora nu se putu abține să nu râdă. Era groaznic. Ajunseră repede la apartamentul ei.

– Mulțumesc, Peter. Seara a fost minunată și m-ai ascultat cu răbdare.

El îi luă mâna.

– Știu că mă cunoști prea puțin, dar mi-ar plăcea mult să te revăd. Trebuie să plec pentru o săptămână. Ce-ai zice să ieși cu mine în viitorul weekend? Aș putea să-ți telefonez când mă întorc?

Nora analiză situația. Îl plăcea, se simțea la adăpost și în siguranță cu el. Știa să o distreze și o ducea în locuri în care n-ar fi pus piciorul niciodată, dar trebuia să fie cinstită.

– Aș dori, Peter. Dar numai ca prieteni. Înainte de orice, stă cariera mea. Cred că am talent și mai întâi trebuie să lucrez. Venind la New York, mi-am jurat să nu am nici o relație... și nu mi-am schimbat încă părerea.

– Înțeleg. Îți apreciez mult sinceritatea. Ești foarte diferită în comparație cu altele, ai un scop în viață. Îmi place. Apreciez desenele tale. Știi că aș putea să te ajut? Mama și cu mine avem influență la Met.

Nora se încordă.

– Nu, Peter. Dacă nu reușesc singură, prefer eșecul. Mă înțelegi?

Ea îl auzi suspinând.

– Perfect.. Este ceea ce mă atrage la tine, pe lângă frumusețe. Această integritate permanentă.

– Cum poți să fii integră și, totuși, să duci o viață dublă? îl întrebă Nora.

– Dar tocmai această viață dublă te face mai onestă decât alții!

Nora, spunându-i bună seara, intră în casă. Peter așteptă până ajunse în apartament, apoi demară.

Rămase singură, Nora descoperi că nu-i este somn. În loc să se culce, începu să se plimbe, nervoasă, cu mintea frământată de gânduri.

După ce își preparase o cafea, se dezbrăcă, își luă o cămașă de noapte și un capot, apoi umplu o ceașcă și o puse pe masa de desen, unde erau etalate crochiurile sale. Din păcate, nu putu să se concentreze. Nu înceta să revadă scena penibilă de la restaurant.

Ce rușine! Cum a putut să răspundă cu atâta ardoare sărutărilor lui Red? Totuși, la amintirea dulcеții gurii sale, mâinile sale pe corpul ei, Nora știu că dacă ar intra acum, s-ar lăsa din nou dominată de el.

Aroganța lui o atrăgea și o îndepărta, în același timp, înspăimântând-o, de asemenea. Red Thatcher era un bărbat periculos, capabil s-o rănească cu cruzime dacă nu va rămâne departe de el.

Suspină, își termină cafeaua și se culcă. Singura ei protecție stătea în discreție. Red nu trebuia să afle cine era. Nora închise ochii și adormi liniștită.

***

Nora se sculă târziu și, odată trează, începu să se gândească la Red Thatcher. Știa că trebuie să și-l scoată din minte, dar era mai ușor de zis decât de făcut. Urându-l foarte tare, poate va reuși.

Întrucât nu lucra sâmbătă, se foi un pic fără rost, își făcu menajul și luă un mic dejun copios. Mai târziu, se îmbrăcă, luă o haină cu glugă, își puse o bască pe cap și ieși să facă unele cumpărături.

Tânăra femeie adora New York-ul. Afară era o frumoasă zi de toamnă cu aer răcoros și senin. Ea merse mult timp, amestecându-se în mulțime, încântată de activitatea debordantă a imensei metropole.

Dincolo de nesiguranță, de costul exorbitant al vieții, de poluare, de zgomot, de trafic și de ceață, Nora era fascinată de acest oraș ieșit din comun. New York era singurul loc din lume care îi reda plăcerea de a trăi. Aici, fiecare zi aducea o surpriză, o nouă oportunitate. Fiecare cartier era un oraș în oraș, exotismul îl întâlneai la fiecare colț de stradă.

Odată cumpărăturile făcute, Nora reveni acasă fără să se grăbească, având brațele pline de pachete. Acum, noaptea cădea mai repede; seara începea să se facă frig. Se întreba dacă va ninge în timpul iernii. Pentru ea, un Crăciun fără zăpadă nu era adevărat.

După cină, au trecut pe la ea Ginny și Ken, înainte de a participa la reprezentația cu opera „Paiațe". Ei încercară în zadar s-o înduplece să meargă cu ei, dar Nora refuză net.

– Nu insistați! spuse ea. E prea riscant. Dacă Red Thatcher mă surprinde, n-aș mai avea șansa de altădată. V-am mai spus că țin la slujba mea.

Toți trei erau așezați în jurul măsuței joase, bând cafea.

– Este o rușine. Tu nu faci nimic rău, zise Ginny.

– Din contră, adăugă Ken, cu o nonșalanță afectată, privind-o lung. Ești foarte decorativă, mai ales cu părul lăsat pe umeri și fără acest șorț școlăresc ce îți ascunde silueta.

Nora roși și o privi pe Ginny cu coada ochiului. Ken era încredințat că Dumnezeu l-a creat pentru a plăcea femeilor. Părul său blond, ochii albaștri spălăciți și alura sportivă îi dădeau un anumit farmec, dar fără să-l facă seducătorul care se credea.

Faptul că trăia cu Ginny o îngrijora pe Nora, cu atât mai mult cu cât Ken se purta cu micuța coristă într-un mod pe care ea îl considera detestabil, ca și când i-ar fi făcut o mare favoare acceptând ospitalitatea acesteia. Și apoi, Nora nu suporta maniera sa de a se uita mereu la alte femei.

Nu că ar fi fost o mironosiță. Trăia într-o lume foarte liberă și considera că un bărbat și o femeie aveau dreptul să trăiască împreună, fără să fie căsătoriți. Dar îi era greu să accepte o viață comună provizorie, fără o dragoste adevărată. Ea discutase adesea cu Ginny.

– Să faci dragoste este atât de plăcut! spunea prietena sa.

– Fără îndoială, dar poate fi periculos dacă nu o faci cu un băiat bun.

– Există pilule.

– Mă gândesc la riscurile emoționale.

– Ce temătoare ești, biata mea Nora!

Era cu adevărat? Nu, de-o sută de ori, nu! Nu i-a trebuit curaj să se exileze în acest oraș mare, departe de ai săi, expunându-se dezaprobării lor! Nu putea să trăiască singură, independentă și liberă, fără sprijinul unui bărbat?

De altfel, Nora prefera mai degrabă să rămână singură, decât să-și împartă viața cu un bărbat cum era Ken. Modul lui de a se coborî până la a accepta atențiile lui Ginny o scârbea.

Ken se ridică deodată și Ginny îl imită imediat.

– Am face mai bine să plecăm, declară el. Sunt dezolat că nu poți veni cu noi.

Își imagina că va ceda farmecului său? Dacă Ginny n-ar fi fost de față, Nora i-ar fi râs în nas. Ea îl lăsă să plece și o reținu un moment pe prietena sa.

– Ginny, trebuie, mai ales, ca Red Thatcher să nu descopere cine sunt.

– Nu te neliniști, Nora. Vom fi muți. De ce aceste recomandări? Am impresia că nu mi-ai spus tot.

– Nu este nimic de povestit.

– Cum s-a desfășurat ieșirea ta cu Peter Winston?

– Foarte bine, este adorabil.

– Îl vei revedea?

– Probabil, răspunse Nora, după o scurtă ezitare. Dar ca prieteni.

Ginny suspină și deschise gura pentru a replica.

– Grăbește-te, Ginny!

Era Ken care bătea pasul pe trotuar. Tânăra îi surâse Norei pentru a se scuza și plecă repede.

***

Duminică, Nora lucră la desene toată ziua. Era vorba de pregătirea viitorului spectacol „Traviata“. În mijlocul după-amiezii, se opri, satisfăcută de ceea ce desenase.

Povestea „Damei cu camelii“ era, totuși, una dintre cele mai dificile opere privind veșmintele, din cauza numeroaselor

schimbări de costume, din epoca în care se petrecea, atât de apropiată încât nu permitea nici o greșeală din detalii.

Pentru a limita costul spectacolului, politica teatrului consta în folosirea la maximum a costumelor din producția anterioară, doar vedetele beneficiind de creații noi.

Cu toate că Nora știa că desenele sale nu vor fi folosite, simțea o plăcere deosebită să-și imagineze somptuoasele rochii de bal, toaletele țărănești, neglijeurile din dantelă.

Spre ora patru, obosită, Nora alese că ar fi mai bine să ducă înapoi costumul pe care îl folosise în vinerea precedentă. Acela cu care se întorsese acasă în tovărășia lui Peter. La această oră opera era goală și nu va întâmpina nici o greutate să-l pună la loc fără să fie văzută.

Intrarea artiștilor era deschisă și paznicul absent. Se strecură în coridorul slab luminat fără să fie văzută. În schimb ușa depozitului de costume era închisă. Din fericire, Nora avea o cheie. Ea intră în atelier, îl traversă și agăță repede costumul pe portmantoul său. Când vru să plece, ușa coridorului se deschise și tânăra femeie auzi voci. Cine putea veni la teatru duminică după-amiază?

Nora se ascunse în spatele unui cufăr de răchită și stătu nemișcată, cu inima bătându-i puternic. Pașii se apropiau.

Ușa se deschise brusc și crezu că o să leșine.

– Bine, spunea o voce gravă și familiară, să vedem asta mai de aproape.

Red Thatcher! Ea îl auzi îndepărtându-se spre primul cuier, acela pe care erau aranjate costumele din ultima producție cu „Traviata“. Auzi zgomotul umerașului pe o bară de metal.

– Vezi bine! strigă o voce ascuțită.

Consuelo Valdez cu Red Thatcher! Nora auzi distinct tocurile sopranei, lovind podeaua cu nerăbdare.

– Este imposibil! Acea italiancă, interpreta Violetei în anul precedent, era de zece ori mai grasă ca mine. Nu voi purta niciodată această rochie, niciodată!

– Ascultă-mă, Consuelo. Uită de talie. O vom retuşa. Stilul şi culoarea ne interesează. Acest veşmânt va fi perfect pentru primul act.

El vorbea calm, dar Nora surprindea în vocea sa o notă de nerăbdare.

– Este singurul costum vechi pe care îți cer să-l porți. Toate celelalte vor fi noi.

– Nu, nu şi nu!

Urmă o scurtă liniște, în timpul căreia Nora şi-o imagina pe mica spaniolă într-o situație dificilă, făcând față directorului impasibil. Se auzi din nou umerașul pe cuier.

– Ne rămâne puțin timp, reluă Red, dar sunt sigur că italiana cea grasă, incomparabila doamnă Felice, va fi bucuroasă să interpretezi din nou rolul.

Urmă o tăcere. Consuelo trebuia să fie prea uluită pentru a replica imediat.

– Haide Red, zise ea când putu să vorbească, nu cred că vei recurge la acest oribil şantaj.

Ea îşi reluase vocea senzuală şi Nora surâse, imaginând-o în acest număr de seducție.

– Nu este un şantaj, răspunse sec Red. Ar trebui să ştii, de atâta timp, că fac întotdeauna ceea ce spun.

– Știu bine, dragul meu, gânguri primadona. Iată de ce te iubesc. Ești primul bărbat care nu cedează tuturor capriciilor mele. Sărută-mă.

De data asta, tăcerea se prelungea, exagerat de mult și Nora își reținu răsuflarea, nebună de furie la gândul că acele buze pe care le iubea o sărutau pe alta. Aproape că le simțea pe ale sale, își imagina mâinile lui Red pe umerii săi, corpul lipit de al său. Inima îi bătea foarte tare; își rezemă fruntea pe cufăr, reținându-și un mic suspin.

Consuelo scoase atunci un suspin adânc de satisfacție și vocea sa răsună, deodată, în imensa încăpere goală.

– Ah, dragostea mea... Voi face cum dorești. Știi că sunt a ta, trup și suflet.

Ultima frază fusese pronunțată mai încet, pe un ton posesiv și egoist care dezmințea întru totul aceste cuvinte dulci.

– Să mergem, zise Red, cu o voce alterată.

Lumina s-a stins, s-a auzit ușa și pașii care se îndepărtau în încăperea vecină. Ușa atelierului fu trântită și se făcu liniște.

Ea se ridică încet, obligată să se țină de un cuier ca să nu se împiedice. Genunchii îi tremurau și le era greu să-i suporte greutatea. Mușchii picioarelor o dureau, erau tari și dureroși. Corpul îi era în întregime scăldat în sudoare. Respirația sa gâfâindă răsuna în imensa sală.

Deci, aveau o relație. Red o mințise. Nora era stupefiată de efectul pe care descoperirea îl avea asupra ei. Se debarasă de acest gând, căci aceasta nu o privea. Ar fi trebuit, din contră, să fie fericită știindu-l ocupat în altă parte.

De fapt, ea fusese cea care dispăruse din viața lui, după recepție, la teatru. Croindu-și drum prin întuneric până la ușă,

Nora nu se putu împiedica să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi urmat, în noaptea în care o aștepta în capătul scării în spirală.

Surâse, știind perfect ce s-ar fi petrecut. Ar fi terminat noaptea într-un pat. Red Thatcher era un bărbat, nu un strengar. Sărutând-o, lăsase să i se vadă dorința.

Nora era sfâșiată de două sentimente foarte diferite. Pe de o parte, regreta teribil că nu l-a urmat. Ar fi fost o experiență minunată să facă dragoste pentru prima oară cu un bărbat ca Red Thatcher. Pe de altă parte, era mulțumită că avusese curajul de a-l refuza și de a fugi. Chiar dacă, astfel, și-a făcut un dușman tenace. Dar, dacă i s-ar fi dăruit, cât ar fi durat? Ar fi fost fericită în primele momente minunate? Nu, sigur că nu. Nu era un bărbat bun.

Închizând, cu grijă ușile, tânăra femeie se îndreptă gânditoare spre ieșire. O clipă, revăzu scena de la restaurant.

Cum a putut s-o umilească astfel? Cu ce drept s-a jucat cu ea atât de josnic? Ce manieră de a o tenta, de a-i intensifica dorința! Această brutalitate amestecată cu blândețe, privirea pe care i-a aruncat-o, plecând!

Nu, Nora nu va uita cât va trăi disprețul pe care l-a citit în ochii săi. În cele din urmă, gândindu-se bine, nu regreta că l-a părăsit.

Un lucru era sigur: Red Thatcher nu era pentru ea. Un bărbat ca el nu putea decât s-o zdrobească. Ar fi trebuit să strige de bucurie la ideea că s-a terminat astfel. Dacă nu și-ar fi ascultat decât inima și l-ar fi urmat, ar fi distrus-o pentru totdeauna.

Capitolul 5

Săptămânile care urmară trecură ca într-un vârtej. Se finisau costumele pentru „Traviata“, sau cel puțin se încerca, pentru că nimic nu era gata. Totuși, repetițiile mergeau bine și, în curând, vor avea loc în costume. Nu mai erau decât două săptămâni până la ziua cea mare; pentru Nora, ar fi trebuit patru.

Cu toate că numai șase costume mai trebuia croite, toate costumele trupei trebuia împrospătate, modificate. În unele zile, depozitul părea un spital de nebuni; cât privește atelierul, nu-și mai vedeau capul, cântăreții veneau să le încerce între două repetiții sau reprezentații.

Nora muncea la tipare. Ceea ce era o activitate obositoare, ingrată. De fapt, stiliștii nu furnizau decât crochiuri vagi, cu indicații privind culorile dar cu puține detalii și, câteodată, cu gama de țesături ce trebuia folosite. Ea trebuia să transforme desenele în realitate.

În tot acest timp, Nora s-a abținut, prudentă să iasă din sălașul său, evitând locurile pe care le-ar fi putut frecventa Red Thatcher. Într-o zi, însă, îl întâlni și crezu că i se rupe inima.

Nora se întorcea după un dejun rapid când auzi două voci de bărbați, venind dintr-un birou al direcțiunii, a cărei ușă era întredeschisă. Aruncând o privire, Nora îi zări pe Red și Nils Thordarson aplecați asupra partiturilor. Ei începură deodată să râdă și tânăra femeie se opri fascinată. Pentru prima oară îl vedea pe Red Thatcher râzând din toată inima. Era transformat, părea mai tânăr, mai vulnerabil.

O văzuse? Își puse întrebarea, fără să-și dea și răspunsul.

Câteodată, pregătind tiparele rochiilor Consuelei Valdez, Nora îl revedea pe Red gata să râdă. De ce tânăra femeie se mai gândea la cel care o umilise? Probabil că el nici nu-și mai amintea de existența sa. Mica scenă pe care o surprinsese în depozit demonstra că își pusese ochii pe frumoasa soprană.

Nora se decise să nu mai fie îngrijorată. Red Thatcher își luase revanșa și n-o va mai căuta. De altfel, ea nu mai cânta în cor. Cum ar fi putut bănui o tânără costumieră într-un șorț de lucru fără formă?

Ea îl revăzu de câteva ori pe Peter Winston în cursul ultimelor săptămâni. Dar nu se întâlniseră niciodată în teatru. Acum, Peter trecea s-o ia de acasă. El o dusese să patineze la Rockefeller Center și merseseră în Vermont să admire pădurile toamna. Era întotdeauna atât de drăguț, de atent, politicos și știa să păstreze distanța.

Nora se întreba cât timp se va mulțumi el cu atât de puțin, cu mica sărutare pe care ea i-o dădea când se întâlneau. Ei îi

plăcea mult. Era un însoțitor masculin ideal; dar se temea de ziua când va fi obligată să-i spună că nu putea merge mai departe.

După sărutul lui Red Thatcher, cel al altui bărbat i s-ar părea searbăd.

O voce o făcu să tresară.

– Vii să mănânci?

Ginny își vârî capul prin deschizătura ușii. Nora își consultă ceasul și deodată, își dădu seama că e flămândă.

– De acord.

Cele două femei nu se prea văzuseră în ultimul timp. Nora pentru că își petrecea timpul croind tiparele, Ginny din cauza repetițiilor la „Traviata" și a reprezentațiilor cu „Paiața".

În stradă, Nora o privi pe Ginny și găsi că are o mină proastă. Tânăra coristă părea tulburată. Nu mai surâdea, iar ochii îi erau încercănați.

Se așezară la tejgheaua unei cafenele și comandară două supe foarte calde. În acest an, era frig în noiembrie.

– Ce mai faci? întrebă Nora.

– Nu prea bine, răspunse Ginny cu un ton obosit. Nu-mi este foame.

Ea scoase un suspin sfâșietor.

– Haide, Ginny, spune-mi ce nu merge.

În fața încăpățânării prietenei sale, Nora insistă.

– Este vorba de Ken? întrebă ea pe un ton de confidență.

Ginny îi aruncă o privire rănită și aprobă. Buzele începură să-i tremure și o lacrimă curse pe obrazul său.

– A plecat, murmură ea.

– Sărmana Ginny... Sunt dezolată. Când s-a întâmplat?

– Ieri seară, răspunse tânăra femeie, jucându-se cu lingura.

Nora îi întinse o batistă și Ginny, ștergându-și ochii, îi destăinui necazul cu voce joasă.

– A mers să se instaleze la Barbara... Știi, acea blondă falsă... vioara a doua. Mi-a spus că avem prea puține lucruri în comun. Cred că urăște cântăreții... De altfel, toată lumea îi detestă!

După ce a vărsat lacrimi în supă, Ginny începu să mănânce cu înghițituri mici. Era un semn bun și Nora îi mărturisi prietenei sale ce avea pe inimă.

– Ești prea bună pentru el, Ginny.

Aceasta o fixă un moment, cu ochii măriți.

– Da, îl iubeam, se văicări ea.

– Atunci, fii cinstită! exclamă Nora. Asta nu este dragoste. Ție îți place doar să ai companie. Cum poți aprecia un om atât de arogant și de egoist? Vei găsi altul mai bun ca el. Vei vedea. Nu s-au terminat cei care le tratează pe femei cu respect.

Ginny nu părea că o crede.

– Băieți ca Peter Winston? întrebă ea.

Nora roși.

– Desigur, am putea spune așa ceva despre el.

Ginny își termină supa și începu să rontăie un biscuit sărat, cu mintea în altă parte, cu privirea în gol.

– Știi băiatul acela robust, din cor... un bas... murmură ea pe un ton visător. De câteva săptămâni, nu încetează să-mi ceară să ies cu el. Dar, deoarece exista Ken... Mă gândesc că...

Se întoarse deodată către Nora, cu ochi mai vioi.

– Nu ți-ai terminat supa?

Nora izbucni în râs.

– Servește-te!

Comandară tarte. Ginny se simțea deja mai bine. Cu condiția să nu se arunce de gâtul unui corist! își zise Nora.

În fond, o invidia pe Ginny, modul său atât de simplu de a privi dragostea. Pentru ea, a face dragoste era tot atât de necesar ca a mânca sau a bea, era atât de natural. Poate că avea dreptate.

Ginny se întoarse deodată spre Nora.

– De fapt, am uitat complet să-ți spun... Red Thatcher a încercat să se intereseze discret despre tine.

Inima Norei încetă să bată. Puse jos ceașca de cafea și o întrebă pe prietena sa.

– Ce vrei să spui?

Red Thatcher va continua să o persecute? Ce mai vroia?

– Ei bine, începu Ginny, l-am auzit cerându-i într-o seară dirijorului corului informații despre tine. Bietul Spencer nu știa despre cine este vorba, era atât de caraghios!

Nora nu găsea că era ceva amuzant. Deloc. Ginny, în schimb, surâdea.

– Și apoi, continuă ea, aseară după reprezentație, a venit să mă vadă și m-a întrebat cine erai. Cred că ne-a văzut împreună în seara când l-ai întâlnit pe Peter Winston. Despărțirea de Ken m-a tulburat într-atât încât am uitat să-ți spun...

– Ce-a spus?

– Să vedem, făcu Ginny, plecându-și capul pentru a se gândi. A, da... Ceva cam așa: „Ce s-a întâmplat cu prietena dumneavoastră cea bună? Cea care avea laringită? Este bolnavă“?

Nora suspină. El n-o uitase!

– Era furios?

– Nu, mai degrabă, neliniștit.

– De sănătatea mea!

– O, nu. Am impresia că n-a crezut niciodată în acea laringită. Lăsa, mai degrabă, impresia că te crede.

Ea îi aruncă Norei o privire pătrunzătoare.

– S-ar spune că se interesa de tine.

Nora surâse și coborî de pe taburetul său.

– Absolut! Dar pentru a mă concedia...

– Nu cred, zise Ginny, câteva clipe mai târziu, când ajunseră la teatru. De altfel, tu nu faci parte din cor. O fi el un tiran, dar nu este rău.

– Tu crezi așa pentru că nu știi...

Nora se opri la timp.

– Ce nu știu?

– O, nimic, mormăi Nora.

Ele ajunseră la intrarea artiștilor. Ginny intrigată, o privi fix pe Nora.

– Nu știu ce se petrece Nora, dar cred că nu mi-ai spus tot. Ce este între tine și Red Thatcher?

– Nimic, te asigur. Cunoști părerea mea despre el și despre bărbații aroganți, în general, nu?

Ginny nu insistă și se despărțiră. Nora întorcându-se la atelier, unde începu să lucreze pe un desen pe care îl primise de dimineață.

După-amiază, Blanche Morandi se apropie de ea și se uită la ce lucra. Nora întinsese un tipar pe masa de croit și se pregătea să-l prindă în ace pe un brocart verde-pal.

– Trebuie să folosești ace foarte fine, o sfătui costumiera.

Nora vroia s-o asigure și să-i arate croiala pe care o alesese, când ușa se deschise brusc și Red Thatcher intră în atelier, cu pași mari. Blanche, dând semne de neliniște, se precipită în întâmpinarea lui.

Nora rămase paralizată. Îi trebui un timp pentru a-și regăsi sângele rece și să-și pună ochelarii pe care și-i scosese ca să-i vorbească doamnei Morandi. Cu bluza lungă și cu părul strâns în coc, erau puține șanse să fie recunoscută, dar prezența lui Red constituia un pericol.

Ea îl auzi vorbind cu Blanche, cu o voce încordată.

– Cine a aprobat crochiurile la „Traviata"?

El așeză desenele pe care le ținea în mână pe masa de croit, deranjând cu brutalitate tiparul pus de Nora.

– Nu știu, răspunse Blanche, credeam că dumneavoastră.

Aplecându-se, ea examină cu grijă unul dintre desene, apoi, cu un suspin de ușurare, îi arătă cu degetul o parafă.

– Vedeți și dumneavoastră, aici în colț, R.T.

– Sunt inițialele mele, răspunse el cu o voce plină de furie, dar niciodată nu am văzut aceste desene, înainte de a le descoperi din întâmplare, acum cinci minute... Dacă n-aș fi trecut prin biroul stiliștilor...

El începu să reflecteze, cu mâna pe bărbie și sprâncenele încruntate, apoi se deplasă pentru a se așeza între cele două femei. Nora nu îndrăznea să respire, dar să vorbească. De la faimoasa seară de la restaurant, nu mai fusese atât de aproape de el. Red o atinse ușor și ea crezu că inima îi va înceta să bată. Simțea că lui îi era greu să-și controleze furia și că risca, de la un moment la altul, să izbucnească în înjurături.

– Nu! strigă el, în sfârșit, redresându-se. Așa nu va merge. Crochiurile sunt ridicole. Violeta este o curtezană, dar de clasă. Dacă o îmbrăcăm în acest mod, va semăna cu o prostituată de joasă speță.

El se întoarse spre Blanche.

– Dumneavoastră unde erați?

Blanche, descompusă, o privi pe Nora.

– Miss Baird este responsabilă cu tiparele, spuse ea cu o voce mică. Este prea târziu, Nora?

– Nu, răspunse tânăra femeie, cu un ton înspăimântător de calm. Tocmai mă pregăteam să croiesc prima rochie.

– N-o face! strigă Red. Refuz să folosesc aceste desene. Trebuie refăcute complet!

– Dar nu vom avea niciodată timp, protestă Blanche. Premiera va avea loc peste două săptămâni. Dacă vom aștepta schițe noi, tot atât de mult timp ca pe cele de aici, nu vom fi gata.

Ea ridică brațele spre cer.

– Este imposibil!

– Vom utiliza, în acest caz, costumele de la reprezentațiile anterioare, bombăni Red. Toate costumele!

Ochii lui aruncau fulgere. Era scos din sărite.

– Dar, ce va zice Consuelo? întrebă Blanche.

Red îi aruncă, pe loc, o privire sălbatică.

– Pe Consuelo lăsați-o în seama mea, zise el printre dinții strânși.

Când plecă, cele două femei rămaseră, un moment, tăcute.

– O să vedem. Noi nu suntem cu nimic vinovate.

Vocea sa deveni mai dură.

– Eu văd în dosul acestei încurcături o capcană inteligentă pregătită de doamna Consuelo Valdez, zise ea cu amărăciune, arătând către desenele împrăștiate pe masă.

– Dar, de ce? Ce ar avea de câștigat? întrebă Nora, uluită. De ce ar face asta, în spatele domnului Thatcher? Nu-și dă seama ce ar aștepta-o?

Blanche ridică din umeri.

– Da, bineînțeles. Dar o astfel de femeie trebuie să încerce. Multe vedete au un astfel de caracter. Ele trăiesc, într-o lume ireală, constituită din adulări, ovații și uită, adesea, că acestea sunt artificiale.

– Eu, care credeam că doamna Valdez și Red... începu Nora.

Ea tăcu, jenată. Iată că și ea se preta la cancanuri!

Blanche ridică din nou, din umeri.

– Cine știe? Consuelo, și-a aruncat, desigur, plasa asupra frumosului nostru director, dar asta nu înseamnă că va reuși. Red Thatcher nu este un bărbat ușor de prins.

– Dacă ea îl dorește atât de mult, de ce încearcă să-i complice viața?

– Pentru a-i atrage atenția, pentru ca el să nu înceteze să se gândească la ea. Această femeie, cu toată vocea ei de aur, nu este decât un copil mare. Dacă ai fi trăit în mijlocul celor mici ai fi știut că aceștia nu renunță la nimic pentru a reține atenția celor pe care îi iubesc. Preferă întotdeauna să fie mai degrabă pedepsiți decât ignorați. Dar, de această dată, Consuelo a mers prea departe. Ea nu va întârzia să descopere acest lucru. Red Thatcher este un adevărat bărbat.

Admirația călduroasă pe care Nora o descoperea în vocea costumierei o surprindea foarte mult. Red nu o trata pe Blanche mai bine decât pe altele, adică foarte rău, ca pe o mașină destinată să se plieze la cea mai mică dorință a lui.

– Ei bine, mica mea Nora, continuă Blanche, suspinând, trebuie aranjate tiparele pe care lucrai. Mi-e tare frică să nu fie prea plăcute pentru tine, săptămânile ce vor urma. Îți va trebui mult curaj pentru a reface toate aceste costume.

Nora privi brocartul magnific așezat pe masă și suspină, la rândul său. Unul dintre desene i-ar fi convenit. O clipă, își dori să aibă un astfel de caracter, să fie mai agresivă. Dacă altcineva decât Red ar fi fost șef de producție, poate ar fi îndrăznit să-i arate creațiile sale și ar fi fost gata să muncească nopți și zile pentru a vedea că talentul său este recunoscut.

– Nu te neliniști, Blanche, zise ea, încetând să mai viseze. Vom fi gata la timp.

Ea se ocupă în restul după-amiezii de rochia din primul act.

La ora șapte, când alții plecau, ea își aduse un sandviș și o cafea și continuă să lucreze. Trebuia să desfacă cusătura cea mai mică pentru a putea să croiască din nou.

Era o treabă dificilă, care cerea multă atenție. În plus, acest costum, fiind o rochie de bal, lucrul era complicat: trebuia să scoată toate perlele cusute pe el.

În timp ce înghițea repede sandvișul, Nora scoase propriile desene și le puse pe masă, pentru a le privi mai de aproape. Fusese atât de ocupată în ultimele săptămâni, încât nu găsise timp să arunce o privire peste ele. Ea începu să le examineze

cu grijă și fu bucuroasă de ceea ce văzu. Erau excelente. Exact ceea ce un om ca Red și-ar putea dori pentru spectacol.

Dacă ar avea cel puțin curajul să i le arate! Ar fi făcut-o dacă nu se petreceau atâtea lucruri între ei. Ce îi venise să vrea să cânte în cor?

Și iată că îi era somn! Numai asta nu-i trebuia.

Nora își bău cafeaua până la ultima picătură și se ridică. O dureau mușchii spatelui de cât stătuse aplecată și ochii îi străluceau de la încercarea de a scoate miile de fire mici care țineau perlele.

Ridicându-se, tânăra schiță câțiva pași și începu să execute câteva exerciții împotriva somnolenței. Cu brațele întinse, încerca să-și atingă degetele de la picioare fără să îndoiască genunchii.

A fost momentul în care Red Thatcher a intrat ca o furtună în atelier.

– Aha, miss Baird, se relaxează.

Prima reacție a Norei fu cea de panică, dar, întâlnind această privire cenușie ironică, simți că o cuprinde o furie surdă. Era epuizată, muncise toată ziua, cu mult peste programul normal, pentru a termina aceste costume oribile și el mai avea tupeul să-și imagineze că se amuză.

– Încercam să scap de crampe, domnule, răspunse ea cu o voce pe care se forța s-o mențină liniștită. Am lucrat la această rochie de când ați trecut pe aici, după-amiază.

Ea îi susținu privirea și, fără să-și aplece ochii, își reluă locul unde își reluă lucrul. O liniște grea se instală între ei. De ce nu pleca? Ce dorea? Ce gândea oare, că stând nemișcat lângă

masă îi ușura munca? Era prea aproape și asta o agasa, o deranja. Cu coada ochiului, îl văzu luând unul dintre desene.

– Cine a desenat asta? întrebă el brusc după ce-l examinase îndelung.

– Eu, se bâlbâi ea, cu o voce ce abia se auzea, fără să ridice capul de pe plastronul pe care îl descurca cu mici gesturi precise.

Nora era atât de enervată de prezența sa, încât făcu o mișcare bruscă, rupse un fir și văzu cum un șir întreg de perle cădea pe podea.

– Priviți ce m-ați determinat să fac! exclamă dezolată.

Sărind de pe taburet, îngenunche și începu să culeagă micile sfere sidefii.

– Eu? Nici măcar nu te-am atins! Dacă n-ai fi fost atât de obosită, nu s-ar fi întâmplat.

El se aplecă și începu s-o ajute. Nora îi aruncă o privire furioasă.

– Totuși, nu dumneavoastră ați decis să folosească aceste costume? Nu știți că refacerea unui veșmânt necesită de două ori mai mult timp decât confecționarea unuia nou?

– Nu, nu știam.

– Acum, știți, mormăi ea.

Red se ridică și un moment o privi fix.

– Cine a făcut aceste desene? repetă el, arătând cu degetul către masă.

– Eu! răspunse Nora pe un ton războinic.

– Adevărat?

El se aplecă și le examină din nou, unul după altul.

Nora își uită furia. Inima îi sălta de bucurie. Îi plăceau desenele sale! Ea se apropie și se aplecă, de asemenea, peste masă. Când el luă crochiul pentru rochia de bal din primul act, ei îi venea să strige de bucurie.

– Îmi plac mult, zise Red subliniind, cu un gest al mâinii, linia decolteului.

Nora își imaginase un decolteu foarte adânc, care ar fi putut fi șocant dacă puțină muselină nu l-ar fi făcut mai cuminte.

– Este o idee strălucită, adăugă Red. Este efectul pe care îl căutam în zadar. Multă seducție și puritate.

El se întoarse către ea și surâse, încântat. Privirea i se îndulcise. Nora îi surâse, la rândul său, fericită, dar regretă imediat. Cu ochii pe jumătate închiși, Red îi cerceta fața. Paralizată, Nora îl văzu ridicând ușor o mână. El îi scoase mai întâi ochelarii, apoi pieptenii ce îi țineau cocul. Ea simți șuvițele grele de păr, eliberate, căzându-i pe umeri. Era demascată!

– Așadar, tu ești, murmură el cu o voce uimită... Unde ai fost? strigă el deodată, luând-o de umeri și scuturând-o.

Nora își mușcă buzele. Venise momentul atât de temut. Îi era imposibil acum să mai dea înapoi.

– Aici, răspunse ea cu voce mică.

– Nu mă așteptam... De când lucrezi aici, în atelier?

– De doi ani, spuse ea, neîndrăznind să ridice ochii.

– Și-n cor? întrebă el fără s-o lase.

– Mă amuzam. Eu nu cânt prea bine.

Ea ridică, în sfârșit ochii, pentru a se apăra.

– Nu făceam nimic rău. Îmi place atât de mult opera.

Red o eliberă, stupefiat.

– Ce poveste! Eu care credeam că văd tot, că aud tot...

El ridică brusc capul și izbucni în râs. Nora închise ochii, moartă de rușine. Va continua să-și bată joc de ea?

Ea îi simți mâna sub bărbie, încercând să-i ridice capul și astfel îndrăzni să-l privească. Aplecându-se, el o sărută ușor pe frunte.

– Deci, n-ai mințit, zise el cu o voce dulce. Cu adevărat, nu ești o cântăreață.

Nora găsi curajul să se justifice.

– Mi-era frică să spun adevărul. Mă gândeam că, dacă vei afla că m-am strecurat în cor, vei face să fiu dată afară din Met.

Ea respiră adânc și îndrăzni, în sfârșit, să pună întrebarea care o rodea.

– Sunt concediată?

– Desigur, că nu! Coriste se pot găsi cu duzinele, dar o bună stilistă este neprețuită. Mai ales dacă știe să facă și tipare și să coasă.

Abandonând-o deodată, el reîncepu să studieze desenele. Fără să știe de ce, Nora se simți puțin decepționată.

– Sunt bune toate. Foarte, foarte bune!

El se întoarse brusc.

– Vorbeai serios când spuneai că este mai ușor de realizat un costum nou?

– Absolut. Mai ales când este o astfel de diferență de croială.

– Înțeleg. Ai primit țesăturile?

Nora aprobă din cap.

– Perfect! Nu ne mai rămâne atunci decât să ne apucăm de treabă.

– Astă-seară? Este trecut de ora zece!

– Deja? Bine, să zicem de mâine. Mergi să te odihnești, să dormi și să fii aici la prima oră.

– Dar, este sâmbătă.

Nora murea de dorința de a începe să-și realizeze desenele dar, în același timp, o revolta faptul că Red o trata ca pe un obiect util. De ce se purta în așa fel încât oamenii nu se simțeau mai umani în prezența lui?

– Ascultă, îi spuse el, vrei să prezentăm „Traviata“ în costumele tale, da sau nu?

– Vreau, bineînțeles, dar...

– Atunci, ce? Nu mai avem înaintea noastră decât două săptămâni. Are prea puțină importanță, când și unde vei lucra, dar vreau ca aceste costume să fie gata. Poți să le faci?

– Vor fi gata.

– Perfect. Voi trece să te văd.

El se îndreptă spre ușă, dar ajuns acolo, se întoarse...

– Nora, cu privire la ieri seară, la restaurant...

– Da?

Odată în plus, inima îi încetă să bată.

– Aș vrea să mă scuz. Credeam că vrei să te servești de mine. Acum văd că m-am înșelat... Sper că nu am creat probleme între Peter și tine. Este un tip adorabil.

– Dar...

El ieșise deja.

Nora rămase un moment nemișcată, cu privirea fixată asupra ușii incapabilă să gândească, plină de emoție. În cele din urmă, se întoarse spre masă și privi desenele. Deodată, le vedea altfel. Ele vor trăi! Va fi, poate, începutul unei mari cariere. Va reuși s-o ducă la bun sfârșit?

De ce, în acest caz, n-ar fi pe de-a-ntregul satisfăcută? Era, poate, din cauză că Red nu o vedea ca pe o femeie ci, mai degrabă, ca pe o rotiță bine unsă din Met? De ce, dacă o luase în brațe, nu o sărutase cum ar fi crezut și ar fi dorit ea?

Erau mai multe răspunsuri posibile la această întrebare. Poate pentru că el își închipuia că avea o relație cu Peter. Sau mai bine, el avea ceva cu diva, Consuelo, în ciuda războiului care izbucnea mereu între ei. Nora suspină și aranjă perlele într-o cutie mică. Este adevărat că artiștii erau ca și ea... imprevizibili.

Nora se puse în mișcare. Trebuia să înceteze să se gândească la Red și să se consacre, în întregime, lucrului care o aștepta. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, ar fi sărbătorit viitoarea reușită.

Dar el exista și o ignora în continuare, chiar dacă îi cunoștea identitatea. Și, din cauza asta, nu putea fi fericită pe deplin.

În mintea ei, totul devenea limpede. Înainte de a o regăsi, Red și-o imagina ca pe o ființă misterioasă și dorită. În această seară, a văzut că era doar o femeie tânără, înfășurată într-un șorț prea mare, o micuță rotiță în enormul angrenaj al spectacolului... Un nimic!

Nora se așeză în fața unei oglinzi și se cercetă. Privirea ei întârzie pe bluza fără formă, pantalonul șifonat, tenișii uzați. Își trecu mâna prin păr. Ceea ce vedea nu putea să-l miște pe un om atât de rafinat cum era Red Thatcher.

Simți, deodată, nevoia să plângă. Cum a îndrăznit să arate astfel? Și ochelarii! Ea îi detesta, persecutată de ideea că o

desfigurau. De ce a făcut totul greșit? Era prea târziu. Nu se mai punea problema să se întoarcă în timp. Pentru Red, va fi, de aici înainte, și pentru totdeauna, croitoreasa de la atelierul de costume. Nu-i mai rămânea decât să-l uite sau să-l considere un patron ca oricare altul.

Brocartul verde-pal, care strălucea dulce pe masă, îi atrase privirea, amintindu-i că lui îi plăcuseră desenele sale. Pentru prima oară, vroia să vadă, născându-se desenele sale. Ele vor prinde viață, vor deveni o parte din spectacol. Opera sa!

Nora surâse și începu să ruleze bucata de țesătură prețioasă în jurul unui rulou de carton, înfășurându-l, apoi, într-o hârtie de mătase. Apoi, își aranjă desenele în stivă.

Cu ochii strălucitori, petrecu încă o oră în atelier, uitând de oboseală, gata, în sfârșit, să se exprime.

Capitolul 6

Nora sosi acasă la miezul nopții. Odată culcată, fu imposibil să doarmă. Primele momente de bucurie trecuseră și soseau în rânduri strânse, îndoielile. Și visurile! O să câștige mai mult, până la urmă? Ce plăcut ar fi să cheltuiască fără să tot socotească...

În fond, problema banilor nu era esențială. Nora putea, în sfârșit, să lucreze după placul său, să facă ceea ce-i plăcea. Era singurul lucru care conta. Libertatea de a crea valora mai mult decât câștigurile.

Când fu aproape să adoarmă, gândurile i se întoarseră la Red Thatcher. Nu reușea să înțeleagă atitudinea rece a acestuia. Ca și când ar fi dorit, acum când vor lucra împreună, să pună o distanță între ei.

Totuși, deși înțelegea această schimbare de atitudine, îi venea greu să accepte. Niciodată un bărbat nu avusese un asemenea efect asupra ei. Numai când se gândea la el, simțea

cum sângele îi circulă mai repede prin vene. O clipă tânăra femeie se revăzu în micul birou, în brațele lui Red și simți cum corpul îi lua foc.

În cele din urmă adormi cu numele lui pe buze, cu figura lui întipărită în minte.

***

Când se trezi a doua zi dimineață, Nora se simți mai ușoară și cu o voioșie pe care n-o mai simțise de mult timp. Mai întâi rămase uluită, apoi își aminti. Desenele ei fuseseră acceptate.

Sări din pat, alergă la duș, își spălă îndelung părul. Începând de astăzi, vroia să arate ca o femeie, nu ca un șoricel, îmbrăcată într-o bluză prea mare și ascunzându-se într-un colț, de frică să nu fie recunoscută.

După ce îmbrăcă o pereche de blugi și un vechi pulover roșu, își prinse părul într-o coadă de cal cu ajutorul unei panglici tot roșie și pregăti micul dejun.

Era atât de nerăbdătoare să se arunce în lucrul său, încât se mulțumi mai întâi cu un pahar de suc de portocale și cu o felie de pâine prăjită. Ieri își adusese desenele acasă. Era un bun mijloc de a lucra fără să se mai întoarcă la Met.

Încă obosită, îi trebuiră totuși mai multe cești de cafea înainte de a-și căpăta buna dispoziție. Când mintea îi deveni destul de limpede, începu să se îndoiască. Se apropie atunci de masa de desen și privi crochiurile.

Două rochii de bal, două costume țărănești și atâtea ținute de casă! Cum va putea să le termine la timp?

Nora începu să tremure. Niciodată nu va reuși. Cum ar putea să creadă că un crochiu, oricât ar fi de bun, ar putea să se transforme într-un costum care ar face mulțimea să viseze?

Se lăsă să cadă pe taburet și își luă capul în mâini. Nu va reuși. Era prea mult. Nu-i rămânea prea mult timp. De ce îi spusese lui Red Thatcher că va avea aceste șase piese pentru repetiție, în două săptămâni? Când îi făcuse această promisiune, probabil își pierduse mințile.

Telefonul sună, făcând-o să tresară și să verse cafeaua pe parchet. Nora se grăbi în colțul destinat bucătăriei și luă o hârtie absorbantă pentru a curăți podeaua. Telefonul suna în continuare.

– Vin! Vin! strigă ea, ștergând lichidul de pe jos.

Alergă spre telefon și smulse receptorul de pe suportul lui.

– Da?

– Nora? Nora Baird?

El era. Inima începu să-i bată puternic.

– Eu sunt, murmură ea încet.

– Aici Red. Red Thatcher.

– De unde ai numărul meu de telefon? întrebă ea prostește.

– M-am descurcat. De ce nu ești la teatru?

– Dar, lucrez! Am luat desenele cu mine. Trebuie să mai pun la punct unele detalii, înainte de a croi.

Nu se putea împiedica să-i tremure vocea și Red simți probabil că ceva nu era în ordine.

– Te simți bine? întrebă el.

Nora se îngrozi imediat. Își schimbase oare părerea? Trebuia să-i spună că nu va reuși să pună la punct cele șase

costume într-un timp atât de scurt? Ea nu va îndrăzni, mulțumindu-se să câștige timp.

– Bineînțeles, răspunse ea pe un ton sigur. Aș dori doar să am patru săptămâni în loc de două.

Ea îl auzi râzând la celălalt capăt al firului.

– Bănuiam. Am vorbit cu Blanche. De mâine, îți va pune la dispoziție una dintre fetele ei. Asta te liniștește?

Nora suspină de ușurare. Își reveni la timp și reuși să răspundă cu o voce calmă.

– Este magnific. Dar ești sigură că...

– Ce? o întrerupse el.

– Desenele... Abia le-ai văzut, ieri seară. Am trac, Red. Este o mare responsabilitate!

El nu răspunse și Nora își reținu respirația.

„Asta este, își zise ea, își va schimba părerea. Auzindu-mă ezitând, începe și el să se îndoiască". Îi venea greu să nu izbucnească în plâns.

– Unde locuiești? întrebă el deodată, rupând această tăcere insuportabilă.

Nora îi explică, îi dădu adresa, preciză chiar că este la subsol. Să-i audă vocea, o ajuta să se calmeze.

– Sunt aproape. Nu te mișca, sosesc.

Ea deschise gura, dar el deja închisese. Încet, închise receptorul.

Red Thatcher trebuia să vină. Încă sub influența șocului, nu înțelese imediat și-i trebui ceva timp până când ideea își făcu drum. Red Thatcher la ea acasă! Agitată, Nora făcu înconjurul încăperii cu privirea.

Dumnezeule, ce va gândi în fața dezordinii? De câteva săptămâni a lucrat atât de mult, încât n-a mai avut timp să facă ordine.

Într-o străfulgerare îl văzu debarcând în această încăpere ticsită. O să creadă că este o persoană murdară.

În mai puțin de zece minute, făcu puțină ordine. Ziarele și revistele fură aruncate sub pat. Hainele care atârnau își găsiră locul în fundul dulapului. În cele din urmă, un apartament mic avea ceva bun. Repede răvășit, repede aranjat. După curățenie, ea! Dintr-o săritură, Nora fu în sala de baie. Un pieptene, un pic de roșu pe buze...

Ochii ei violeți străluceau de o exaltare reținută. Dar ce să facă în acest pulover inform? Era mai rău ca bluza de lucru. În clipa în care trăgea un sertar, se auzi soneria. Nu mai avea timp să se schimbe.

Nora se grăbi să deschidă ușa. Red stătea pe micul palier, înalt, impozant, îmbrăcat cu o haină cu glugă, cu gulerul ridicat, mâinile în buzunar. O șuviță îi cădea pe frunte, avea nasul și urechile roșii de frig. Nora îl privi un moment, incapabilă să creadă că era el, că venea s-o vadă. Dumnezeule, cât era de înalt!

– Pot să intru? întrebă el amuzat. E teribil de frig afară.

Confuză, Nora se dădu la o parte și Red intră în micul apartament. Nora închise ușa și se sprijini de zid pentru a-l observa mai bine.

– Este drăguț la tine, declară el pe un ton impersonal, scoțându-și haina și aruncând-o pe canapea.

El se îndreptă spre masa de desen.

– Vrei o cafea? propuse ea.

– Cu plăcere, răspunse el cu un aer absent, deja absorbit de studierea crochiurilor.

Nora umplu o ceașcă și i-o întinse. Red Thatcher luă ceașca din mâinile ei și începu să bea fără să piardă din ochi desenele, examinându-le, unul câte unul, cu cea mai mare grijă. Când termină cafeaua, puse ceașca pe colțul mesei și reluă schițele. Nu spusese încă nici un cuvânt și Nora era moartă de frică.

„Și-a schimbat hotărârea, nu înceta ea să-și repete. Ieri, nu le-a văzut bine: astăzi, la lumina zilei...“

– Sunt foarte bune, îl auzi ea. Excelent!

El se ridică și se întinse.

– Mai ai cafea?

Prea emoționată pentru a răspunde, Nora luă ceașca și se duse în colțul în care era bucătăria. Când se pregătea să toarne lichidul fierbinte, Red i se adresă, făcând-o să se miște și să verse jumătate din cafetieră în chiuvetă.

– Crezi cu adevărat că vei fi gata la timp? Îmi trebuie toate aceste costume în două săptămâni.

Ea îi întinse ceașca.

– Dacă am un ajutor, aș putea.

– Bravo!

Red goli ceașca, merse s-o pună în chiuvetă, apoi își luă haina. Pleca deja!

– O să fiu foarte ocupat, zise el, îndreptându-se spre ușă, dar voi trece să te văd înaintea repetiției cu costume.

El făcu o pauză, ezită, îi adresă unul din rarele sale surâsuri și adăugă:

– Să nu mă lași tocmai acum.

Ieși, fără să-i lase Norei timp să răspundă. Ea rămase o clipă nemișcată, simțindu-se abandonată. Prostește, regreta că n-a avut timp să se schimbe înainte de sosirea lui.

În sinea sa, nu se putea împiedica să se compare cu Valdez, de a se vedea și de a o vedea prin ochii lui Red. Cu toată tinerețea ei, Nora nu se putea compara cu frumoasa și orgolioasa soprană, atât de versată în arta de a capta atenția unui bărbat. Ea suspină. Ce adversară redutabilă!

Tânăra femeie știa că trebuie să-l uite pe Red ca bărbat, ceea ce se petrecuse între ei nu însemna nimic; cel mult un impuls de-o seară. Desigur, el nu-și mai amintea această aventură. Ea își promise să-l smulgă din gândurile sale și să nu se consacre decât muncii.

Crochiurile erau tot pe masă. Nora se aplecă și strânse desenul rochiei din primul act. Trebuia să găsească o muselină în același ton cu brocartul verde-pal. Luă un creion și începu să sublinieze anumite detalii pe care trebuia să le modifice pentru a respecta armonia costumelor.

***

În cele două săptămâni care urmară, Nora munci mai greu decât o făcuse vreodată. Și-i plăcea fiecare minut al acestei sarcini dificile. Să vadă cum ideile sale prind formă, o umplea de o asemenea bucurie, încât nu găsea nici o greutate în a suporta acest orar demențial pe care și-l impusese.

Sculată din zori, tânăra femeie nu se întorcea acasă decât pentru a cădea epuizată pe patul său.

Ajutorul pe care Blanche i-l desemnase era o ucenică tânără care se numea Bunny. Era lipsită de experiență, dar ambițioasă și dornică să învețe. Era suficient ca Nora să-i supervizeze lucrul și de a-i da un minimum de explicații. Bunny înțelegea repede.

Nora decisese, de la început, să confecționeze ea însăși rochia din primul act, nelăsând pe nimeni s-o execute; cosând, una câte una, perlele prevăzute pentru bustieră. Aceasta îi ocupa tot timpul, restul folosindu-l pentru ajutorul pe care îl dădea lui Bunny la alte costume.

Într-o săptămână, totul fu gata pentru probe, cu excepția rochiei de bal din brocart. Atelierul poseda manechine cu măsurile cântărețelor, pentru a se câștiga timp, dar toate costumele erau încercate, cel puțin o dată, pe cei care trebuia să le poarte.

În cele din urmă s-a stabilit ca diva Consuelo să treacă pe la atelier într-o luni după-amiază, cu cinci zile înainte de repetiția în costume. Nora, având gata rochia de bal, își petrecu dimineața verificând pentru ultima dată veșmintele pe care Bunny le confecționase după desenele ei.

Către amiază, fiecare creație a fost aranjată pe un umeraș, într-una din cabinele de probă. Nora și Bunny le trecură în revistă cu gândul la întâlnirea cu diva.

O ultimă netezire cu fierul de călcat a gulerului unui frumos costum de oraș, în tonuri crem și portocaliu, un ac uitat la un neglijeu bleu-pal... Nora își amintea necazul de la proba bluzei! Ce departe erau acum toate!

Bunny, cu părul arămiu, nasul în vânt și cu pete de roșeață pe obrazul său rotund, scotea un fir dintr-un capot alb din dantelă și suspina.

– Ce frumos este! Sunt cele mai frumoase costume pe care le-am văzut vreodată.

– Nu arată prea rău, nu este așa? declară Nora cu o voce joasă.

Nora reușise peste promisiunile cele mai nebunești. Se întoarse către ucenică.

– Mulțumesc, Bunny. Fără tine, n-aș fi fost niciodată gata.

Amabila ucenică o privi un moment, cu ochii verzi scânteietori și își surâseră bucuroase.

– Nora!

Vocea venea de la intrare. Nora se întoarse și o zări pe Ginny, care își vârâse capul prin perdeaua ce închidea cabina.

– Vrei să dejunezi cu mine? întrebă ea.

Ea văzu atunci costumele. Ochii i se măriră și intră în salonul de probă scoțând un mic fluierat admirativ. După ce examinase fiecare piesă cu o privire de cunoscătoare, se întoarse către Nora.

– Felicitări! Nu credeam că ai atâta talent.

– Mulțumesc mult, răspunse Nora râzând. Este plăcut să știi că și prietenii au încredere în tine...

– Oh, știi bine ce vroiam să spun, protestă Ginny. Tu ești atât de discretă. Cea mai mare parte a artiștilor își petrec timpul trâmbițând peste tot cât sunt ei de geniali.

– Dar eu nu sunt o artistă. Nu sunt decât o croitoreasă.

– Ascultă-mă bine! exclamă Ginny. Dacă definiția artei este de a crea lucruri frumoase, care n-au existat în trecut, atunci ești o artistă.

Ea o luă pe Nora de braț.

– N-o să discutăm la nesfârșit, despre artă! Mor de foame. Vino să dejunăm.

– Nu astăzi, Ginny. O aștept pe Consuelo peste o oră și jumătate și trebuie să mă asigur, mai înainte, că totul este perfect.

– Dar trebuie să mănânci!

– Bunny îmi va aduce un sandviș...

– Vino cel puțin până la ușă cu mine. Am multe noutăți să-ți spun.

Norei i se părea că Ginny este foarte exaltată și o urmă, un pic din curiozitate dar mai mult pentru a-i face plăcere. Prietena ei se schimbase în două săptămâni. Se sfârșise cu acea Ginny plângăreață, care se simțea atât de rău după despărțirea de Ken.

La intrarea artiștilor, tânăra coristă, cu ochii scânteietori, îi spuse mica sa poveste: Joe, băiatul care cânta cu ea în cor, locuia acum în apartamentul ei. Dragoste nebună. El era frumos, gentil și o înțelegea cum nu o mai înțelesese nici un bărbat.

– Oh, Nora, nu poți să știi cât este de bine să ai alături un bărbat.

Nora suspină. Auzise asta de atâtea ori. Ginny risca să fie din nou rănită atunci când și acest amor fabulos se va duce ca atâtea altele.

Totuși, aerul fericit al prietenei sale o împiedica să-i spună, direct, ce credea despre această nouă legătură. Nu era puțin geloasă? Nora își aminti, deodată, impresia de gol pe care o simțise după plecarea lui Red Thatcher din micul ei apartament.

– Sunt foarte fericită pentru tine, Ginny.

– Mulțumesc... Și tu? Cum mai merge cu Peter Winston?

– Peter? Nu l-am mai văzut de secole. Am impresia că m-a cam uitat.

– Nu este adevărat. El se interesează întotdeauna de tine.

– Nu știam că-l cunoști.

– Este adevărat. Dar el știa că suntem prietene. De câte ori ne întâlnim la o serată sau într-un local de noapte, îmi cere vești despre tine.

Nora rămase gânditoare un moment. Îi plăcea Peter și spera că, atunci când va avea mai puțin de lucru, se vor întâlni din nou. Dar, dacă ar dispărea din viața ei, nu ar fi o dramă.

Totuși, nu-i spuse nimic lui Ginny și o felicită din nou înainte de a se întoarce, cu pași lenți, la atelier. Pe coridor se întrebă, deodată. De ce s-ar dezinteresa de un bărbat atât de fermecător cum era Peter, care putea să-i aducă atâtea? Se înfioră. Ceea ce dorea, mai presus de orice, rămânea de domeniul visului.

De la acea sâmbătă dimineață în apartamentul său, Nora nu-l mai văzuse pe Red. Știa că-i impusese ușor Consuelei desenele sale și se întreba cum reușise, fără să îndrăznească să-și mărturisească ideea pe care și-o făcea despre metoda folosită.

***

Proba dură toată după-amiaza, așa cum se temuse Nora. Cu toate că diva a fost de o voioșie încântătoare, fu totuși o

experiență obositoare. Cântăreața era teribil de înțepată și de critică, dar Nora trebui să admită că aceasta se cunoștea destul ca să-și dea seama ce i se potrivea și ce nu.

De altfel, Nora înțelese repede de ce primadona era atât de corpolentă, pentru că îi plăcea costumele pe care urma să le poarte. La sfârșitul probelor, Consuelo îi spuse Norei pe nume, lucru uimitor pentru cei ce cunoșteau caracterul divei care, în alte ocazii, nici nu s-ar fi uitat la micuța croitoreasă.

Dar Nora nu mai era croitoreasă. Trebuia să se obișnuiască să se considere stilistă. Va deveni, oare?

– Rochia mea de bal va fi repede gata? o întrebă pe Nora, îmbrăcându-se.

– Va fi gata vineri, îi promise Nora. Ați putea să treceți dimineață, s-o încercați?

Consuelo îi aruncă o privire surprinsă.

– Repetiția în costume va avea loc chiar în seara aceea, așa că, până atunci, totul trebuie să fie gata.

– Va fi. Acum, că celelalte costume sunt gata, voi avea o săptămână ca să mă ocup de ele.

Consuelo, gata îmbrăcată, o privi pe Nora.

– Desenele tale sunt foarte bune, zise ea în sfârșit, dar talentul nu este suficient în mediul nostru.

Privirea ei deveni rece, calculată.

– Pentru a reuși, în teatru trebuie să muncești mult și să ai un protector puternic și bine plasat. Ce ai să alegi, Nora?

Ea o observă pe solistă cu ochii pe jumătate închiși.

– Mă întreb ce i-ai făcut lui Red ca să-ți dea o șansă?

Sub insinuare, Nora roși. Trebuia să-i dea o replică răspicată, dar se abținu la timp. Își dădea seama că diva era

geloasă. Marea Consuelo Valdez, diva celebră și femeia fatală, geloasă pe o croitoreasă? Nora abia se abținu să nu izbucnească în râs. Această descoperire o încânta.

– Domnul Thatcher nu vroia decât desenele mele, nimic altceva, zise ea cu o voce calmă.

Consuelo suspină, ușurată. Un surâs larg îi lumină figura, până atunci încordată.

– Să sperăm că va fi întotdeauna astfel, murmură ea.

Cele două femei se priviră. Norei nu-i mai era frică de Consuelo, acum când îi cunoștea punctele slabe: o vanitate imensă și Red.

– Și eu sper, răspunse ea.

Deoarece Consuelo se pregătea să iasă, Nora înaintă spre ea și-i arătă, cu un gest din cap, costumele pe care le ținea în brațe.

– Nedorind să devin o seducătoare, zise ea, cred că nu-mi rămâne decât să muncesc cu îndârjire.

Apoi, fără să se mai ocupe de primadona înmărmurită, ieși din cabina de probă.

***

De data asta, Nora părăsea teatrul devreme. Se făcuse abia ora șase, dar era deja noapte. După o lungă după-amiază de lucru și după micul schimb de cuvinte între ea și Consuelo, tânăra femeie nu mai simțea dorința de a-și petrece seara

cosând. Bunny avea destul timp să revadă costumele înainte de vineri, lăsându-i Norei patru zile pline pentru a termina rochia de bal.

În plus, avea teribil nevoie să doarmă. Pentru a se destinde, se întoarse acasă pe jos.

Sosind, remarcă imediat o mașină ce îi era cunoscută, parcată în fața ușii sale. Peter Winston coborî și înaintă spre ea, zâmbind.

– Ești o tânără foarte ocupată, în aceste zile. Neștiind când vei ajunge, am decis să parchez în fața ușii tale, sperând că îți vei acorda câteva ore de somn.

Nora fu surprinsă de bucuria ce o simțea revăzându-l pe Peter. Întâlnindu-l, își dădea seama cât de izolată a fost în ultimul timp.

– Sunt încântată să te văd, Peter! Am avut atât de lucru cu aceste costume pentru „Traviata“ încât, practic, n-am mai părăsit teatrul.

Se îndreptară, împreună, spre apartanment.

– Cum ți-au ieșit? întrebă Peter.

– Nu prea rău. Consuelo Valdez, care nu mă place, a găsit totuși costumele foarte bune. Este încurajator, nu?

În apartament, Nora aprinse o lampă mică.

– Consuelo urăște femeile frumoase, zise Peter râzând. Ea nu se înconjoară decât de bărbați sau de vrăjitoare fără vârstă drept costumiere.

– N-are de ce să se teamă de mine, răspunse Nora, scoțându-și mantoul. De altfel, ne-am explicat și acum știe.

– Consuelei îi este frică. După părerea mea, ești mai frumoasă decât ea.

Nora îi surâse.

– Ce bucurie să întâlnesc, în sfârșit, un admirator necondiționat. Și în plus, și băiat frumos.

Peter rămase câtva timp tăcut și Nora nu îndrăznea să-l privească, de frică să nu ia complimentul drept o invitație. După un moment care i se păru ore, el vorbi, în sfârșit, pe un ton lejer.

– Se pare că tu și Consuelo ați avut o conversație foarte serioasă. Ce a provocat-o?

– Cred că încerca să mă prevină că Red Thatcher este însoțitorul său. Ea dorea, de asemenea, să știe ce i-am dat în schimbul acceptării desenelor mele.

– Bineînțeles, nu i-ai dat nimic...

– Peter nu ești serios! exclamă Nora, pe jumătate amuzată, pe jumătate supărată. Unu: Red Thatcher nu este deloc interesat de mine. Doi: nu am obiceiul să...

Peter ridică mâna.

– Glumeam, bineînțeles. De altfel, nu am nici un drept să te chestionez. Știi asta, nu-i așa?

– Știu. Te iubesc mult, Peter.

El o luă încetișor de braț.

– Ești prea ocupată cu lucrul tău, nu-ți arde să vorbești serios Nora. De ce nu am merge undeva să mâncăm? Nu poți continua să te hrănești numai cu sandvișuri.

Nora lăsă ochii în jos și contemplă blugii săi decolorați și cămașa în carouri. Se simțea deodată epuizată, fără un pic de energie. Ideea de a-și schimba hainele pentru a ieși nu-i spunea absolut nimic.

– Sunt atât de obosită, Peter... M-am hotărât să mănânc repede și să mă culc imediat.

– Te înțeleg. Aș putea să cumpăr mâncarea de la un birt și s-o aduc aici.

– Este o idee excelentă. De ce să nu facem un picnic la mine? Doar cu o condiție. Vei pleca la ora nouă pentru că am nevoie de odihnă.

Peter era mulțumit. Se repezi afară și reveni aproape imediat cu o cutie enormă de provizii.

Așa cum promisese, după masă, Nora i-a cerut să plece, ceea ce el a acceptat fără să insiste.

Abia închise ușa, că Nora își pregăti o baie caldă și plonjă în ea cu plăcere. Rămase până când apa s-a răcit. Când a ieșit, se simțea mai odihnită. Mușchii nu mai protestau la cea mai mică mișcare și ochii o ardeau mai puțin. Se vârî în pat, suspinând. De multe zile nu se mai simțise atât de bine.

Deja somnolentă, îi veni în minte seara plăcută petrecută cu Peter.

Ce băiat agreabil. Și atât de simplu. Cu toată averea și luxul care îl înconjurau de obicei, era un bărbat capabil să se amuze oriunde. Se simțea în largul său în locurile cele mai șic ca și în cele mai umile. Totul cu el devenea o sărbătoare, chiar și o modestă cină într-un apartament la subsol.

Ea se gândi la carnația lui de blond, la îmbrăcămintea îngrijită, la ochii albaștri prietenoși și veseli, când te observa. Ce tovarăș adorabil, prevenitor, gentil, plin de atenție. O să ajungă vreodată să-l iubească?

Dar când fu aproape adormită, nu figura lui Peter fu cea care îi însoți ultimele clipe de luciditate. În locul ei, văzu o figură severă, cu ochii reci, dar cu buze senzuale. Când căzu, în sfârșit, într-un somn reparator, simțea gustul gurii lui pe a sa.

Capitolul 7

Cele patru zile care urmară fură mai liniștite, dar tot atât de obositoare. Presiunea se prelungi până când totul fu terminat și aprobat de Red Thatcher. În timp ce Bunny se ocupa de finisarea celor cinci costume, Nora lucră fără încetare la rochia de brocart.

Joi dimineață aceasta a fost, în sfârșit, gata de probă. Stătea perfect pe manechinul cu mâinile Consuelei, dar Nora dorea s-o vadă pe primadona, ca să se asigure că nu erau probleme. Aceasta se va întâmpla vineri. Blanche aranjase o probă cu diva la sfârșitul matineului, știind, din experiență, că aceasta nu se scula înainte de douăsprezece.

Nora își petrecu ziua fixând perlele minuscule pe bustieră și pe muselina destinată să cumințească decolteul. Era o muncă migăloasă și obositoare, care cerea o mare răbdare.

Muselina avea o tendință neplăcută de a se șifona la cea mai mică întindere a firului și Nora trebuia să folosească ace foarte fine.

După o oră, spatele o durea și mușchii umerilor erau înțepeniți. Cât privește ochii... Această treabă de o mare finețe sfârșea prin a-i încețoșa privirea. Decise să ia o pauză și să meargă să respire aerul înghețat și revigorant din stradă.

După o scurtă plimbare, tânăra femeie se opri la o cafenea unde înghiți repede ceva cald. Geamurile erau acoperite de aburi și afară trecătorii păreau înghețați. Sigur că o să ningă, gândea Nora, plină de speranță.

Plimbarea și mâncarea îi făcură bine. La orele două, era din nou la masa de lucru din atelier, gata să termine broderia. Jumătate din perle erau fixate și restul va fi chiar în acea seară, cu condiția, bineînțeles, ca Nora să lucreze până târziu.

– Nora! o chemă Bunny din partea cealaltă a încăperii, poți veni să verifici și lucrul meu?

Nora merse și examină costumele pe care Bunny, după ce le călcase cu grijă, le pusese pe un cuier. Erau perfecte.

Privindu-le, tânăra femeie simți cum o trece un fior. Tot îi mai era greu să creadă că a creat tot ce era acolo.

Blanche Morandi se apropie de ea.

– Este o zi mare pentru tine, Nora, spuse ea cu gentilețe. Trebuie să fii foarte mândră.

– Simt, mai degrabă, frică, murmură Nora, surâzând. Nu sunt prea rele, nu e așa?

– Prea rele! exclamă Bunny. Sunt cele mai frumoase costume din lume!

Nora începu să râdă.

– Prima mea admiratoare! exclamă ea. Numai să dureze.

– După Generală, zise Blanche, vei mai avea și alții.

Costumiera șefă plecă, Nora și Bunny discutară despre unele detalii, galoane, panglici și buchete care trebuia aplicate

pe costume. Apoi, Nora se întoarse la munca sa. Ea lucră toată după-amiaza, neoprindu-se decât pentru a bea, în grabă, puțină cafea. În curând, ceilalți plecară și ea se regăsi din nou, singură în atelier. Se făcuse noapte, în imensa sală lumina doar lampa Norei. În jurul mesei sale nu era decât liniște și penumbră.

Când tânăra femeie sfârșea să pună ultima perlă și înnoda cu grijă firul, ușa se deschise brusc.

Era Red Thatcher. Nora își ținu răsuflarea. Nu-l mai văzuse de câteva zile. El se opri, siluetă întunecată rezemată de ușa închisă, abia vizibil în obscuritate. Strălucirea unui neon venită din stradă îi lumina ușor figura.

Nora îl găsea epuizat. Ceea ce nu era de mirare: el dirija o operă, repeta alta și o pregătea pe a treia, pe care trebuia să o monteze la Chicago unde fusese invitat pentru zilele următoare.

– Deci, întrebă el în sfârșit, cum stăm?

– Va fi gata la timp.

Nora își dădu seama, pentru prima dată, de riscul pe care Red și-l asumase acordându-i încredere. El nu fusese doar mulțumit de desenele sale, îi încredințase realizarea lor. Această constatare făcu să-i dispară oboseala și o umplu de bucurie.

– Totul va fi gata, zise ea pe un ton sigur.

Privirile li se întâlniră și el surâse.

– Bravo, micuțo. Să vedem ce ai făcut.

Nora coborî de pe taburet și-i prezentă rochia de bal. Red, cu bărbia în mâini, într-un gest familiar, o cercetă îndelung. La sfârșit, aprobă din cap.

– Și celelalte?

– Pe aici, zise Nora arătând cuierul care se găsea lângă masa lui Bunny. Sunt gata.

Red Thatcher scoase un suspin profund.

– Nu-ți poți imagina ce ușurat mă simt, zise el schițând un surâs palid. Începeam să-mi fac probleme pentru că nu găseam cinci minute să vin să verific ce faci.

El luă rochia de brocart din mâinile Norei.

– Este cea mai importantă, declară el. Mi-ar plăcea s-o văd pe Consuelo.

– Trebuie s-o probeze mâine.

Red își încruntă sprâncenele.

– Mâine sunt ocupat toată dimineața. N-aș putea veni.

– Pot s-o pun pe un manechin, dacă dorești, răspunse Nora, după ce se gândi o clipă.

Red dădu din cap.

– Nu, vreau s-o văd în mișcare, pe un corp. În timpul primului act, Consuelo se mișcă enorm. Vreau să mă asigur că această rochie poate avea ușurința pe care o caut.

El o privi deodată, cu ochii mijiți.

– Ești aproape de aceeași talie cu ea. Încearc-o!

– Dar este imposibil! exclamă Nora, roșie de rușine. Vreau să spun... Nu sunt făcută pentru o astfel de treabă. Nu sunt genul...

– Haide, fără copilării. Nu ți-am cerut s-o încerci decât pentru a vedea efectul.

Iritat, el încetă să surâdă și o fixă cu severitate.

– Nu-ți cere nimeni să cânți sau să joci o comedie, adăugă el, agasat.

Nora ezită. Ea se simți deodată ridicolă, fără să-și explice pentru ce. Era puțin mai înaltă decât Consuelo, dar mai subțire, și rochia i-ar fi venit bine.

În cele din urmă, fără a mai pronunța un cuvânt, se decise, luă costumul și se îndreptă spre o cabină de probă. Acolo, aprinse plafoniera, puse rochia pe un umeraș, își scoase bluza de lucru, blugii și vechea cămașă în carouri. Era frig și Nora tremura. Întinzând brațele, luă rochia de bal.

Când a vrut s-o îmbrace și-a dat seama că bretelele sutienului o să se vadă prin muselină. Trebuia să-l păstreze și să rămână astfel modestă, sau să-l scoată și să se simtă goală? Ce problemă stupidă. Nu exista modestie în culise, unde schimbarea costumelor se făcea adesea în văzul tuturor, între două scene sau în timpul unui prolog.

Nora desfăcu sutienul și-l scoase. Când îmbrăcă lungul furou de brocart, contactul mătăsii pe piele fu ca o mângâiere senzuală. Se privi în oglindă și își reținu răsuflarea. Bustiera, chiar dacă era ascunsă în partea de sus de muselină, era teribil de decoltată.

Consuelei o să-i placă, se gândi Nora. Dar ea nu era obișnuită să se expună în acest fel. Din cauza diferenței de talie, bustiera nu-i ascundea decât în parte sânii. Cu toată muselina care ascundea de bine de rău goliciunea, se simțea prea provocatoare.

Din fericire, atelierul era slab luminat.

Red era alături de cuier, examinând celelalte costume. Nora intră în încăpere fără zgomot, și el nu o zări decât când fu doar la câțiva metri de el.

El scoase atunci un șuierat de admirație și făcu un pas către ea. Nora încremeni, simțindu-se prost. Abia îndrăznea să respire, de teamă ca bustiera să nu o descopere și mai mult.

Red se învârti, încet, în jurul ei.

– Perfect, murmură el în sfârșit. Acum, mergi.

Țeapănă, Nora îl ascultă.

– Destinde-te, pentru numele lui Dumnezeu! N-am intenția să sar asupra ta. Mergi ca un automat.

Nora se opri și deveni lividă. Ce om! Cum reușește s-o scoată din sărite de câte ori se întâlnesc?

– Ascultă-mă bine, începu ea, agitând un deget sub nasul lui, eu nu sunt un manechin profesionist, ci o croitoreasă. Sunt atât de obosită, încât mă mir cum mai stau în picioare. În ultimele săptămâni am lucrat șaisprezece ore pe zi pentru aceste blestemate de costume și vrei să fiu ca un trandafir, dichisită și să fac piruete grațioase, într-o rochie care nu este pe talia mea?

Nora era gata să izbucnească în lacrimi, dar nu vroia să-i dea lui Red satisfacția de a o vedea plângând. Ea se îndreptă spre cabina de probă, cu capul sus și cu privirea fixă.

Când ajunse acolo, îi auzi vocea ușor amuzată.

– Ești foarte bine. Este exact alura care doream s-o iei.

Nora îi ținu piept, furioasă.

– Ai dreptate în ceea ce privește diferența de talie, reluă Red imediat, fără să-i lase timp să spună ce avea pe inimă. Consuelo a fost mai răsfățată de natură.

– Oh, tu...

Întorcându-se, Nora intră cu un pas demn în cabina de probă.

Indignată, mormăind câteva fraze cu privire la grosolănia și obrăznicia lui Red Thatcher, Nora trase cam brutal de fermoarul rochiei și o scoase peste cap. Fermoarul se prinse într-una din agrafele din păr și firul de batir se rupse.

– Uf!

Trebuia să repare imediat. După ce îmbrăcă un halat care era atârnat pe un cuier și își înnodă neglijent cordonul, Nora căută din ochi un ac și ață. Nu se putea întoarce în atelier pentru a-l înfrunta pe acest bărbat arogant.

Ușa camerei vecine se deschise și se închise. Fără îndoială, Red plecase. Nora aruncă o privire în sala prost luminată. Era goală. Scoțând un suspin de ușurare, tânăra femeie, în picioarele goale, alergă spre masa de lucru și luă un ac și ață. Când se pregătea să reintre în cabină, ușa se deschise din nou.

Nora făcu un salt. Era, bineînțeles, Red. Privirile li se încrucișară și între ei se stabili o tensiune surdă. Când se apropie, ea nu avu forța să se miște. Nici o putere din lume n-ar fi putut s-o oblige să-și întoarcă privirea.

Acum, el era în fața ei. Lâna groasă a puloverului negru îi atingea mâna, care ținea bine de halatul prost închis. Nora auzi răsuflarea lui puțin răgușită, simți mirosul de tutun și de apă de toaletă care îi plăcea atât de mult. Privirea lui se îmblânzi, iar șuvițele dezordonate îi dădeau un aer tineresc. În momentul în care se apleca spre ea, Nora închise ochii. Odată în plus, visul devenea realitate.

Red o sărută ușor pe buze. Gura sa era dulce, fermă și proaspătă. El îi puse o mână sub bărbie și o obligă să-și ridice capul.

– Ți-am spus, deja, că ai ochi violeți? o întrebă el cu o voce joasă.

– Da, răspunse slab Nora.

El o luă deodată în brațe și o strânse lângă el. Nora simți că se topește și răspunse cu ardoare sărutării sale.

– Te doresc, murmură el. Acum, te vreau.

Deodată, Norei îi fu frică. Înțepeni. Era nebună? Se luptă să se degajeze și reuși. Red o lăsă să plece, rămânând, totuși, aproape de ea.

– Nu trebuie, îi zise ea, cu o voce tremurată.

Fără să-i răspundă, el îi puse mâinile pe umăr.

– Nu, te rog, murmură ea, pe un ton rugător.

Nora încercă să se îndepărteze. Dar era prea târziu. Red stătea în spatele ei și mâinile îi alunecaseră spre sâni, mângâindu-i încetișor. Nora se întoarse pentru a-i privi ochii. Gurile lor se uniră.

Erau două Nore în brațele lui Red. Nora – corp, toată plină de dorință, care accepta cu lăcomie mângâierile lui și Nora – spirit, vag lucidă, care refuza să creadă ceea ce se întâmpla. Dintre cele două, prima fu cea care câștigă.

Când simți că Red îi dezlega cordonul halatului, se întoarse brusc și se lipi de el, cu brațele în jurul gâtului și cu degetele în părul lui des și negru.

– Mă înnebunești, îl auzi ea murmurând. De această dată nu-mi vei scăpa, apariție misterioasă.

Cu o mișcare vioaie, se debarasă de pulover, de cămașă, și o strânse lângă el, piele de piele.

Nora nu se apăra. Cu toată dorința ce o simțea, îi era frică de ce va urma, ceea ce o făcea pasivă.

„Ce sunt gata să fac?“ se întrebă ea, fără a avea însă curajul de a se îndepărta de el. Această pasiune era prea animalică, prea subită. Când el încercă să-i dezlege cordonul, rațiunea fu mai tare și Nora scoase un strigăt slab:

– Nu!

El o privi, nemișcat.

– Ce vrei să spui? Îți bați joc de mine?

– Deloc, răspunse Nora, gâfâind. Dar nu credeam că vom ajunge atât de departe.

Tremurând, încercă să-și încheie halatul, dar Red o împiedică, ținând-o de mâini.

– Mă dorești tot atât de mult ca și mine, zise el, scuturând-o ușor. Admite acest lucru. Nu sunt un puști pe care să-l ademenești și apoi să-l alungi.

Nora știa că avea dreptate. Dorința ei era tot atât de mare ca a lui. Dar dragostea? Ea refuza să se gândească și-și lăsă capul în jos.

– Dar eu...

– Dar ce?

Deodată, el o lăsă și făcu un pas înapoi.

– Dumnezeule, am uitat! Ești metresa lui Peter Winston.

– Nu, nu sunt metresa nimănui! exclamă Nora, indignată. Astă-seară ar fi fost pentru prima oară.

Red rămase un moment tăcut. Nora își ținea capul plecat.

– Este adevărat? întrebă el, în sfârșit.

– Da, dar...

Red suspină și-și luă cămașa.

– Du-te să te îmbraci, îi ordonă. Te însoțesc.

– Dar...

– Grăbește-te, înainte de a-mi schimba hotărârea.

***

Drumul se desfășură într-o liniște completă. Când mașina opri la marginea trotuarului, Red nu întrerupse contactul și se întoarse către Nora. În obscuritate, tânăra femeie nu putu să-i vadă expresia feței. Era sigură de un singur lucru: îi era tare dor de el, de mâinile sale, de gura sa pe corpul ei. Se apropie de el când îi vorbi:

– Sunt dezolat, Nora.

– Să nu fii. Este greșeala mea. Nu ai făcut nimic rău.

El râse scurt.

– Nu asta vroiam să spun. Este... inexperiența ta care mă întristează.

O furie inexplicabilă invadă inima Norei. Cu ce drept îi reproșa virginitatea? Evident, era amantul Consuelei Valdez, nu era obișnuit cu tinerele fete care își pierdeau capul și se dăruiau din dragoste, nu din dorință.

– Bună seara, Red, zise ea, strecurându-se afară din mașină.

Fără a aștepta răspunsul, îi întoarse spatele și se depărtă.

Ajunsă în apartament, Nora auzi mașina lui Red demarând într-un scrâșnet de pneuri. Cu inima grea, merse să se culce.

În pat, Nora trecu în revistă săptămânile ce se scurseseră. Recepția, primul contact cu Red, rolul și apariția misterioasă! Ea suspină... Tânăra femeie care dansase în acea seară în brațele lui Red Thatcher, nu îndrăznise să meargă până la capăt. De altfel, dacă ar fi vrut, Red ar fi fost refuzat ca și în această seară.

A doua zi era ziua cea mare... Prima repetiție în costume... Nora, nebună de neliniște, se strecurase în culise și supraveghea scena. Aruncând o privire timidă în sala goală, îl zări pe Nils Thordarson, așezat în rândul trei al orchestrei, singur, impresionant. Ea fremătă. De acest om depindea viitorul său.

Nu... În egală măsură, Red Thatcher va decide dacă ceea ce a făcut era bun sau nu. După incidentul din seara precedentă, ce va mai vrea? Nora își aminti ceea ce declarase despre Red.

– Este un perfecționist, dar nu este rău.

Ea spera că Peter spusese adevărul.

De dimineață, o văzuse pe costumiera Consuelei luând cele șase creații ale sale, pentru a le duce în loja divei. Nora se simți atunci ca o mamă căreia i s-a luat copilul și avea tendința să se repeadă pe urma bătrânei spaniole pentru a-i face tot felul de recomandări.

Ea s-a reținut la timp, știind că neliniștea ei era nefondată. De altfel, costumiera nu știa engleza și, în plus, se ocupa de costume pe când Nora nu era nici născută.

Primul act era acela al balului și aproape toată trupa se găsea pe scenă. Decorul era foarte elegant, cu o lustră de cristal imensă și cu frumoase mobile de epocă plasate pe două nivele. O masă lungă ocupa centrul scenei.

Nora o căută pe Ginny din ochi. Prietena sa, îmbrăcată într-o frumoasă rochie albastră, era coafată gen englezesc. În spatele ei stătea prietenul său, depășind-o cu două capete. Foarte elegant, în haine de seară, o contempla cu adorație.

Pentru ca repetiția să înceapă, nu mai lipsea decât Consuelo. Nora fixa perdeaua din fund, pe unde trebuia să sosească diva. În primele momente, inima i se ambala, pentru

ca apoi să înceteze să bată. Avea mâinile umede, urechile îi țiuiau. O clipă, dori să fugă de rușine că trădase încrederea lui Red, costumele sale nevalorând nimic.

Pe scenă se făcu liniște și, într-un freamăt de mătase, își făcu apariția Consuelo. Ea mergea încet, agitând un evantai cu o mână nepăsătoare. Nora scoase un suspin din fundul inimii. Rochia era magnifică. Ea se torturase pentru nimic. Costumul îi venea perfect Consuelei.

Red ridică bagheta, orchestra atacă uvertura și Nora încetă să se neliniștească, chiar de a gândi, atât fu captată de acțiune. Totuși, mental luă notă de unele modificări pe care să le introducă la viitoarele costume. Acestea erau aproape perfecte, dar decise să revadă unele mici detalii.

Când ultima notă se auzi și muzica încetă, Nora o căută pe Ginny din ochi. Dorea să-i vorbească, să verifice că nu visa. Prietena sa trebuia să fie în culise, cu alte coriste. Nevăzând-o, înaintă și se găsi deodată în fața lui Red, întovărășit de Nils Thordarson.

– Nora! Iat-o pe Nora Baird, care a desenat și a executat costumele Consuelei.

Nora își ținu răsuflarea. Prezența directorului operei, conjugată cu a lui Red, o bulversa.

Cineva îl chemă pe Red, care se îndepărtă cu pași repezi, lăsând-o singură cu Thordarson.

– Așadar, miss Baird, zise directorul surâzând.

Aerul uluit al Norei părea că-l amuză.

– Îmi plac costumele, adăugă el, văzând-o incapabilă să vorbească. Sunt proaspete și cu un desen îndrăzneț. De mult timp aveam nevoie de un ochi nou.

– Mulțumesc, reuși în sfârșit să murmure Nora. Thatcher a fost bun cu mine dându-mi o șansă.

Nils Thardarson începu să râdă.

– Red simte talentul de la kilometri!

El o fixă, deodată serios.

– Ți-ar plăcea să desenezi costumele viitoarei producții? Red afirmă că niciodată nu lucrezi atât de bine ca atunci când ești presată.

Nora îl privi, cu ochii plini de vise.

– Toate costumele?

– Ei bine, știi că încercăm, întotdeauna, să le folosim la maximum pe cele din ultima producție, dar... va fi „Boema". Crezi că vei reuși?

– Bineînțeles, bineînțeles! Da, desigur. Mulțumesc mult. Mii de mulțumiri, domnule.

– Deci, ne-am înțeles. Treci luni pe la mine la birou. Vom vedea în ce condiții ai putea să lucrezi. Trebuie să-ți găsim un birou. Dacă nu vei prefera să lucrezi acasă.

Un studio pentru ea singură! O, da! Ar fi mai bine decât la masa de desen din micul ei apartament.

– Aș prefera să lucrez aici, domnule, dacă ați putea să-mi găsiți un colț liniștit.

– Ne vom strădui să găsim ceva, miss Baird. Veniți luni.

El se îndepărtă câțiva pași, înainte de a se întoarce.

– Vom discuta atunci și noul salariu, lansă el peste umăr.

– Mulțumesc, domnule, se limită să răspundă Nora, prea emoționată ca să mai poată elabora fraze lungi.

Ea rămase un moment fără să se miște, fără să gândească, lăsând să-i pătrundă încet în minte ceea ce i se spusese,

neîndrăznind, încă, să creadă. Red dispăruse și câteva coriste încurcau circulația în culise.

Nora o căută pe Ginny din ochi, dar nu o văzu. Ea suspină. Dorea foarte mult să-i împărtășească bucuria... Obosită de atâtea emoții, tânăra femeie se hotărî să se întoarcă acasă și să-și ofere o lungă noapte de somn, lux meritat după aceste săptămâni de nebunie.

Ajungând la scara în spirală care ducea la atelier, Nora își dădu seama că cineva urca scările, patru câte patru. Ea se opri pentru a-l lăsa să treacă pe noul sosit. Cine putea fi atât de grăbit, când repetiția se terminase?

Peter Winston! Ea îi recunoscu părul blond. Ridicând ochii, el o văzu și surâse, cu respirația tăiată. Dintr-un salt, el urcă ultimele trepte și-i puse mâna pe braț.

– Slavă Domnului că te-am găsit. Acum am coborât din avionul de Dallas. Cum s-a desfășurat totul?

Nora era atât de mulțumită că îl vede, încât i se umplură ochii de lacrimi. Ea se apropie și îl îmbrățișă.

– Foarte bine, suspină ea.

– Ce se petrece? întrebă el îngrijorat.

– Nimic, răspunse Nora, râzând și plângând în același timp. Totul s-a desfășurat minunat.

Peter o sărută pe frunte.

– În acest caz, de ce plângi?

– Nu plâng. Este bucuria, oboseala...

– Ascultă-mă, Nora. Am venit să te răpesc. Sunt câteva săptămâni de când mama mea vrea să te cunoască. Dar ai fost atât de ocupată, încât n-am îndrăznit să te deranjez. Acum, este altceva. Ce-ai zice să-ți petreci weekendul cu noi, la Long Island?

– Dar, Peter, nu am cu ce să mă îmbrac.

– Nu fi stupidă. Nu va fi decât familia. Valeria, sora mea, vine de la San Francisco. Ea are atâtea rochii încât nici zece femei n-ar reuși să le poarte.

Nora ezita. Familia Winston avea multe relații în mica lume a operei, dar tânăra femeie nu dorea să fie ajutată, de teamă să nu fie atribuit succesul său acestei familii.

– Peter, nu-i așa că nu le-ai cerut nimic pentru mine lui Red și Nils Thordarson?

– Bineînțeles că nu, prostuțo! Te cunosc destul de bine ca să nu fac o astfel de prostie. Crezi că aș fi stricat prietenia noastră amestecându-mă în lucruri care nu mă privesc? Știu că ai destul talent încât să reușești și singură.

El suspină.

– De altfel, mă gândeam că, dacă din păcate n-ai să reușești, te-ai fi interesat mai mult de mine, mărturisi el.

Nora îl crezu și se simți ușurată.

– Ei, ce decizi Nora? Avem o piscină încălzită, cai, o pereche de câini prost crescuți și o pisică foarte răsfățată.

Nora îl privi cu coada ochiului.

– Fără condiții?

– Promit. Va fi un weekend între prieteni, nimic altceva.

– De acord.

– Perfect. Să mergem. Ne vom opri la tine pentru a-ți lua periuța de dinți și câteva lucruri.

Peter o sărută pe buze și o luă de braț. Împreună, coborâră scara.

În coridorul gol și slab luminat, care ducea la atelier, apăru deodată în fața lor Red, cu o expresie enigmatică pe figură... Purta un costum de catifea neagră și cu un tricou alb cu guler rulat.

– Te căutam, spuse Red sec.

El se întoarse către Peter, ca și cum l-ar fi văzut abia atunci.

– Ce mai faci, Winston?

– Ce dorești? întrebă Nora cu inima bătând tare.

– Aș dori să treci mâine. Sunt câteva amănunte pe care trebuie să le discutăm cu privire la costume.

– Sunt dezolată, Red, este imposibil.

El ridică o sprânceană și Nora se simți obligată să-i dea o explicație.

– Merg să mă odihnesc în acest weekend. Nu se poate aștepta până luni?

Privirea lui Red se mută de la Nora la Peter.

– Înțeleg, spuse el, în sfârșit. Da, pot să aștept. Bună seara!

El se depărtă cu pași mari și Nora trebui să se abțină să nu alerge după el.

Ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi întâlnit singură, în atelierul pustiu?

Întorcându-se, văzu privirea intrigată a lui Peter. El deschise gura ca pentru a-i pune o întrebare, se răzgândi, îi surâse și-o luă de braț.

– La drum! zise el.

Capitolul 8

Reședința familiei Winston era situată în nordul lui Long Island, la treizeci de kilometri de oraș. Nora și Peter, după ce se opriseră la ea să-și ia câteva lucruri, sosiră, spre miezul nopții, la Long Island.

Vecinătățile erau liniștite și pustii. Nori groși și negri alergau pe cer. Proprietatea era înconjurată de un gard înalt de fier forjat.

Când ajunseră în fața portalului monumental, Peter apăsă pe un buton. Porțile grele se deschiseră automat și când mașina trecu, se închiseră cu un zgomot surd.

Peter parcurse încet o alee cu nisip care șerpuia în mijlocul peluzei. Cu toată obscuritatea, Nora văzu arborii mari de pe cele două laturi ale drumului și o masă enormă întunecată, drept în față, care trebuia să fie casa. Câteva lumini sclipeau la ferestre și tânăra femeie simți un miros de foc de lemne. Ridicând ochii, văzu trâmba de fum ieșind dintr-unul dintre numeroasele coșuri.

Tovarășul său opri mașina în fața pridvorului. Se lăsase un frig siberian și Nora tremura în micul său mantou negru. Împreună, urcară câteva trepte de piatră care duceau la o ușă mare de stejar cu un ciocan de aramă strălucitoare. De fiecare parte, două torțe electrice luminau intrarea.

Peter scoase o cheie din buzunar și deschise ușa. Când o deschise, un val de căldură veni să le mângâie fețele înghețate.

– Intră repede, îi zise el Norei, dându-se la o parte, pentru a o lăsa să intre într-un hol imens.

Nora făcu ochii mari. Apartamentul ei părea deplasat în comparație cu această încăpere gigantică. Puțin emoționată, avu viziunea covoarelor vechi, tablourilor unor maeștri, panourilor de lemn prețios, a mobilei de o mare eleganță.

Tânăra femeie se simți puțin înspăimântată. Ce căuta ea în această casă somptuoasă, cu un bărbat aproape necunoscut? Dezorientată, încercă să se gândească, să se încredințeze că neliniștea ei era nefondată.

– Este lumină în bibliotecă, declară Peter.

Antrenând-o în spatele lui, el traversă holul și înaintă spre o ușă situată în fundul vestibulului.

– Mama se culcă foarte târziu, îi explică el Norei.

Când împinse ușa, el văzu aerul pierdut al Norei și surâse. Luând-o de mână, îi îndreptă o șuviță rebelă și o luă de braț.

– Vino! Ea te adoră.

Pătrunseră în bibliotecă și Nora deschise gura, stupefiată. Crezuse, întotdeauna, că o astfel de încăpere nu exista decât în filme. Șemineul era enorm, atât de mare încât în el se putea frige un bou. Un foc din butuci groși strălucea vesel. Pereții înalți erau acoperiți în întregime de cărți și gravuri rare.

Perdelele de catifea stacojie mascau ferestrele. Mocheta de culoare rubinie dispăru sub covoarele persane și mobilele, toate vechi, erau din mahon.

O femeie micuță, cu o siluetă delicată și cu părul alb, stătea într-un fotoliu, în fața focului, cu o carte pe genunchi. Ochii îi erau închiși.

Peter înaintă către ea, fără s-o părăsească pe Nora. Cu o mână o atinse ușor pe umeri.

Ochii bătrânei doamne se deschiseră, clipiră de câteva ori și ea suspină. O clipă, îi contemplă înspăimântată, apoi surâse.

– Peter! Ai adus-o, în sfârșit.

Ea îi întinse Norei o mână împodobită cu diamante.

– Scumpa mea, nu știi cât sunt de fericită că te văd aici. Am auzit atât de mult vorbindu-se de dumneata.

Ea se ridică.

– Ți s-a spus că sunt o mare colecționară de celebrități? Neavând nici un talent deosebit, îmi place să mă înconjur de spirite creatoare.

Peter începu să râdă.

– Iat-o pe mama, vorbind din nou despre subiectul său favorit, zise el aruncându-i bătrânei doamne o privire afectuoasă.

El îi făcu Norei cu ochiul.

– Să nu crezi chiar tot ce povestește mama. Ea are talent. Nu posedă cea mai frumoasă colecție de orhidee din lume?

– Haide, Peter, protestă doamna Winston. Orhideele cresc singure. Aici nu este vorba de talent.

Ea se întoarse către Nora.

– Cum s-a desfășurat repetiția, copila mea? Sunt sigură că au avut un mare succes costumele.

– Vă mulțumesc, totul a mers foarte bine.

– Eram sigură! În sfârșit, cineva care are curajul să reînnoiască garderoba Violetei, respectând, totuși, epoca! Era timpul să se injecteze ceva proaspăt în această dramă sumbră.

Nora păli. Cum de cunoștea doamna Winston costumele? Peter o minți̦se?

– Cum...?

– Costumele? răspunse doamna Winston surâzând. Foarte simplu, am văzut crochiurile pe biroul lui Nils. Suntem vechi prieteni.

– Mamă, interveni Peter, i-am sugerat Norei că n-o să ne amestecăm cu nimic în promoția ei. Nu vrei să mă faci să trec drept un mincinos?

– Sigur că nu! Când le-am văzut, nu știam că o cunoști pe miss Baird.

Ea se întoarse către Nora.

– În ceea ce o privește pe miss Baird, nu cred că are nevoie de relații pentru a-și construi o carieră. Am prea mare respect pentru artiști pentru a face așa ceva. Succesul ți se datorează în întregime. Sper să mă crezi.

– Bineînțeles, doamnă. Sunt de acord cu părerea dumneavoastră. Cum poți ști dacă cineva are talent, dacă succesul se bazează pe relații exterioare?

– Ai perfectă dreptate, draga mea. Acum, ce ai zice să te odihnești puțin? Cred că ești epuizată. Și eu sunt, deși n-am făcut nimic în timpul zilei.

Ea i se adresă lui Peter:

– I-am trimis pe George și pe Alice să se culce. Poți să-i arăți Norei camera ei? Am instalat-o în cea verde, alături de cea a Valeriei.

Luând mâna Norei într-ale sale, îi surâse.

– Noapte bună, copila mea. Sper că o să te simți fericită la noi.

După plecarea ei, Peter ațâță focul.

– Ți-e foame? Sete? o întrebă el pe Nora. Dorești ceva?

– Nu, mulțumesc, Peter. Sunt foarte obosită.

– Este de înțeles. Vino, te conduc în camera ta.

Urcară trepele unei scări mari, frumos curbată, până la etajul doi. Nora îl urmă pe Peter, care ducea sacul său de voiaj, pe un coridor lung.

– Iată-ne, zise el, împingând o ușă și aprinzând lumina într-o încăpere mare și veselă. Sala de baie se găsește acolo.

Lăsând bagajul, o luă în brațe și o sărută ușor pe buze.

– Noapte bună, draga mea, murmură el înainte de a pleca.

***

Cu toată oboseala, Norma dormi prost. Ea nu încetă să se gândească, toată noaptea, la succesul său, la oferta ce i se făcuse de a realiza costumele pentru opera următoare, la biroul care i se promisese. Va primi un nou salariu. Ce va face cu acești bani? Era atât de săracă și de atât de mult timp, încât cheltuielile nu intrau în obiceiurile sale.

Să-și aranjeze apartamentul? Să se îmbrace convenabil? De ce nu o călătorie în Europa? Da. Să viziteze opera de pe vechiul continent, să meargă din festival în festival.

Și Red? Trebuia să-l uite. Nu era un bărbat pentru ea. Doar dacă...

Doar dacă ce? Nora avusese șansa sa și o irosise. Acum, o va considera ca pe o stângace. Dar ca să-l uite, era imposibil. Era suficient să închidă ochii ca să-l vadă.

În sfârșit, se ridică și se duse la fereastră. Luna dădea parcului înfățișarea unui decor de balet. Totul era prea liniștit.

Nora înțelese de ce nu putea dormi liniștită. Liniștea! Era prea obișnuită cu zgomotul orașului. Aici, nu erau mașini, zgomot de frâne, claxoane furioase. Suspinând, se întoarse în pat și până la urmă adormi într-un somn agitat.

***

Weekendul trecu ca într-un vis și amabilitatea Winstonilor o făcu să se simtă bine. Totuși, era nerăbdătoare să se întoarcă la New York, la apartamentul său, la Met, la munca sa.

Peter a fost adorabil. Făcură plimbări lungi, discutară în fața focului, practic nu s-au despărțit. Doamna Winston era o gazdă perfectă, care se aranja întotdeauna ca să fie acolo unde o căutai, dar știa să dispară când era necesar. Ea chiar îi lăsa adesea pe Peter și Nora singuri, după gustul tânărei femei. Peter reprezenta tot ceea ce puteai aștepta de la un bărbat, dar Nora nu simțea dragoste pentru el. Prezența lui nu se putea compara cu cea a lui Red.

Valeria, tânăra soră a lui Peter, se arăta rezervată și distantă. Aceasta îi convenea Norei, care n-ar fi suportat confidențele cu ea. Când Peter îi ceru să pregătească toalete pentru Nora, ea acceptă cu grație și o invită pe aceasta să vină în camera sa să-și aleagă.

– Sunt dezolată, îi spuse Nora, urmând-o pe scară, dar am nevoie de tot. N-am venit decât cu ce aveam pe mine. Peter mi-a spus...

– Avem aceeași talie, se mulțumi să răspundă Valeria, surâzând politicos.

În camera sa, deschise un dulap uriaș, care ocupa un perete întreg și se întoarse către Nora:

– Alege, zise ea. Îți vor trebui pulovere, pantaloni și o rochie pentru cină.

Norei, cu ochii măriți de uimire, nu-i venea să creadă. Nu văzuse niciodată atâtea haine, nici măcar într-un magazin.

– Nu știu cu ce să încep, murmură ea. Poți să mă ajuți?

Nora sesiză deodată că Valeria își pierdea din răceală.

– Nu semeni cu imaginea pe care mi-am făcut-o despre tine, zise tânăra fată. Credeam că ai să te arunci asupra rochiilor mele...

Ea se opri brusc și roși.

– Scuză-mă. Este de neiertat ce am putut să spun.

Nora, foarte jignită, se îndrepta deja către ușă.

– Eu trebuie să cer scuze. Peter nu trebuia să-ți ceară să...

Valeria o prinse de braț.

– Te rog, nu te supăra. Fă-mi plăcerea și alege ce-ți place.

Nora, calmată, reveni la dulap și privi hainele, perplexă.

– Asta este, dar trebuie să mă ajuți. Nu mă pricep la modă.

– O stilistă să nu fie interesată de modă! Credeam că nu există așa ceva.

Nora râse, jenată.

– Știu că pare stupid. Dar n-am avut niciodată suficienți bani pentru toalete și am fost prea ocupată ca să mă gândesc serios la asta. În plus, ieșind puțin, n-am avut nevoi mari. La lucru, purtam bluze.

– Dar mi s-a spus că nu mai lucrezi în atelier.

– Este exact. Totuși, mi-am păstrat încă obiceiurile.

Alegerea odată făcută, Valeria o ajută pe Nora să-și ducă lucrurile în camera sa. În timp ce aceasta din urmă își aranja hainele în dulap, Valeria se așeză pe pat.

– Îmi ador fratele, zise ea. Este un băiat minunat.

– Sunt în întregime de acord cu tine, răspunse Nora, închizând șifonierul. Spune-mi, cum îți imaginezi relațiile noastre?

– Nu știu... Mă gândeam...

– Peter și cu mine suntem prieteni, Valeria, nimic mai mult. Din punctul meu de vedere, va fi întotdeauna așa.

– Înțeleg, răspunse tânăra fată.

Ea rămase câtva timp nemișcată părând că se gândește.

– Peter știe? întrebă ea în cele din urmă.

– Da. Întotdeauna a știut.

Valeria suspină și se ridică.

– Sărmanul Peter. Își găsise, totuși, sufletul pereche.

***

Nora s-a gândit la această conversație duminică după masă, când Peter o conducea acasă. Dimineața ninsese puțin și făcuseră o plimbare lungă, luând cu ei și câinele. Se amuzaseră ca niște puști, aruncând cu bulgări de zăpadă, alergând mai mult de o oră în acest decor de basm.

În timpul acestui scurt sejur, Nora surprinsese de mai multe ori privirea lui Peter ațintită asupra ei. El avea în ochi mai mult decât prietenie, dar nimic din atitudinea sa nu lăsa să se vadă acest lucru. Tânăra femeie se întrebă dacă era cinstită cu el. N-ar fi mai bine să se despartă acum, înainte ca tânărul să se aprindă prea tare?

– Un ban pentru gândurile tale, zise deodată Peter.

– Ele nu valorează nici măcar o sumă atât de mică, răspunse Nora râzând.

– Aveai totuși un aer foarte serios.

Nora rămase tăcută, neștiind ce să spună.

– Te-ai distrat? continuă Peter. Valeria poate fi, câteodată, dezagreabilă, sper că n-a fost cazul.

– A fost fermecătoare. Ea s-a arătat chiar afectuoasă, cu toate că...

– Cu toate că, ce? insistă Peter.

Nora se decise deodată să-i povestească tot.

– Când a aflat că nu suntem decât prieteni.

– Val nu avea dreptul să te interogheze!

– Ba da! Ea te iubește enorm. Nici o clipă nu se gândește la altceva decât la fericirea ta. De la această conversație, m-am gândit mult și am ajuns să mă întreb dacă trebuie să continuăm să ne vedem

– Și de ce nu? Val nu trebuia să se amestece...

– Înțelege-mă bine, Peter. Val are dreptate. Ea nu vrea să fii rănit. Și nici eu. Ești atât de gentil, de atent. Te prețuiesc mult, Peter.

– Dar nu mă iubești. O știu, am știut-o întotdeauna. Nu sunt copil, Nora. Am fost îndrăgostit și voi mai fi. Dacă mă apreciezi atât, de ce să încetăm să ne vedem?

Erau acum în fața apartamentului Norei. Deja se făcuse noapte. Peter îi duse sacul până la ușă și își luă rămas-bun.

– Îți voi telefona la întoarcerea mea de la Seattle, spuse el. Și nu vreau să mai aud prostii cu privire le fericirea mea! Nu sunt atât de fragil cum par. De acord?

Nora aprobă cu o mișcare din cap. El îi puse o mână pe umăr, îi mângâie buzele cu ale sale și plecă.

A doua zi dimineață, Nora se trezi înainte de zori. Era atât de agitată, încât cu mare greutate reuși să înghită micul dejun. Mai rămânea o problemă. Cum să se îmbrace?

Nora avea câteva economii și se decise să facă imediat câteva cumpărături. Dar până atunci, trebuia să facă o figură bună. S-a sfârșit cu blugii și vechea cămașă în carouri. După ce a răscolit în garderoba sa, s-a hotărât la un taior pepit pe care-l purtase mai puțin.

Nora îl încercă, suspină și se lăsă să cadă într-un fotoliu. Jacheta mergea, dar fusta era prea lungă. Se uită la ceas. Era abia ora șapte și jumătate. Nimeni nu sosea la teatru înainte de ora nouă.

Ea descusu tivul, tăie mai mult de cinci centimetri, prinse fusta în ace și o încercă din nou. Era mult mai bine. Odată călcată, va fi perfectă. O pereche de escarpeni vechi, maro, completa ansamblul.

Se făcuse atât de frig, încât Nora fu obligată să ia un taxi. Încă o cheltuială, aprecie ea. Mantoul său era insuficient pentru o temperatură scăzută și nu se punea problema să poarte haina de lână cu glugă. Cu adevărat, succesul o costa scump!

La teatru, Nora se duse direct în biroul lui Nils Thordarson. El nu venise încă, dar dăduse indicații în ceea ce o privește. Helen, asistenta lui, o conduse pe Nora la noul său loc de muncă.

Nu era decât o încăpere foarte mică, dar pentru tânăra femeie era ca și când ar fi intrat în paradis. Avea chiar și o fereastră mare, sub care fusese plasată masa de desen. Pe aceasta era fixată o lampă flexibilă ca cea pe care o folosea Nora acasă.

– Este foarte mică, se scuză Helen, dar n-am găsit ceva mai bun, într-un timp atât de scurt.

– E perfect, murmură Nora, ai cărei ochi străluceau de plăcere.

Ea se întoarse spre Helen și-i surâse.

– Mulțumesc foarte mult. Te-ai gândit și la lampă!

Helen scoase un suspin de ușurare. Era o femeie nu prea puternică, de o vârstă oarecare. Ce plăcere pentru ea să aibă de-a face cu cineva care părea mulțumit de ceea ce i-a propus!

Nora îi mulțumea încă atunci când aceasta părăsi biroul. Rămasă singură, tânăra femeie stătu un moment nemișcată, privind noul său domeniu. Se plimbă apoi prin mica sală, atingând fiecare obiect pentru a se obișnui cu norocul său.

În cele din urmă, după ce a lâncezit o oră, Nora și-a amintit că era aici pentru a lucra. Își agăță mantoul și taiorul în cuier, se așeză, aprinse lampa și își deschise servieta. Scoase hârtie pentru desen, creioane, gume, și încercă să se concentreze asupra lucrului său. Ceea ce i se păruse ușor și natural, cu câteva zile mai înainte, devenea acum un coșmar. Presată de timp, Nora lucrase și reușise fără să-și creeze probleme. Astăzi însă, când nimeni nu-i mai cerea să se depășească, aceasta i se părea imposibil.

„Eu nu sunt o trișoare, își spuse ea. Nu am talent și n-am avut niciodată. Totul n-a fost decât o farsă". Deodată, i se părea că cea mai bună soluție ar fi să se întoarcă să lucreze la atelier. Ar fi la adăpost, fără responsabilități, ascultând de ordinele unui superior. Singură, nu valora nimic.

Nora își luă capul între mâini, îndoindu-se pentru prima oară de ea însăși. Cum de a putut crede că era o bună stilistă? Era prea târziu să renunțe? Gândul la riscurile pe care și le-a asumat Red ajutând-o, o făcu să se înfioare. Ce-ar zice el dacă ar eșua acum?

Totuși, desenele pentru „Traviata" erau excelente. Red gândea astfel. Nils Thordarson, de asemenea. Îi plăcuseră chiar și Consuelei.

Nora nu mai înțelegea nimic. Era șansa debutanților? Aproape se hotărâse să meargă în biroul lui Nils Thordarson și să-i spună că renunță, când acesta intră după ce bătuse ușor la ușă.

– Așadar, exclamă el, surâzând, te-ai instalat? Îți place biroul? Îmi dau seama că nu este prea mare, dar nu prea avem spațiu la Met.

– Oh, este perfect. Îmi place foarte mult.

– Atunci, este bine. Vom da „Boema“ peste două luni, vei avea timp. Vom utiliza, bineînțeles, aproape toate vechile costume. Atelierul va relua rochiile lui Lili Vance, noua noastră linie, dar aceasta nu este de resortul dumitale.

Auzindu-i vocea, Nora începu să se liniștească și începu să-l asculte cu atenție. Faptul că altcineva vorbea despre lucrul său, o făcea să-l vadă într-o altă lumină.

– Costumele cântăreților sunt foarte bine așa cum sunt, continuă Thordarson, surâzând. Bărbații, cu unele excepții, sunt mai puțin pretențioși ca femeile. În general, ei poartă ce li se dă, cu condiția ca acestea să le vină și să nu-i împiedice să cânte. Aș vrea să începi să lucrezi la costumele Musettei din actul doi. Dar vei avea o idee mai bună despre ce urmează să faci. Ai vreo întrebare să-mi pui?

– Nu cred.

Ea ezită și, apoi reluă.

– Când schițele vor fi gata, urmează să fie aprobate de Red Thatcher, ca de obicei?

Thordarson negă din cap.

– Nu. Eu voi răspunde direct de aceasta. Red pleacă sâmbătă seara la Chicago, după premiera cu „Traviata“. Apoi, va merge la San Francisco, la Paris și la Roma.

– Cine va conduce în lipsa lui?

– Nu știu, încă, dar nu trebuie să te neliniștești. Red este singurul șef de orchestră care insistă să dirijeze operele pe care le-a condus din toate punctele de vedere. După cum ți-am spus, mie îmi vei da socoteală.

După plecarea sa, Nora privi un lung moment foile de hârtie albă. Îi revenise toată încrederea ascultând instrucțiunile precise ale lui Thordarson, dar aceasta îi dispăruse când aflase de plecarea lui Red.

Cum va putea să lucreze fără suportul moral al lui Red? Ce decepție! Și apoi, odată cu plecarea lui, dispărea și ultima speranță de a se stabili relații personale între ei.

Nora ridică din umeri. Era mult timp de când nu se mai legăna în iluzii. Totuși, sperase până la sfârșit, crezuse că lucrând zi de zi cu Red, s-ar fi petrecut ceva între ei. Acum, era imposibil să se agațe de această slabă iluzie.

Ginny trecu s-o vadă la începutul după-amiezii, oprindu-se o clipă, înainte de a merge la repetiție pentru a o felicita și a-și reînnoi urările de reușită. Nora, care se uita fix la o foaie albă, încerca în zadar s-o rețină, dar Ginny se grăbea.

Spre ora patru, exasperată că nu găsise nici cea mai mică idee viabilă, Nora se decise să plece acasă. Se gândea că-i este mai ușor să lucreze în apartamentul său. Aici se simțea părăsită, înghețată. Ajunsese la punctul la care orice activitate, mersul pe stradă, conversația cu necunoscuți, ar fi fost mai binevenită decât să stea pe taburet, cu capul gol de gânduri.

Tânăra femeie începu să-și adune lucrurile. Ea le aranja în servietă când ușa se deschise și Red Thatcher intră.

Ca întotdeauna, simpla sa prezență o făcea pe Nora să-și țină răsuflarea. Red închise ușa și se rezemă de ea. Cu brațele încrucișate, începu s-o observe, cu o expresie de nepătruns pe figură.

Ei se priviră câtva timp în tăcere.

– Ai petrecut un weekend agrebil cu Peter Winston? o întrebă el în sfârșit, pe un ton sarcastic și crud.

Nora era stupefiată. Cum de știa Red că își petrecuse weekendul la familia Winston? Poate își imagina că ea și Peter...

– Nu, răspunse ea, în culmea confuziei. Vreau să zic, da.

– Ce vrei exact să zici? Este da sau nu? o chestionă el, schițând un surâs malițios.

– Vreau să spun, da, weekendul a fost agreabil, dar, nu, n-a fost cel pe care ți-l imaginai.

Red ridică din sprâncene, malițios.

– Ce știi tu ce gândesc eu? Ești cu Winston, nu este așa?

Nora începu să se enerveze. Cu ce drept o interoga astfel? Cum, atunci când o făcea să înțeleagă că nu-l interesa, îndrăznea să-i reproșeze că petrecuse un weekend nevinovat cu un bărbat care, și el, o dorea?

– Asta nu te privește! De altfel, de ce te amesteci? Vei pleca la Chigaco, lăsându-mă singură aici, cu o nouă operă în brațe, în timp ce nu sunt capabilă să reușesc.

Îngrozită, Nora simțea cum îi tremură buzele. Lacrimi mari începură să-i curgă din ochii pe jumătate închiși. Ea își duse mâna la gură și întoarse capul.

Red înaintă repede și o luă în brațe. Nora începu să suspine și el o strânse la pieptul lui.

– Încetează cu plânsul, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi la urechea ei. Și începu s-o mângâie pe spate.

Atâta gentilețe venind de la un om pe care Nora îl considera o brută arogantă, o înspăimântă și o calmă, în același timp. Strânsă la pieptul lui tare, surâse, apoi pufni într-un râs nervos.

Red o îndepărtă puțin de el și o privi, întrebându-se dacă râdea sau suspina. Când își dădu seama că Nora le făcea pe amândouă, ochii săi se îngustară.

– Încetează să-ți bați joc de mine! îi ordonă el pe un ton tăios. Ce ți se pare atât de caraghios?

Nora era acum la un pas de isterie.

– Totul, strigă ea. Tu, ea, opera, lumea...

Ea trebui să facă un mare efort pentru a se calma. Încă tremurând, își șterse ochii cu dosul mâinii.

– Scuză-mă, zise ea în sfârșit, am intrat în panică. Atunci când am aflat că vei pleca și că aveam întreaga responsabilitate a noilor costume, mi-am imaginat că n-am să reușesc niciodată. De acord, am ceva talent. Dar este suficient pentru Met?

Nora reuși să surâdă ușor.

– Ai fost, până acum, colacul meu de salvare.

El îi aruncă o privire stupefiată.

– Nora, trebuie să-ți revii.

– Știu! răspunse ea enervată. Nu sunt complet idioată. Fără experiență, poate...

Aceste ultime cuvinte îi declanșară o amintire poate deplasată. Red se îndepărtă de ea și făcu câțiva pași către fereastră.

– Întotdeauna este așa?

Întorcându-se, el o privi atent.

Nora era prinsă în cursă. Dacă i-ar fi spus adevărul, ar fi continuat s-o considere o copilă. Dacă, în schimb, mințea, ar fi considerat-o, de aici înainte, ca pe o proprietate a lui Peter. Ea își mușcă buzele.

– Nu aveai dreptul să-mi pui o astfel de întrebare, murmură ea.

El ridică din umeri.

– Ai dreptate, zise el sec. N-am nici un drept asupra ta.

Și nici nu o dorea, își spuse ea, cu amărăciune. Totuși, murea de dorință de a se arunca în brațele lui. Nemișcată, îl văzu cum se îndrepta spre ușă. Acolo, cu o mână pe clanță, se întoarse.

– Doar un cuvânt, zise el cu o voce gravă și impersonală. Să nu te îndoiești niciodată de talentul tău. Este enorm. Ai, totuși, nevoie de curaj și pe acesta nimeni nu poate să ți-l dea. Depinde, în întregime, de tine. Fără colac de salvare. Doar tu, singură.

El ieși și Nora scoase un suspin adânc. Era ca și când pleca o parte din viața ei.

Încet, merse până la masă și se așeză. Singură, spusese el. Un tremur o străbătu. Luă un creion și începu să deseneze.

Capitolul 9

Trecură zilele și săptămânile atât de repede încât Nora, dedicată muncii sale, nici nu-și dădu seama. Veni iarna, apoi Crăciunul, pe care-l petrecu la Winstoni, în Long Island. Un Crăciun alb, foc de lemne și oameni de zăpadă.

Valeria Winston și Nora erau acum prietene. Cu toate că locuia la San Francisco, Valeria nu ezita niciodată să se urce în avion și să petreacă alături de familie câteva zile.

Puțin după ce Nora a părăsit atelierul pentru a-și lua în primire noua funcție la Met, Valeria a dus-o la cumpărături. Acum, Nora își putea permite. Noul său salariu îi depășea toate speranțele. Cum putea s-o plătească atât de scump pentru a efectua o muncă pe care o adora?

– Trebuie să te îmbraci în funcție de ceea ce cred oamenii despre noua ta poziție, îi spusese Valeria.

La început, Nora îi urmase sfatul împotriva voinței sale. Dar a prins repede gustul luxului și ochiul exersat de stilist i-a permis să se dispenseze foarte repede de sfaturi. Și-a

modificat coafura și petrecea câteva minute în fiecare dimineață înaintea oglinzii pentru a se machia ușor înainte de a pleca. Blugii prespălați, tenișii uzați și cămașa în carouri prea mare, au făcut loc rochiilor de lână, suple și escarpenilor cu tocuri înalte. Părul său greu, tuns la perfecție de coaforul Valeriei, îi cădea pe umeri.

– Te-ai schimbat, îi spuse Ginny într-o zi de ianuarie când luau dejunul împreună. Nu numai că te îmbraci altfel. Întregul tău comportament este altul. Succesul este cel care te-a transformat, Nora.

Nora îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Vrei să spui că mi s-a urcat succesul la cap?

– Nu! Este ceva ce nu ți se va mai întâmpla niciodată. Numai că ești, în sfârșit, mai sigură pe tine.

Ea făcu o mică pauză, mușcă dintr-un sandviș, gândindu-se o clipă.

– Ce se petrece între tine și Peter?

– Ne înțelegem foarte bine, dar ne vedem puțin. Din cauza afacerilor, el lipsește adesea. În ceea ce mă privește, eu sunt ocupată. Ne întâlnim mai puțin ca înainte.

Ginny o privi cu o față curioasă.

– Te vei căsători cu el? o întrebă în sfârșit.

Nora izbucni în râs.

– Cu siguranță, nu. Nu suntem decât buni prieteni. Peter este un deliciu, dar țin să rămânem așa.

Ginny petrecuse două luni în Chigaco, la Lyric Opera și Nora ardea de dorință să afle ce făcea Red Thatcher. Dar nu îndrăznea s-o întrebe pe prietena sa. Din ziua în care părăsise biroul său, nu mai avea vești despre el.

– Cum este Chigaco? se forță ea să întrebe. Povestește. Mi s-a spus că a fost un succes formidabil.

– Cu Red Thatcher ocupându-se de tot, tot atât de bine de lumini ca și de orchestră, cum ar fi putut să fie altfel? răspunse Ginny sec.

Nora nu se putu împiedica să surâdă.

– Înțeleg că nu s-a schimbat. Tot atât de dur și de arogant?

– Încă și mai mult, spuse Ginny, strâmbându-se. Și totuși, îl găsesc diferit.

Norei îi bătu inima brusc mai repede.

– Ce vrei să spui?

– Nu știu. Nu mai este ca înainte. Parcă și-a pierdut umorul și puțin din acel foc interior pe care-l comunica altora. Este tot atât de pretențios, perfecționist, dar a devenit teribil de distrat.

Nora nu se putu împiedica să-i pună o întrebare care îi ardea buzele.

– Cum poate fi distrat cu diva Valdez alături?

– Oh, Consuelo... Vrei să-ți spun? Nu mai cred c-a fost ceva între ei. Sau, în tot cazul, s-a terminat. Consuelo a continuat un timp să-l urmărească cu asiduitățile sale, dar el s-a ținut deoparte. Poate că iubește pe altcineva.

– Poate, răspunse Nora pe un ton lejer. După cum îl cunosc, mă îndoiesc că ar sta mult timp fără companie.

Ginny o fixă un moment, cu ochi scânteietori.

– Știi că întotdeauna m-am gândit că se interesează de tine. Avea un fel de a te privi în seara recepției, pe când dansați... Apoi, când ai dispărut, te-a căutat peste tot. Și doar Red ți-a dat o șansă la Met, nu?

Nora se agita pe scaunul său. Nu vroia să-și amintească trecutul, nu vroia să-și amintească momentele penibile.

Totuși, absența lui o apăsa. Altfel, de ce inima i-a bătut mai repede doar la menționarea numelui său? De ce, de asemenea, n-o interesa, Peter?

Peter, își aminti ea, întorcându-se la Met, dorise să-i dea de Crăciun un inel de logodnă. Cadou pe care l-a refuzat politicos, dar ferm.

– Nu pot să-l accept, Peter, îi spusese ea. Știi bine că nu vreau să ne căsătorim. Am vorbit asta de o sută de ori.

Peter suspinase și pusese solitarul în scrinul său.

– De ce Nora? Sunt atât de respingător?

– Desigur că nu. Țin mult la tine. Pur și simplu nu vreau să mă mărit.

El o forțase să-l privească în ochi.

– Există un alt bărbat? o întrebase el.

Nora, incapabilă să-i susțină privirea, își întorsese ochii.

– Nu este nimeni, murmură ea.

Nu spunea chiar o minciună, mai ales că trebuia să admită că era încă sub farmecul lui Red.

Ceea ce Nora dorea mai presus de orice, îi era inaccesibil. Trebuia să admită acest lucru, mai presus de orice. Într-o zi va avea o aventură cu Red, dar era tot la ceea ce putea spera. Și nici nu era sigură că el o dorește.

Din fericire, avea munca sa. Desenele pe care Nora le făcuse pentru „Boema“ repurtaseră un mare succes. Următoarea producție de la Met îi cerea un efort mai mare, pricepere și talent. Nils dorea ca Nora să creeze costumele pentru „Tannhäuser“ și tânăra femeie se familiariza acum cu

Wagner și cu veșmintele medievale. În curând fu atât de absorbită, încât încetă complet să retrăiască trecutul.

În acest an, primăvara sosise foarte devreme. Spre sfârșitul lui martie temperatura devenise mai blândă. Pajiștile din Central Park fură repede acoperite de narcise. Pe stradă, se vedeau toalete ușoare.

Nora își petrecu weekendul la familia Winston, în Long Island pentru a o ajuta pe mama lui Peter să pregătească gala anuală de primăvară, o recepție enormă, destinată procurării de fonduri pentru Metropolian Opera. O manifestare care va umple casa și se revărsa pe peluze.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că vom avea vreme bună, murmură bătrâna doamnă. Va fi atât de multă lume!

Nora și Val ajutau la aranjarea florilor în sufrageria imensă. Masa lungă era așezată ca să primească douăzeci de persoane. Spre miezul nopții va exista un bufet pentru participanții la gală, dineul fiind rezervat doar unor invitați de marcă.

Prin ușile ce dădeau pe terasă, Nora îl păzea pe Peter, care în tovărășia unui valet, agăța felinare de hârtie. Toată grădina fusese decorată, până la piscină.

– Cât este de cald, exclamă Val, ștergându-și fruntea. Am putea crede că suntem în martie.

– Nu exagerezi puțin? zise mama sa. Ți-e cald pentru că te agiți. În plus, tu nu ești obișnuită să muncești.

– Mulțumesc mult, scumpa mea mamă! răspunse Val jignită, pe un ton acid.

Nora nu se putu abține să nu râdă. Val era adorabilă dar, practic, nu făcea nimic. O amuza mult s-o vadă indignată pentru atât de puțin.

– Știi bine ce cred eu despre „activitățile“ tale, insistă doamna Winston, fără să se tulbure. Ai auzit-o pe Nora plângându-se de căldură? Totuși, Dumnezeu știe cât de mult muncește.

Peter își vârî în acel moment capul pe fereastră. Era roșu, cu părul zburlit, cu tricoul și blugii plini de pământ.

– Dacă am merge să facem baie? propuse el.

– Este o idee minunată, strigă Val. Vii și tu, Nora?

Tânăra femeie se întoarse către doamna Winston, care termina un buchet. Aceasta îi surâse.

– Du-te, îi spuse ea. Totul este gata și sunt abia orele trei. Primii invitați vor sosi la șapte. Mă întreb ce v-a apucat să faceți baie în acest sezon.

– E cald și am lucrat din zori ca niște sclavi, răspunse vesel Peter, îmbrățișând-o pe mama sa, care roși de plăcere.

Un sfert de oră mai târziu, cei trei tineri se regăsiră la piscină. Apa nu era atât de caldă cum prevăzuseră.

– Dumnezeule, ce frig este! exclamă Val clănțănind din dinți.

Nora, care se șterse cu grijă, după ce a ieșit repede din apă, era întinsă pe un șezlong.

– Să nu stai udă, o sfătui ea pe Val. Șterge-te și vino să te întinzi alături de mine.

– Nu, eu intru în casă. Nu vreau să asist la serată cu o durere de cap.

– Mititică, delicată și prețioasă! glumi Peter.

Val se întoarse dintr-un salt și întinse către el un deget acuzator.

– Este greșeala ta!

– A mea?

– Desigur! Tu ești cel care ne-a antrenat.

– Tu găseai că este o sugestie minunată!

– Haideți, interveni Nora, încetați să vă certați. Nici o bătaie înainte de recepție. Val, de ce nu te duci să faci o baie caldă? Te vei simți mai bine.

– Și te vei purta mai bine, murmură fratele ei.

Val îi aruncă o privire plină de mânie și se îndepărtă furioasă. Peter, cu un prosop pe umeri, veni să se așeze lângă Nora.

– În sfârșit, am scăpat de ea, zise el, aplecându-se pentru a o săruta ușor pe Nora pe buze.

Ochii săi întârziară puțin pe corpul tinerei femei. Ea se mișcă, simțindu-se jenată.

– Peter... începu ea.

– Știu, știu, răspunse el luând un aer inocent. Nu trebuie să te alung. Dar am dreptul să te privesc, nu?

El suspină și-i aruncă o privire înflăcărată.

– Mă întreb de ce continui să te văd. Sunt câteva luni în care n-am putut să mă apropii de tine.

Nora suspină, la rândul său.

– Nici eu nu știu, Peter. Eu n-am făcut nimic pentru ca tu... Știi ce vreau să spun.

Când el vroia să răspundă, sună telefonul. Era o prelungire a liniei principale, pusă pe o masă de sticlă.

– Da? răspunse el, ridicând receptorul.

Ascultă un moment, cu sprâncenele încruntate.

– Bine, de acord, spuse el în sfârșit, dar am seară de primire la mine; trebuie să fiu înapoi la orele șase, nu mai târziu.

El ascultă încă.

– Am înțeles. Rămâne stabilit.

Și puse brutal receptorul în furcă.

– Ce necaz! Niște oameni de afaceri din Portland sunt în oraș și vor să trateze cu noi un contract important pe care trebuie să-l semnez și eu.

– Vei fi înapoi la timp? Mama ta mi-a spus că unii dintre invitați vor veni în curând.

– Mai bine, zise Peter, ridicându-se. Prefer să mă lipsesc de această afacere decât s-o supăr pe mama. Trebuie să mă grăbesc. Vii cu mine acasă?

– Nu. Vreau să mai prind puțin soare.

– În acest caz, ne vedem mai târziu.

***

Nora închise ochii și se instală mai confortabil. Soarele cald pentru acest sezon, o scălda cu razele sale. Dacă aș fi o pisică, își zise ea, aș toarce. Liniștea era deplină și adormi.

Se trezi, încetul cu încetul, mai târziu, cu senzația bizară că este observată. Nora se întreba dacă Peter se întorsese. Se făcuse răcoare și tremura. Soarele se ascunsese.

Deschizând încet ochii, Nora distinse o siluetă nemișcată în fața șezlongului. Nu era un nor care ascundea soarele, ci Red Thatcher care o fixa cu ochii lui cenușii.

Nora lăsă să-i scape un mic strigăt și își duse o mână la gură. Inima îi bătea să se rupă. Se simțea fericită, dar și foarte slabă. Red stătea înaintea ei, cu mâinile în buzunare, picioarele puțin depărtate și o șuviță de păr pe frunte.

Nora rămase un moment fără să poată vorbi.

– Ce... ce faci aici? reuși ea să articuleze, în sfârșit.

Ochii lui Red întârziară puțin pe corpul ei și o făcură să tremure. El ignoră întrebarea.

Tânăra femeie își luă capotul și se îmbrăcă repede, îngrijorată să nu se dea în spectacol față de toată familia. Ea îl fixă pe Red cu o adorație fără pereche. El îi întinse mâna și o conduse spre un loc umbrit.

– Ascultă-mă bine, Nora. Vreau să pleci cu mine. Mai întâi la San Francisco, apoi la Paris și la Roma. Mă însoțești?

Să fie cu el în fiecare zi, în fiecare noapte! Nora nu-și imaginase o asemena fericire.

– Da, Red. Da!

Ea îi aruncă o privire timidă.

– Știi, sunt tot atât de... neexperimentată.

Ochii lui Red se măriră. El ezită, apoi surâse cu amabilitate.

– Vei învăța repede. Ești dotată, după cum văd.

Strângând-o la piept, începu s-o sărute cu pasiune. În primul moment, Nora răspunse cu ardoare sărutărilor sale, dar treptat, deveni pasivă. Îndoiala și teama îi cuprinseră inima. Știa acum cu certitudine că-l iubea, că-l adorase întotdeauna. Dar, care erau sentimentele lui? Ce viitor vor avea? Trebuia să știe.

Ea se desprinse, făcu un pas înapoi și-l privi drept în ochi.

– Și Consuelo, Red?

El își încruntă sprâncenele.

– Ce vrei să spui?

– Mă gândeam că ea și cu tine...

– Te înșeli. Ea nu este deloc genul meu.

– Dar v-am auzit, v-am văzut.

Red suspină.

– Nu știu ce ai auzit sau ce ai văzut, dar nu este ceea ce crezi. Consuelo adoră s-o flatezi cu un cuvânt, cu o sărutare, cu o mică mângâiere prietenoasă, dar asta nu ne duce mai departe. De când te-am cunoscut, nu m-am uitat la altă femeie.

Nora era sigură, dar nu încetă să aibă îndoieli. Care erau sentimentele lui față de ea?

– Red, privește-mă!

– Cu plăcere, răspunse el râzând.

– Trebuie să știu, Red. Ce simți pentru mine?

– Ce simt pentru tine? zise el stupefiat. Cum poți să mă întrebi așa ceva? Sunt vrăjit, încântat, amețit. Ești atât de frumoasă, de dezirabilă... Cred că nu m-aș despărți niciodată de tine.

El o luă în brațe, dar Nora se împotrivi.

– Mă iubești? întrebă ea după ce își adunase tot curajul.

Ea îl auzi scoțând un suspin adânc. Rămase un moment nemișcat, fără să vorbească.

– Ce înseamnă să te iubesc? răspunse el, în sfârșit. Cum pot să știu? Te vreau lângă mine. Doresc să facem dragoste. Asta nu este de-ajuns?

– Și după San Francisco și Europa ce se va întâmpla?

El ridică din umeri și-și vârî mâinile în buzunare.

Nora simți imediat c-o să-l piardă.

– Cine știe? De ce să nu profităm de clipa de față, fără să punem prea multe întrebări?

Nora dădu ușor din cap.

– Nu cred că va fi posibil, Red. Cred că nu voi putea trăi astfel.

– Ce se întâmplă? întreb el furios. E vorba, în continuare de prețioasa ta virginitate?

– Nu, răspunse Nora, foarte calmă. Știi prea bine că de mult timp aceasta nu mai contează pentru mine. Mai exact, de când te-am întâlnit.

Ea suspină, dezolată.

– Nu pot să plec cu tine, Red.

– Și de ce? urlă el. Ești de acord să te culci cu mine, dar nu vrei să mă însoțești. De ce? Explică-mi!

O zgâlțâi, plin de furie.

„Pentru că te iubesc“ ar fi putut să răspundă. Dar știa că nu o va înțelege. Trebuia să găsească repede un motiv convingător.

– Pentru că mă căsătoresc cu Peter, declară ea cu o voce încordată.

Red făcu un salt înapoi. Nora își dădu seama că-l rănise și plecă ochii. „Este singura soluție“ își zise ea pentru a se consola. Când ridică ochii, figura lui Red era întunecată, descompusă.

– Aș putea să te ucid, bombăni el, îndepărtându-se cu pași mari.

Nora duse mâna la obraz. Avea impresia că o lovise. Ea urmări silueta înaltă până ce dispăru pe ușă.

– Ce-am făcut? murmură ea, strângându-și capotul pe umeri.

Îndreptându-se la rândul său spre casă, Nora încercă să-și pună puțină ordine în gânduri. Mai întâi, să-l uite pe Red. Ce viață îi propunea el? Câteva luni, un an de fericire și apoi? Ea avea dreptate.

În camera sa, negăsindu-și liniștea, se decise să facă o baie caldă. De ce îl amesteca pe Peter în toate acestea? Pentru că era singurul mijloc de a-l descuraja pe Red.

Mai târziu, când, îmbrăcată într-o rochie de interior, începu să se machieze, se gândi că a se uni cu Peter nu era o idee rea. Nu simțea pentru el pasiunea care o lega de Red, dar o iubea și dorea s-o ia în căsătorie.

Cu cât se gândea la aceasta, cu atât ideea i se părea bună. Căsătorindu-se cu Peter, îndepărta amenințarea care o reprezenta Red. Acesta nu-și va trăda niciodată un prieten seducându-i soția. În plus, imensa afecțiune pentru Peter ar fi o garanție a fidelității.

O bătaie în ușă, îi întrerupse gândurile.

– Cine este? strigă ea.

– Doar eu, răspunse Peter. Ești îmbrăcată?

– Destul de rezonabil. Intră, Peter.

El era gata îmbrăcat pentru cină: pantaloni negri, jachetă albă. Nora îl găsea atrăgător; îi va fi ușor să-l iubească într-o zi. Peter va fi, cu siguranță, un soț și un tată excelent.

– Cred că arăt ca o vrăjitoare, îi spuse ea râzând. Mi-ai văzut părul? Ce dezastru!

Peter făcu ochii mari și izbucni în râs.

– Pentru mine vei fi întotdeauna frumoasă.

Nora se ridică și-l privi.

– Așa gândești cu adevărat? întrebă ea, cu o voce înăbușită.

Peter, întâlnindu-i privirea, încetă să surâdă. Ridică mâna și o mângâie încetișor pe față.

– Nu știi asta, de atâta timp?

Nora nu putu să-i suporte mult timp privirea-i rugătoare. Întoarse capul și respiră profund.

– Mai vrei să te căsătorești cu mine, Peter?

Răspunsul izbucni imediat.

– Da!

– În acest caz, se auzi ea spunând, ne vom căsători.

Peter o forță să-l privească.

– Crezi cu adevărat ceea ce spui?

Nora surâse și dădu din cap.

– Nu vreau să știu ce te-a făcut să-ți schimbi părerea, murmură el, dar orice ar fi fost, sunt foarte fericit.

El o sărută și Nora se strădui cât mai bine să răspundă pasiunii sale, mergând până la a-și trece brațele în jurul gâtului lui.

– Când, Nora? Când te vei căsători cu mine?

– Când vei dori, răspunse ea, râzând.

– Astă-seară, după cină, voi anunța această veste bună. Mama și Val vor fi încântate.

Nora simți cum i se strânge inima. Red va fi acolo. Cum să-l înfrunte? Ce va spune el?

***

Invitații erau toți intimi ai familiei și Nora îi cunoștea bine. Doamna Winston prezida, așezată la un capăt al mesei lungi. Peter stătea în fața ei. Nora se instalase la stânga sa. Red Thatcher, foarte elegant în ținuta de seară, se găsea aproape de doamna Winston, cât mai departe posibil de Nora.

Tânăra fată se îmbrăcase cu grijă. Purta o rochie de un violet profund, asortată cu ochii săi. Decolteul era adânc, mânecile scurte îi ascundeau umerii. Croiala rochiei îi punea în valoare sânii, fără să-i arate prea mult. Partea de sus se mula strâns pe corp și, începând din talie, o jupă lungă plisată îi cădea până la glezne.

Părul îi scânteia și machiajul, aplicat cu zgârcenie, dar cu gust, punea în valoare strălucirea ochilor. Mulți bărbați o priveau admirativ, iar unele femei cu gelozie.

În timpul cinei, Peter se apleca mereu spre Nora. Plin de mândrie și de dorință, nu putea să-și desprindă privirea de la ea.

– Ești cea mai frumoasă participantă, îi șopti el, la sfârșitul mesei. Nu vreau să mai întârzii vestea cea mare.

– Mama ta și Val sunt la curent?

– Da. Sunt aproape tot atât de fericite ca și mine.

După cum a promis, Peter s-a ridicat la sfârșitul cinei și a cerut, cu un gest, liniște. Toate privirile se întoarseră spre el. El luă mâna Norei în mâna sa pe care scânteia diamantul ce i-l oferise.

– Voi fi scurt, zise el surâzând. Nora a acceptat, în sfârșit, să devină soția mea.

A fost un moment de liniște, urmat imediat de aplauze îndelungi. Toți începură să vorbească în același timp.

Nora întâlni privirea doamnei Winston și aceasta îi surâse. Peter spusese adevărul, părea foarte mulțumită. Când Nora îi întoarse surâsul, îl văzu pe Red Thatcher care o fixa cu un aer întunecat. Ea susținu cu mândrie lucirea ucigașă pe care o citea în ochii lui și își ridică bărbia într-un gest de sfidare.

Deodată, cu grație și cu o figură de nepătruns, el își ridică paharul și o salută batjocoritor. Nora își întoarse repede privirea. Mesenii toastară în cinstea logodnicilor. Curând, primii invitați la recepție începură să apară.

Nora petrecu restul serii ca în ceață. Nici nu îndrăznea să se gândească la ceea ce făcuse. Știa doar că va merge până la capăt. Nu se punea, acum, problema să mai dea înapoi.

La un moment dat, l-a zărit pe Red în mulțime. Erau greu de ignorat silueta sa înaltă și personalitatea puternică. Celebru, era înconjurat tot timpul de un cerc de admiratori care-l urmau pas cu pas, sorbindu-i cuvintele. Niciodată nu privise în direcția ei, ca și cum ar fi uitat episodul din grădină.

Nora vorbea cu Val și cu Nils Thordarson, când auzi în spatele ei vocea gravă a lui Red:

– Vrei să dansezi, Nora? întrebă el cu o voce neutră și politicoasă.

Tânăra femeie dorea să refuze dar nu îndrăznea. Nu avea de ce să se teamă de el și prietenii ar fi considerat curioasă această eschivare. Se întoarse deci și el o conduse spre pista de dans, pe terasă, unde fusese instalată o mică orchestră.

Red abia o atingea, mulțumindu-se s-o conducă doar cu vârful degetelor. Ei nu-și vorbiră.

Când muzica încetă, se găsiră la extremitatea terasei, aproape de scara care ducea în grădină. Nora se îndreptă către casă, când Red îi puse o mână pe umăr și o imobiliză.

– Deci, te căsătorești cu Peter.

Nora rămase puțin țeapănă, gata să se bată pentru fericirea sa. Se aștepta să-l vadă cu un aer sever, cu privirea acuzatoare. Spre marea ei surpriză, văzu că surâdea. În ochii lui se citea o oarecare admirație.

– Da, răspunse ea calm. Ne vom căsători.

– De ce?

Nici o ranchiună. Ar fi crezut, mai degrabă, că întrebarea îl intrigă, că era curios să afle răspunsul.

– De ce? repetă ea. Pentru același lucru pentru care și alții se logodesc.

– Eu știu pentru ce se logodesc oamenii! strigă el deodată, cu o voce mai dură. Vreau să știu pentru ce te-ai logodit tu.

Nora ezită puțin și un surâs de satisfacție invadă figura lui Red. El o luă de mână.

– Vino, zise, târând-o după el pe scară.

Nora se poticni, pentru a se răzvrăti. Red o conduse lângă piscină și se întoarse brusc cu o privire scrutătoare.

– Vreau să-mi spui că-l iubești pe Peter Winston, zise el cu o voce gravă, luând-o pe după umeri.

Nora, ridicând capul, se pregăti să mintă cu dezinvoltură. Dar, întâlnindu-i privirea, fu incapabilă s-o facă și rămase o clipă tăcută.

– Eu... eu...

Deodată, Red o trase spre el și-i acapară buzele, strângând-o puternic. Fără a înceta s-o îmbrățișeze, îi șopti la ureche:

– Nu înțelegi că te iubesc, prostuțo!

Inima Norei tresări puternic.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, uluită.

Red o privi drept în ochi.

– Că te iubesc. Te iubesc chiar din prima zi, fără s-o știu, dar a trebuit să înțeleg abia când ai hotărât să te căsătorești cu altul.

– Oh, Red!

Profund tulburată, Nora îi cuprinse gâtul cu brațele.

– Mergem să ne căsătorim imediat, murmură el. Apoi, plecăm. San Francisco, Roma, Paris...

Nora era nebună de bucurie, dar nu-și pierdu de tot capul. Ea încercă să examineze situația.

– Red, lasă-mă! strigă ea. Este imposibil.

El o privi, fără să înțeleagă.

– Ce vrei să spui? Despre ce vorbești? Te iubesc și vreau să ne căsătorim. Încerci să mă faci să cred că nu vrei? Este imposibil. Totuși, mă iubești, nu?

– Da, te iubesc. Da, vreau foarte mult să ne căsătorim. Dar i-am promis lui Peter...

El înțepeni, imens și impresionant, o lăsă, făcu un pas înapoi și-i ridică ușor o mânecă de la rochie, care căzuse.

– Bine, pronunță el cu o voce joasă. Dacă vrei să duci această aventură până la sfârșit, te privește.

Cu calmul pe care-l afișa, Nora simți în el o tensiune teribilă, arătând cât efort îl costase aceste cuvinte. În acel moment, crezu în dragostea lui și se decise.

I se aruncă în brațe și se lipi de el.

– Nu pot, îi mărturisi. Pe tine te iubesc, din prima zi.

Nora se ura pentru că-i făcuse rău lui Peter, dar era vorba de fericirea sa. Ar fi murit dacă Red ar fi plecat acum. Trebuia să vorbească imediat cu Peter.

– Trebuie să-i anunț lui Peter decizia mea. Vrei să vii cu mine?

El o privi o clipă, cu sprâncenele încruntate, ca în ziua în care trecuse pe la ea și-i explicase că talentul nu este totul, că-ți trebuie curaj să te avânți în lume fără colac de salvare. Nora înțelese mesajul. Această conversație cu Peter trebuia s-o poarte singură.

Fără un cuvânt, plecă cu inima bătând spre imensa casă, strălucitor iluminată. Ar fi dat oricât pentru a îndulci lovitura pe care urma să i-o dea lui Peter.

Peter, lângă bufet, asculta râzând ceea ce-i povestea cineva. Când o zări, privirea i se lumină și Nora se opri, incapabilă să mai facă un pas.

Ea îl auzi scuzându-se și venind spre ea.

– Scumpo, zise el luându-i brațul, unde ai fost plecată?

– Peter, trebuie să-ți vorbesc. Acum. În particular.

Surâsul lui dispăru; deodată, se alarmă.

– Nora dragă, ce se întâmplă?

– Te rog, Peter, să ne retragem puțin.

El o fixă, incapabil să înțeleagă, apoi îi căzură umerii și o luă de braț.

– Să mergem în bibliotecă, zise el, resemnat.

Traversară mulțimea de invitați, forțându-se să surâdă, răspunzând urărilor de fericire ce li se adresau din toate părțile. Ajunși în bibliotecă, se așezară față în față.

Încăperea era liniștită. Doar un vechi orologiu bătea secundele, cu regularitate. În cămin, focul era pe sfârșite. Ca și uniunea noastră își zise Nora cu tristețe.

Ea își adună tot curajul și deschise gura pentru a vorbi, dar el o opri cu un gest.

– Ți-ai schimbat hotărârea?

– Peter... începu ea.

Nora nu putu să meargă mai departe. Frângându-și mâinile, încercă în alt fel.

– Red și cu mine...

Nu! Nu va ajunge niciodată la capăt.

– Inutil să-mi explici, zise deodată Peter. Era prea frumos ca să fie adevărat. Am văzut cum te privea când te-a invitat să dansezi... Întotdeauna l-ai iubit pe Red, nu-i așa, Nora?

Ea îl aprobă moartă de rușine, fără a îndrăzni să-i susțină privirea de animal rănit.

Și doar numai pentru că Red o aștepta și se gândea la anii fericiți pe care o să-i petreacă împreună, reuși Nora să treacă peste momentele următoare. Peter rămase la început liniștit. El respira cu greu și i se citea pe figură cum trecea de la furie la amărăciune. Înțepenit, cu dinții strânși, îți se făcea rău să-l vezi.

În cele din urmă, Nora vorbi:

– Peter, știu că am făcut rău spunându-ți să ne căsătorim. Dar în afară de această oribilă eroare nu te-am mințit niciodată.

În el se dădea o luptă fantastică. Ce trebuia să facă? Iertarea? O ură la înălțimea răului pe care i-l făcuse?

În cele din urmă, ridică privirea și surâse ușor.

– Draga mea Nora, vom rupe logodna. Vrei să-mi dai inelul, te rog?

Nora suspină, ușurată. Chiar și ea fu atât de mișcată de curajul său în fața adversității încât își simți ochii plini de lacrimi. Scoțându-și solitarul, se apropie de Peter și i-l întinse.

El nu-l luă imediat, cu privirea întrebătoare.

– Ești sigură, Nora?

Ea dădu din cap.

– Sunt dezolată, Peter. Tu cunoști sentimentele mele pentru tine. Ești omul cel mai drăguț pe care l-am întâlnit. Nici nu știi cât de mult a contat prietenia ta pentru mine. Dar, îl iubesc pe Red de la prima noastră întâlnire.

Nora îl văzu închizând ochii și ducându-și mâna la inimă. Ea o puse pe a sa pe brațul lui.

– Te iubesc mult, Peter. O știi, nu este așa? Dacă aș fi putut evita să-ți fac rău...

– Pentru aceasta, ar fi trebuit să renunți la Red și văd bine că nu poți, zise el cu o voce dulce.

Nora se mulțumi și de această dată să răspundă cu un semn din cap.

– Sper că te va face fericită! exclamă Peter, amenințător. Care sunt proiectele voastre? adăugă el imediat, cu o voce mai amabilă.

– Ne vom căsători imediat. Apoi vom pleca împreună în turneu. Mai întâi la San Francisco, apoi în Europa.

Când era gata să părăsească încăperea, Peter se întoarse, păru că ezită, apoi spuse:

– Nora, cu ocazia căsătoriei tale cu Red, vrei să accepți acest dar?

Și-i întinse inelul pe care i-l ceruse mai înainte.

– Oh, Peter! Mă vei ierta?

El o privi cu acea gingășie pe care ea o cunoștea atât de bine.

– Nu te neliniști pentru mine, Nora. Nu ai nimic să-ți reproșezi. Întotdeauna ai fost cinstită cu mine... Să fii fericită!

El ieși și Nora se găsi singură, cu inima grea, în marea încăpere liniștită. Dar Red apăru deodată în ușă și ea aproape uită penibila scenă care avusese loc acolo. Ochii lui erau întrebători.

– Totul este bine? întrebă el, surâzând.

– Da, totul va fi bine, răspunse ea, traversând biblioteca și aruncându-se în brațele lui.

Sfârșit